СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 21 СІЧНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 3 VOL. CXII FRIDAY, JANUARY 21, 2005 No. 3

Пам'ятний час у Кіровограді

Нотатки спостерігача в Україні

Стефан Качарай,
Президент УНСоюзу

Літак улевнено долав простори Атлантики, а мені уявлялися міста України, де тепер вирували пристрасті виборів президента, помаранчево розквітав київський Майдан Незалежности. На мене справили велике враження надруковані у грудневих числах „Свободи" репортажі з майдану Фелікса Хмельковського, який провів в наметовому містечку усі дні протесту, і тепер я готувався до зустрічі з цим людським виром, для якого я теж був українцем, але іншим, закордонним. Як приймуть мене, спостерігача за виборами, що прилетів з Америки?

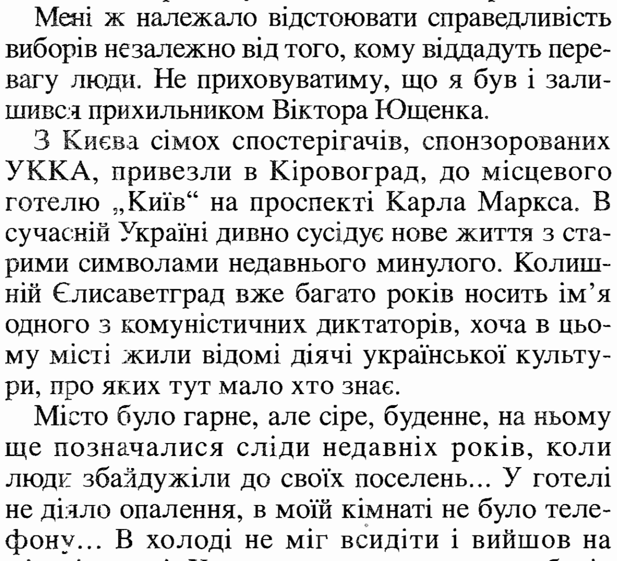
В київському бюрі УККА мені назвали місто мого призначення - Кіровоград. В ході передвиборної кампанії і в часі перших турів там було неспокійно: місцева влада обстоювала інтереси тодішнього прем'єра В. Януковича і навіть вдавалася до переслідувань опозиційної преси.

Мені ж належало відстоювати справедливість виборів незалежно від того, кому віддадуть перевагу люди. Не приховуватиму, що я був і залишився прихильником Віктора Ющенка.

З Києва сімох спостерігачів, спонзорованих УККА, привезли в Кіровоград, до місцевого готелю „Київ" на проспекті Карла Маркса. В сучасній Україні дивно сусідує нове життя з старими символами недавнього минулого. Колишній Єлисаветград вже багато років носить ім'я одного з комуністичних диктаторів, хоча в цьому місті жили відомі діячі української культури, про яких тут мало хто знає.

Місто було гарне, але сіре, буденне, на ньому ще позначалися сліди недавніх років, коли люди збайдужіли до своїх поселень... У готелі не діяло опалення, в моїй кімнаті не було телефону... В холоді не міг всидіти і вийшов на міські вулиці. Нас попередили, що день виборів буде довгий, тому варто мати з собою щось їстівне. Пішов на базар з наміром купити хліба, ковбаси, сиру і води. Мене з вимови впізнавали як чужинця, і це викликало цікавість. Говорили зі мною українською мовою. У цьому теж була певна особливість: люди довкола легко переходили з російської мови до української відповідно до того, з ким розмовляли або де перебували... З розмов на базарі я довідався,

(Закінчення на стор. 5)

Кіровоград: на виборчій дільниці ч. 12

Верховний суд України розглядає скаргу В. Януковича

Інавґурація В. Ющенка очікується 22 січня

19 січня, коли тижневик „Свобода" передавався до друку, засідання Верховного суду ще тривало. О 6:15 вечора за київським часом надійшло останнє з доступних редакції повідомлень про те, що суд задовольнив клопотання представників В. Януковича про заборону оприлюднення результатів виборів до завершення розгляду його скарги. Остаточне рішення суду буде подане в наступному числі „Свободи".

КИЇВ. – 17 січня Верховний суд України (ВСУ) розпочав розгляд скарги кандидата на пост президента України В. Януковича на бездіяльність, дії та рішення Центральної виборчої комісії (ЦВК). На початку судового засідання представник В. Януковича в суді Нестор Шуфрич намагався надати на розгляд зауваження команди кандидата щодо запропонованого внесення змін до регляменту на виступи, проте головуючий в суді Анатолій Ярема відхилив цю пропозицію, зазначивши, що реглямент встановлюватиметься окремо – безпосередньо під час початку тієї чи іншої судової процедури. Н. Шуфрич наполягав на розгляді його пропозиції, у зв'язку з чим А. Ярема був змушений зробити йому зауваження.

У скарзі В. Янукович вимагає визнати неправомірними дії ЦВК з встановлення результатів голосування 26 грудня, визнати недійсними постанови ЦВК про результати голосування та їх оприлюднення. Крім того, кандидат вимагає, щоб ЦВК вніс до парляменту постанову про проведення повторних виборів президента.

Верховний суд 18 січня оголосив ухвалу про відмову у відстороненні всього складу колегії Судової палати з цивільних справ, що розглядає скаргу В. Януковича. Суд зауважив, що окремі учасники судового процесу зловживають своїми правами (йдеться про представників В. Януковича, які за два дні розгляду справи подали до суду майже 30 клопотань). Суд припинив заслуховувати клопотання осіб, які беруть участь у розгляді справи і перейшов до заслуховування пояснень. Для виступів за цією процедурою кожному з учасників судового процесу встановлюється регламент – 1.5 години.

Верховний Суд 17 січня прийняв рішення, що швайцарські адвокати Вероніка Росе, Пітер Шиферлі та Резе Вафадар, які захищають інтереси В. Януковича, зможуть брати участь у засіданнях Верховного суду. Швайцарці, які представляють юридичну фірму з Женеви, не знають української і російської мов. Під час засідань суду України їм допомагають перекладачі з французької мови.

Верховний суд України 18 січня розглянув і відхилив клопотання представників В. Януковича про відсторонення всього складу суду. Представник В. Януковича Михайло Добкін, який подавав зазначене клопотання, обґрунтовував його тим, що колеґія Судової палати з цивільних справ ВСУ не дала належної оцінки діям головуючого на

(Закінчення на стор. 11)

Як українські розвідники змінили долю країни

Подаємо в перекладі статтю Сі. Джей. Чайверса, яка вийшла 17 січня на першій сторінці „Ню-Йорк Таймсу". Переклад газети „Свобода".

Восени, коли Київ заполонили демонстрації протесту проти зфальсифікованих президентських виборів, на заміських базах міністерства внутрішніх справ 28 листопада о 10-ій годині вечора прозвучав сиґнал тривоги. Понад 10 тисяч вояків миттю опинилися біля тягарівок. Більшість мала на головах шлеми, а в руках – кийки і захисні щити. Три тисячі з них були озброєні вогнепальною зброєю. Частина облич була схована за чорними масками. За словами їхнього командуючого, генерал-лейтенанта Сергія Попкова, протягом наступних 45 хвилин були роздані боєприпаси, сльозогінний газ – і військо рушило до воріт.

На Київ чекало страхітливе зіткнення, розгром у совєтському стилі, який був здатний привести до громадянської війни. Але відтак в надрах служб безпеки України почали розгортатися дивні події.

Коли над людською масою на Майдані Незалежности пішов мокрий сніг, серед наметів демонстрантів з'явився полковник Служби безпеки України (СБУ), в цивільному одязі. Хоч його установа - спадкоємець КҐБ, його місія, сказав він, не спрямована проти демонстрантів. Вона полягала в тому, щоб перешкодити мобілізуванню військ. Він остеріг провідників опозиції, що готується розгром.

Водночас високопоставлені працівники розвідки гарячково дзвонили по захищених телефонічних лініях, в одному випадку контактуючи з генералом армії, щоб переконати Міністерство внутрішніх справ повернути свої війська в казарми.

Були надруковані й розповсюджені листівки, в яких говорилося, що застосування сили проти мирних демонстрацій – незаконне, і якщо війська МВС ввійдуть у Київ, армія і спецслужби будуть захищати мирних громадян, – повідомив один з провідників оозиції, котрий був очевидцем деяких розмов, і Олександер Галака, керівник служби військової розвідки (ГУР), який зробив декілька зі згаданих телефонічних дзвінків.

За лаштунками керівник СБУ генерал-полковник Ігор Смешко координував деякі контакти, – повідомив начальник управління військової контррозвідки генерал-майор Віталій Романченко, який заявив, що згідно з наказом керівника спецслужби він звелів генералові Попкову зупинитися. МВС скасувало сиґнал тривоги.

Подробиці цих переговорів дають можливість побачити прихований чинник так званої „помаранчевої революції", мирних демонстрацій, котрі домоглися скасування результатів виборів і котрі змінили політичний курс постсовєтської держави. Під час кризи група офіцерів української розвідки, які відмовилися діяти згідно з пляном Адміністрації Президента Леоніда Кучми передати владу Вікторові Януковичеві, почала внутрішню боротьбу. Силовики діяли проти цього пляну. Таке рідко трапляється в колишніх совєтських державах, де спецслужби здебільша виявляються найконсервативнішими і найбезжальнішими інструментами державної влади.

З інтерв'ю з учасниками подій – керівниками опозиції, головами трьох розвідувальних служб і декількома їхніми підлеглими, Л. Кучмою, західнім дипломатом, членами парляменту, міні-

(Продовження на стор. 10)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україні для вступу в ЕС доведеться провести 31 реформу

КРАКІВ, Польща. – Україна повинна провести 31 реформу, аби приєднатися до Европейського союзу. Про це заявив 17 січня, під час візити до Кракова, міністер европейських справ Італії Роко Батінґльоне, посилаючись на копенгагенський трактат, що визначає умови вступу до ЕС. Европарляментарії 13 січня спеціяльною резолюцією закликали Европейську комісію та Раду Европейського союзу активізувати співпрацю з Україною, представивши чіткішу перспективу членства. Европарлямент також закликав представити Україні статус держави з ринковою економікою, полегшити візовий режим, підтримати вступ до Світової організації торгівлі та фінансово підтримати реформи. За резолюцію проголосували 467 з 732 депутатів ЕП, 19 були проти. За оцінками експертів, Україна може вступити в Евросоюз за 10- 25 років.

Визначено 55 лавреатів програми „Людина року – 2004"

КИЇВ. – 17 січня названі 55 лавреатів дев'ятої загальнонаціональної програми „Людина року – 2004" – кращих представників у 18 професійних номінаціях. У номінації „Реґіональний провідник року" кращим став голова Івано-Франківської обласної адміністрації Михайло Вишиванюк; „Міський голова року" – посадник Вінниці Олександер Домбровський; „Підприємець року" – президент корпорації „Інком" Олександер Кардаков; „Аґрарій року" – голова сільськогосподарської виробничої фірми „Агротон" Юрій Журавльов; „Журналіст року в електронних ЗМІ" – Анатолій Борсюк (телекомпанія „1+1"); „Вчений року" – академік НАНУ, директор Інституту економічного прогнозування Валерій Геєць; „Мистець року" – соліст Національної опери України Володимир Гришко, Народна артистка України, переможниця конкурсу „Евробачення-2004" Руслана Лижичко; „Актор року" – Заслужені артисти України Олексій Богданович, Олексій Вертинський та Володимир Горянський; „Спортсмен року" – олімпійський чемпіон з легкої атлетики Юрій Білоног, чемпіон світу з боксу Віталій Кличко, олімпійська чемпіонка з плавання Яна Клочкова, кращий футболіст Европи 2004 року Андрій Шевченко та інші. Урочиста церемонія нагородження переможців відбудеться 12 березня у Національному палаці „Україна".

Л. Кучма звільнив помешкання

КИЇВ. – Напередодні Нового року Л. Кучма з дружиною виїхали з квартири на вул. Десятинній, 10, в якій оселився батько Григорія Суркіса. Вони вивезли речі і розрахували прислугу. Будинок на Десятинній, зведення якого в 1996 році коштувало близько 100 млн. грн., славиться не лише оздобленням та новітньою електронікою, а й дипломатичним скандалом, який виник через Людмилу Кучму. Поруч на Десятинній, 12, споруджували англійське посольство, і були побоювання, що англійці наростять споруду вище шостого поверху і з квартири Л. Кучми не буде видно бань Андріївської церкви. Влада вимагала від тодішнього посадника Києва Леоніда Косаківського розірвати з англійцями контракт на оренду будинку, але той не погодився. Л. Косаківського зняли з посади і на його місце прийшов Олександер Омельченко, який знайшов привід розірвати контракт з англійцями. Тепер подружжя Кучмів збирається жити в Кончі-Заспі, де для них за державні гроші було споруджено 2002 року будинок вартістю понад 10 млн. грн.

В. Януковичу пропонують очолити „православне повстання"

КИЇВ. – Прес-секретар Союзу православних громадян, завідувач відділу України в Інституті країн СНД Кирило Фролов закликав 17 січня екс-кандидата на посаду президента України Віктора Януковича „очолити повстання православних, не зупиняючи акції протесту проти оголошених ЦВК результатів голосування". Кирило Фролов заявив, що в Луганську, Донецьку, Криму та Одесі розмах акцій на підтримку В. Януковича перебільшив розміри „помаранчевої комедії" на київському Майдані. Союз православних громадян запропонував В. Януковичу очолити цю організацію.

У Донецьку збирають підписи щодо федералізації

ДОНЕЦЬК. – У Донецьку на 18 січня зібрано понад 50 тис. підписів жителів міста за проведення референдуму щодо федералізації. Голова Донецької міської організації Партії реґіонів Олександер Бобков зазначив, що його партія не загострює увагу на збиранні підписів за референдум, але хоче, щоб люди висловилися, як вони оцінюють підсумки виборів, висловили думки щодо устрою держави. „Партія реґіонів співпрацює з науковими установами, інститутами, політологами, економістами, юристами, щоб визначитися, якою має бути федерація, хто має бути суб'єктом федерації, хто має управляти федерацією, і все решта", – сказав О. Бобков.

Тараса Чорновола відрахували з університету

ЛЬВІВ. – 17 січня ректор Львівського національного університету імені Івана Франка Іван Вакарчук підписав наказ про відрахування з числа студентів Тараса Чорновола. Наприкінці 2004 року вчена рада університету позбавила Леоніда Кучму звання почесного доктора університету „за іґнорування прав і свобод українського народу, за сприяння у фальшуванні виборів президента України у 2004 році, за зраду академічних цінностей". Т. Чорновіл був студентом університету з 2001 року. До цього у 1986-1991 роках він навчався на біологічному факультеті, проте освіту так і не отримав, провчившись п'ять з потрібних шести „заочних" років, і не подав дипломної праці. На початку 1990-их років Т. Чорновіл зробив ще одну спробу здобути вищу освіту і вступив на заочний факультет Української академії друкарства, але провчився там лише близько року. Отримавши депутатський мандат в Галицькому виборчому окрузі Львова, він одержав дозвіл на здобуття вищої освіти в Інституті підвищення кваліфікації при університеті з міжнародного права, але занять не відвідував, іспити складав „по телефону", заборгував університетові за навчання.

Київ: голова виборчого штабу В. Януковича Тарас Чорновіл 14 січня несе його скаргу до Верховного суду. Фото: УНІАН

Кинути у В. Януковича яйце – не злочин

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК – Дмитрові Романюку, який 24 вересня минулого року кинув яйце у прем'єр-міністра, кандидата на пост Президента України Віктора Януковича, тепер не загрожує ні кримінальна, ні адміністративна відповідальність. 19 січня Івано-Франківський міський суд закрив адміністративну справу проти цього студента за її давністю. Правоохоронці звинувачували його в порушенні громадського спокою. Кримінальну справу проти Д. Романюка закрили 14 грудня за відсутністю складу злочину. Захист наполягав на тому, що він кинув яйце в бік автобуса, а не у В. Януковича, свого вчинку він не продумував заздалегідь і хотів висловити незадоволення не прем'єрові, а кандидатові на пост Президента України.

Верховна Рада не погодилася збільшити кількість святкових і неробочих днів

КИЇВ. – Верховна Рада 14 січня не підтримала проєкт закону про внесення змін до Кодексу законів про працю України, який вніс народний депутат Генадій Удовенко. Законопроєктом пропонувалося до переліку святкових та неробочих днів додати 9 березня – Шевченківський день. Парлямент також не підтримав проєкт, внесений народними депутатами Борисом Тарасюком і Лесем Танюком про додання до переліку святкових та неробочих днів 22 січня – Дня Соборности України. Верховна Рада не підтримала проєкт щодо встановлення свята – День матері, внесений народним депутатом Оксаною Білозір. Відхилено проєкти про неробочі дні 23 лютого – День захисника Вітчизни, 7 та 8 листопада – свято річниці Великої жовтневої соціялістичної революції. Встановлений перелік днів, які є святковими:1 січня – Новий рік, 7 січня – Різдво Христове, 8 березня – Міжнародний жіночий день, 1 і 2 травня – День міжнародної солідарности трудящих, 9 травня – День Перемоги, 28 червня – День Конституції України, 24 серпня – День Незалежности України. Неробочими також є дні релігійних свят: 7 січня – Різдво Христове, один день (неділя) – Великдень, один день (неділя) – Трійця.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Українка перемогла на конкурсі краси

КУАЛА–ЛУМПУР, Малайзія. – Киянка Марися Горобець одержала титул віце-міс у фіналі 9-го світового конкурсу „Міс міжнародного туризму– 2004", що відбувався з 13 грудня 2004 р. до 3 січня 2005 р. у столиці Малайзії. М. Горобець – 23 роки. Вона є бакалавром з історії та політології Києво-Могилянської академії, закінчує навчання за маґістерською програмою з журналістики. Працює кореспондентом журналів „Міжнародний туризм" і „Welcome to Ukraine". Титул „Міс міжнародного туризму-2004" виборювали 33 учасниці з різних країн. Перемогу у конкурсі здобула американка, другою віце-міс стала представниця Венесуелі, третьою – Сінґапуру, четвертою – Китаю. Найбільша малайзійська компанія мобільного зв'язку „Celcom" додатково відзначила українську учасницю званням „Міс Особистість". Фото: УНІАН

Один з рятівників демократії

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Коли я бачу Ярослава Давидовича, у мене відразу з'являється думка: галицький „пан радца". Раціонально беручи, це – нісенітниця. Адже Ярослав Давидович народився 1948 року, себто тоді, коли усі „пани радци", меценаси, радники й надрадники ще австро-угорського штибу вже були або розпорошені по світі від степів Казахстану до західньої півкулі, або знищені, або намагались не привертати до себе уваги.

Але ж хто скаже, що враження завжди раціональні? Ярослав Давидович, голова Центральної виборчої комісії (ЦВК) - у своїх виступах, у позі, яку він приймає, у формулюванні своїх поглядів - випромінює спокій і упевненість, підсилену досвідом. І суворо дотримується порядку і процедури. Протягом грудня і січня він чимало разів виявляв усі ці якості і при тому врятував українську політичну систему від повного розвалу.

Треба припускати, що в даному випадку якісь соки-флюїди землі тернопільської увійшли в генетичну матрицю Ярослава Давидовича – і то повністю у совєтському середовищі, не без комсомольського загартування. І він виріс на австрійсько-галицького „пана радцу".

Президент Джон Кеннеді не раз казав, що успіх має багато батьків, а невдача завжди є сиротою. Так же позитивні потрясіння, які сколихнули Україну наприкінці 2004 року, матимуть багато „батьків", і справжніх, і таких, які зуміли присвоїти таке звання. Але одним з тих справжніх доведеться визнати Ярослава Давидовича. А він, до речі, і галичанин (народився у Великих Гаях, передмісті Тернополя), і юридичну освіту здобув у Львівському університеті!

Я. Давидович очолив ЦВК вже після того, як Верховний суд України визнав другу туру виборів президента недійсною і доручив її повторити. Інакше кажучи, дім розвалився, а тепер ти, Давидовичу, його відбудуй, але до 26 грудня, коли друга тура має бути повторена. Завдання – нездійснимe. Адже тільки надрукувати мільйони нових бюлетенів і доставити їх вчасно по всій Україні й по різних частинах світу, де живуть українські виборці, здавалось неможливим. І тут „пан радца" Давидович з-під Тернополя з'являвся на екранах і на сторінках газет і спокійно запевняв електорат, що все-таки вдасться здійснити.

Пригадується такий момент: українське законодавство передбачає друк виборчих бюлетенів з забезпеченням на порядок вищим від того, який ми маємо в Америці. Американськими виборами відають штати, у яких понад двохсотрічний досвід в цій галузі. Способи волевиявлення різні: в одних користуються паперовими бюлетенями, в інших – виборчими машинами-комп'ютерами. Так чи інакше – результати подають штати і вони остаточні. (Пригадуєте Фльориду у 2000 році і Огайо у 2004-му?). А Україна – унітарна держава. Її виборчі бюлетені друкуються як державна валюта в друкарні, котра продукує гривні. І бюлетені мають мати число виборчого округу. Себто не можна запустити друкарню, доки вона не випустить потрібні мільйони однакових бланків. Треба спиняти процес, міняти позначку округу і друкувати далі. Ярослав Давидович і його нова команда Центвиборчкому запропонували користуватись другою друкарнею. Верховна Рада погодилась. А Президент Леонід Кучма не поспішав підписувати цього рішення, бо йому не подобалась облога будинку його адміністрації активістами „помаранчевої революції". Здавалося, не вийде. Фізично неможливо буде надрукуватти і доставити бюлетені до усіх виборчих дільниць перед днем 26 грудня. І тоді з'являвся в усіх засобах масової інформації „пан радца" Давидович і доводив, що все буде гаразд. Президент таки підписав потрібний закон, потрібна кількість бюлетенів була видрукована, вчасно доставлена до дільниць і усі, хто бажав, могли проголосувати. Так що рішення призначити Ярослава Давидовича головою оновленої (і оздоровленої) виборчої комісії виявилось аж дуже правильним.

А він, до речі, не впав з неба. На відміну від свого попередника, одесита Сергія Ківалова, який, заки очолити ЦВК в історичний рік зміни президента країни, то керував одеською юридичною школою, то працював депутатом, то очолював Вищу раду юстиції (всюди з різними завваженнями з боку своїх колег і депутатів Верховної Ради), Ярослав Давидович мав за поясом немалий досвід бюрократа, в тому числі в секретаріяті Верховної Ради і декілька років праці секретарем ЦВК. Торік, коли Ківалов очолив ЦВК, Давидович став членом виборчої комісії і заступником Ківалова. Також у відміну від Ківалова, який має серйозні труднощі з державною мовою, Давидович добре володіє українською, тому не раз виручав Ківалова у розмовах з журналістами про працю ЦВК – автономного державного органу, якого завдання є провести вибори. При цьому він завжди це робив спокійно, як галицький „пан радца".

Вибори президента України напевне стануть темою не одної дисертації, і то не тільки в Україні. Без перебільшення можна твердити, що міжнародно визнані чесні і прозорі вибори 26 грудня – це у великій мірі заслуга Ярослава Давидовича і його команди, якою він вміло керував. І ще можна доводити, що це було свого роду чудо, хоч би з приводу дуже короткого проміжку часу. Треба було відбудувати розвалену хату за чотири тижні!

Повторні вибори відбулися, результати оголошені, але Україна президента ще не мала. Центральна виборча комісія ще мала все це перевірити і дати офіційний вердикт. І саме тоді, коли вся Україна святкувала (навіть газети з тиждень не виходили) і демонструвала, Ярослав Давидович і його команда все ретельно перевіряли. Та навіть в останній день, 10 січня, коли ЦВК мала оголосити офіційний результат виборів, це сталось за пів години до півночі. Бо весь день, під керівництвом Я. Давидовича, члени ЦВК, в присутності телевізійних камер, політиків і журналістів, по черзі читали циф-

(Закінчення на стор. 11)

Помер Первоієрарх УПЦ в Канаді Митрополит Василій

Св.п. Митрополит Василій (Федак)

ВІННІПЕҐ, Манітоба – 10 січня 2005 р., в 95-річному віці, спочив у Бозі Митрополит Василій (Федак), Первоієрарх Української Православної Церкви в Канаді.

Митрополит Василій народився на Буковині. В 1912 році, коли йому не було ще й трьох років, родичі його прибули з ним до Канади, поселившись у Шіго, Саскачеван. Після закінчення середньої освіти він закінчив учительський курс в Саскатуні і працював учителем в саскачеванській шкільній системі.

В 1932 р. Василь Федак одружився з Параскевією Тимофій. В 1944 році, після закінчення Духовної семінарії, був рукоположений в сан священика. Перших сім років священослужіння о. Василій обслуговував парафії в Манітобі і південно-західньому Онтаріо. В 1951 р. він був призначений до Української православної парафії св. Володимира в Гамільтоні, Онтаріо, де відіграв ключеву ролю в рості цієї громади і служив там душпастирем 29 років.

У 1978 році, через два роки після упокоєння його дружини, о. Василій був рукоположений в сан Єпископа УПЦ в Канаді з титулом Єпископ Саскатунський і Вікарій Середньої Епархії (Саскачеван і Манітоба), а в 1983 р. став Архиєпископом Торонтським і Східньої Епархії (Онтаріо і Квебек). У 1985 році Собор УПЦК обрав його Первоієрархом Церкви з титулом Архиєпископ Вініпеґу і Митрополит всієї Канади.

Митрополит Василій був удостоєний найвищої нагороди від Генерального губернатора Канади „Officer of the Order of Canada".

о. Василь Макаренко,
голова президії Консисторії УПЦ в Канаді

Приносимо наші щирі молитви

Новообраному Президентові України Вікторові Ющенкові!

Ми, члени Собору Єпископів Української Православної Церкви в США, сердечно вітаємо Вас з обранням на високе становище Президента України. Запевняємо Вас у наших молитвах та молитвах духовенства і вірних УПЦ в США.

Приносимо наші щирі молитви за те, щоб під Вашим умілим і справедливим керуванням народ України міг, як сказано у св. Літургії, „вести щасливе і мирне життя у побожності і гідності", здійснювати свій особистий потенціял та втішатися потенціялом своєї держави.

Ми радіємо змістом привітального листа, надісланого Вам Вселенським патріярхом Варфоломієм 3 січня 2005 р. і приносимо подяку Господеві за нього. В цьому листі Патріярх висловлює турбування за добрий стан правосла-в'я в Україні. Ми разом з Патріярхом працювали над справами, що мали вести до встановлення єдиної Помісної Православної Церкви в Україні. Ми не лише молимось за те, але є глибоко переконані, що кроки, що ведуть до церковної єдности, які Ваші попередники не бажали зробити, будуть зроблені Вами. Пересилаючи Вам наші найсердечніші побажання, ми молимось за те, щоб Ваша адміністрація повсякчас була прикладом правди, справедливости і праведности для народу, довіреного Вашій опіці.

\+ **Константин**, Митрополит,
\+ **Антоній**, Архиєпископ,
\+ **Всеволод**, Архиєпископ.

11 січня 2005 р.

Подяка за відданість УККА

Михайло Савків
Президент
Український Конгресовий Комітет Америки

Дорогий пане Савків!

Від імені Українського Народного Союзу висловлюю Вам щиру подяку за відданість і зусилля УККА в організуванні спостерігачів на всі три тури виборів Президента України.

Ваші працівники і група добровольців невтомно працювали, як і в Америці, так і в Україні, щоб захистити демократичний процес на нашій історичній батьківщині. Ми свідомі того, що координування дії понад 2,400 спостерігачів, лише на останні перевибори 26 грудня 2004 р. було надзвичайним досягненням.

Я особисто гордий, що брав участь в цій події з рамени УККА, поїхав як спостерігач в Кіровоград.

Без Вашої ініціятиви і зусилля вислід перевиборів міг би бути зовсім іншим.

Отож Вам належиться признання і подяка від всієї громади.

З пошаною,
від імені Екзекутивного УНСоюзу

Стефан Качарай,
Президент

19 січня 2005 р.

АМЕРИКА І СВІТ

Слухання щодо Кондолізи Райс

ВАШІНҐТОН. – У вівторок, 18 січня, в Сенаті почалися дводенні слухання з приводу кандидатури Кондолізи Райс, запропонованої Президентом Дж. Бушем на посаду Державного секретаря США. К. Райс, яка дотепер була радником з національної безпеки, є першою афроамериканською жінкою, яку висунуто кандидатом на цей високий пост. У вступній промові вона сказала, що пропагуватиме діялог США з рештою світу і дбатиме про розбудову тісних взаємин з союзниками. „Ми посилимо наші консультації з рештою світу. США повинна зробити серйозне зусилля зрозуміти культури та вивчити інші мови. Наша співпраця з рештою світу повинна нагадувати діялог, а не монолог", – підкреслила вона. Хоч спостерігачі певні, що затвердження К. Райс на посаді майже гарантоване, ніхто точно не знає, до якого табору в закордонній політиці вона належить. На посаді радниці Президента з питань національної безпеки вона переважно координувала діяльність інших людей, а не приймала рішення. Оскільки „Свобода" йде до друкарні ще до кінця цих сенатських слухань, в наступному числі ми докладніше повідомимо про запитання сенаторів і відповіді на них К. Райс. В останню мить надійшло повідомлення, що Державний секретар Колін Павел офіційно попрощався з усіма своїми співробітниками.

Припинили шукати в Іраку зброю масового знищення

ВАШІНҐТОН. – Прес-секретар Білого дому Скат МекЛелан 13 січня підтвердив, що США припинили пошук зброї масового знищення в Іраку. Американським експертам, які проводили пошуки, доручено „місію в іншій області". В той же час він відзначив, що в Іраку, можливо, „ще залишаться декілька осіб". Голова групи експертів Чарлс Делфер і його аналітики повернулися в штаб-квартиру Центрально розвідувального управління (CIA) в Ленглі біля Вашінґтону. Тепер вони готують остаточний звіт, який буде опублікований в лютому. Цей підсумковий звіт повторить висновки доповіді, оприлюдненої у вересні минулого року, яка не підтвердила припущення адміністрації Президента Джорджа Буша про наявність у Іраку забороненої зброї масового знищення.

Напад смертників у Ґазі: загинули 5 ізраїльтян

ҐАЗА. – Минулої п'ятниці, 14 січня, палестинські бойовики вчинили напад на головний перепускний пункт між Ізраїлем і смугою Ґаза, вбивши 5 ізраїльтян. Троє озброєних нападників вантажівкою пробили стіну безпеки, увірвалися на ізраїльську територію і почали стріляти і жбурляти вибухівку, доки їх не вбили ізраїльські прикордонники. Три войовничі угрупування палестинців заявили, що цей напад був їхньою спільною операцією. Одне з угрупувань, „Бригади мучеників Аль-Акси", пов'язане з політичним рухом „Фатх", який очолює новообраний президент палестинців Махмуд Аббас. М. Аббас закликав припинити будь-які напади на Ізраїль. Невдовзі після нападу ізраїльські гелікоптери обстріляли ракетами табір палестинських втікачів, поранивши одну людину.

Негідний вчинок принца Гарі

ЛОНДОН. – Принц Гарі, третій з королівської родини у черзі на британський престол, прийшов на костюмовану вечірку „Колоністи і аборигени" в однострої нацистського офіцера зі свастикою на рукаві. Після того, як його фотографію в цьому однострої вмістила газета „Сан", вчинок принца викликав обурення в світі. Принц Гарі вибачився, визнавши, що то був „невдалий костюм". Провідна єврейська організація Британії назвала поведінку принца проявом поганого смаку, особливо з огляду на близький День пам'яті Голокосту.

Европарлямент ухвалив Конституцію ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. – 12 січня Европейський парлямент ухвалив Конституцію. Документ повинен набути чинности після його ратифікування всіма країнами-членами ЕС. За ухвалення Конституції проголосували 500 европарляментаріїв, проти були 137, а 40 утрималися. Наразі Конституцію ратифікували тільки дві держави – Литва і Угорщина. Очікується, що процес ратифікування може завершитися за два роки. У Франції, Голяндії, Великобританії, Данії, Чехії і Польщі ще мають відбутися референдуми щодо Конституції. Керівники країн Евросоюзу підписали Конституцію ЕС 29 жовтня минулого року.

Син М. Течер – перед судом

КЕЙПТАВН, Південна Африка. –13 січня син колишнього прем'єр-міністра Великобританії Марґарет Течер зізнався у своїй причетності до спроби державного перевороту в Екваторіяльній Ґвінеї. Суд у Кейптавні визнав 51-річного Марка Течера винним у підготуванні цього перевороту. Між підсудним і судом укладено угоду, згідно з якою М. Течер повинен виплатити кару розміром 500 тисяч долярів і отримати 4 роки позбавлення волі, з відкладенням виконання вироку. Після першого судового засідання Марка Течера було звільнено під заставу в 2 мільйони рендів (165 тисяч фунтів стерлінгів), які, за деякими даними, заплатила його мати – 79-річна Марґарет Течер. Журналісти певні, що саме вона переконала свого сина визнати провину в причетності до спроби державного перевороту в Екваторіяльній Ґвінеї.

Помаранчевий колір протестів у Вашінгтоні

ВАШІНҐТОН. – Акції протесту у Вашінґтоні під час інавґурації Президента США Джорджа Буша проводитимуться під помаранчевим кольором. Про це заявила прес-секретар Організації Вашінґтонського Опору Лейсі Маколі. Вперше американські громадські активісти вирішили запозичити колір української революції під час акції 6 січня, яка проводилися біля Білого Дому і Капітолію. Саме цього дня Конгрес США мав затвердити результати президентських виборів, в яких, за офіційними підрахунками, переміг Джордж Буш, проте багато хто вважає, що і останні вибори він виграв нечесно. Л. Маколі вважає, що в своїй політиці американська влада продемонструвала подвійні стандарти, бо хоч Президент Дж. Буш вимагав від України чесних виборів, але не зміг забезпечити їх у власній державі.

Помаранчеві намети в Санкт-Петербурзі

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ, Росія. – В неділю, 16 січня, в Санкт-Петербурзі учасники акції протесту проти скасування пільг для пенсіонерів встановили 5 дитячих іграшкових наметів оранжевого кольору на трамвайних коліях на перетині Садової вулиці і Невського проспекту, таким чином заблькувавши рух транспорту. Учасники мітингу заявляють, що намети вони встановили як символ того, що в Петербурґ прийшла „оранжева революція", а також що вони „стоятимуть, допоки їм не повернуть пільги". Тим часом у російському місті Перм близько чотирьохсот людей перекрили центральну вулицю, протестуючи проти заміни пільг грошовою компенсацією. Також у Казані понад триста пенсіонерів заблькували рух на одній з головних вулиць, вимагаючи повернути безплатний проїзд на міському транспорті. На Сахаліні та у Хабаровську стоять пікети біля будинків місцевих адміністрацій - люди вимагають збільшити суми компенсацій за скасовані пільги. Акції протесту тривають по всій Росії вже другий тиждень. Президент Росії Володимир Путін піддав критиці федеральну та регіональну владу за невдачі в запровадженні реформи соціяльного забезпечення. Він підкреслив, що це запровадження було суперечливим і призвело до зубожіння певної частини людей, що спричинило протести.

У США вибухнуло нафтосховище

ОКЛАГОМА. – В американському штаті Оклагома в понеділок, 17 січня, вибухнуло нафтосховище. На складі зберігалися великі запаси нафти і метану. Над місцем події піднявся стовп отруйного диму. Жертв немає. Жителі довколишніх будинків були евакуйовані. Пожежникам вдалося запобігти розповсюдженню вогню, але саме нафтосховище вигоріло повністю. Поліція розстежує причини аварії.

Іран хвалиться своєю силою

ТЕГРАН, Іран. – У вівторок, 18 січня, іранський міністер оборони Алі Шамхані заявив, що його країна має в своєму розпорядженні таку міць, якої жодна держава в світі не подолає, навіть Сполучені Штати Америки. „Відтепер жодна країна не зважиться напасти на нас, оскільки ніхто не має точної інформації про наш військовий потенціал, а ми можемо використовувати гнучкі стратегії. Ми змогли в найкоротший термін створити озброєння, яке є найсильнішим засобом залякування", - повідомив міністер Алі Шамхані. Він підкреслив, що іранські генерали уважно стежили за подіями в Іраку й Афганістані і відповідним чином змінили стратегію і тактику оборонних дій проти потенційного супротивника. Цю заяву А. Шамхані зробив відразу після того, як в інтерв'ю телеканалові „NBC" Президент США Дж. Буш не виключив можливости воєнних дій проти Ірану у випадку, якщо ця країна буде і далі відмовлятися виконати вимогу світового співтовариства про припинення своєї військової ядерної програми.

Португалія виводить війська з Іраку

ЛІСБОНА, Португалія. – Уряд Португалії вирішив відкликати своїх національних гвардійців з Іраку 12 лютого. Про це заявив представник португальського уряду в понеділок, 17 січня. Він зазначив, що термін перебування португальських національних гвардійців в Іраку минув у листопаді 2004 року, однак був продовжений на 90 днів до 12 лютого для безпеки на майбутніх президентських виборах, що пройдуть 30 січня. Представник португальського уряду зазначив також, що після виведення португальського контингенту з Іраку португальські вояки надалі можуть бути задіяні в тренуванні іракських поліціянтів або в Іраку, або в Португалії. Португальський контингент чисельністю 120 осіб дислокований в Ан-Насирії,за 300 кілометрів на південь від Багдаду.

Смерть китайського реформатора

ПЕКІН. – Колишній лідер Комуністичної партії Китаю Чжао Цзиян помер у понеділок, 17 січня, у віці 85 років, після низки серцевих нападів. Чжао Цзиян став прем'єр-міністром Китаю 1980 в році, а через сім років очолив Комуністичну партію. За часів перебування на посадах Чжао Цзияна сприймали як сміливого реформатора економіки. Чжао Цзиян втратив усі свої посади 1989 року за те, що був проти придушення виступів за демократію на площі Тяньаньминь у Пекіні. Чжао Цзияна звинуватили у спробах розколоти Комуністичну партію; останні роки життя він провів під хатнім арештом. Західні кореспонденти в Пекіні стверджують, що Чжао Цзияна пам'ятають як символ нездійснених економічних реформ, і саме тому політична спадщина Чжао Цзияна може бути небезпечною для нинішнього уряду Китаю, заохочуючи до протестів тих, хто вимагає швидших політичних змін у Китаї.

Презентовано найбільший у світі пасажирський літак

ТУЛУЗА, Франція. – У вівторок, 18 січня, в Тулузі було урочисто представлено новий найбільший у світі пасажирський літак-аеробус „А380". Його перший політ призначено на квітень цього року. Франція, Велика Британія, Німеччина та Іспанія – учасниці побудови літака. Вже 14 авіокомпаній замовили майже 150 літаків нової моделі, ціна якої 260 мільйонів долярів. Новий суперлайнер зможе вміщати до 600 пасажирів, і в ньому будуть такі вигоди, як душі, окремі кабіни і навіть спортзал. Проте новий аеробус вийшов на три тонни важчим, аніж планувалося, і конкуруюча американська компанія „Боїнг" прогнозує, що попит на новий лайнер буде меншим, ніж того хотілося „Аеробусові".

За матеріялами ЗМІ

Пам'ятна ніч...

(Закінчення зі стор. 1)

що тут – територія, прихильна до В. Ющенка. Людям вже набридли корупція, шахрайство, вони хочуть жити так, як живуть усі люди в Европі.

У Кіровограді мені і моїй співробітниці Галі Шульц з Кольорадо порадили побувати на дільниці ч. 12 при її відкритті і на закінчення виборів, а решту дільниць – чч. 1, 2, 3, 4, 5 і 10 – відвідати впродовж дня. Так я й зробив. Загалом чужоземних спостерігачів було в місті понад 30 осіб.

Недільного ранку, на сьому годину, ми прийшли на дільницю, поцікавилися печатками на скринях для бюлетенів, станом самих бюлететів, списками виборців. Усе було в порядку. Я хотів ще десь побувати, і мені порадили поїхати на дільницю, де в комісії - самі жінки, котрі бояться якихось нападів. Я погодився, проте привезли мене зовсім на іншу дільницю. Самі вибори на „наших" дільницях теж пройшли без якихось ускладнень. Деяке напруження почалося пізно увечорі, коли відкрили скрині і дістали бюлетені. В складі виборчої комісії була російськомовна секретарка, яка поводилася надто самовпевнено і владно. Коли вона побачила, що бюлетені виборців, які проголосували за Ющенка і Януковича поділилися у співвідношенні два до трьох на користь першого, то спаленіла і не могла стримати роздратування. А тут сталося, що шість бюлетенів не мали печаток. Мабуть, з простої неуважности їх не пропечатали... Комісія визнала, що порушення в цьому не видно і бюлетені слід визнати дійсними. Проте януковичська пані відразу стала писати акт-протест. Вона написала кілька скарг і завершила свою діяльність вже у територіяльній комісії, куди ми усі поїхали. Проте й тут її скаргу було відхилено, бо й справді нічого особливого не сталося, а ті шість бюлетенів не були за одного кандидата.

Працю я закінчив вже близько четвертої ранку і рушив до готелю. У чужому місті ми з співробітницею згубили напрям і вирішили запитати у трьох молодиків, котрі йшли вулицею. Якось не подумали, що серед ночі так просто й не ходять. Ледве запитали про готель, як хлопці виструнчилися і почали скандувати: „Ющен-ко!Так!". Свої... Але шлях вказали...

Запам'ятався наш водій, який був дуже гостинним і навіть запросив до себе додому на смачний обід. Не раз люди дякували нам за приїзд, тому що перебування спостерігачів, та ще й з відеокамерами і фотоапаратами, перепиняло можливі зловживання.

Після повернення до Києва пішов до „наметового містечка", побував і в самих шатрах. Запам'яталася велика турбота киян про гостей міста. В наметах було тепло, люди мали їжу... Скрізь лунали українські колядки... Хоча вислідi виборів тоді були ще незнані, але на Майдані незалежности панувала спокійна упевненість в перемозі.

Пізніше, в Києві, я познайомився на площі з охоронцем і на його прохання купив йому цигарок. Він розповів, що півроку тому ще не знав української, але почав вчитися і мова йому сподобалася своєю мелодійністю. Зі мною він говорив повільно, добираючи українські слова, але дуже правильно.

Також у Києві я був в театрі оперети, де для дітей влаштували свято з відгадуванням різних загадок. Ведучий свята, якого називали Дідом Морозом, говорив спершу російською мовою, потім - українською, теж дуже гарно. Я зрозумів, що він робив це в ім'я того, щоб зацікавити видовищем усіх глядачів, тому що серед них були й такі, що української не знали.

Настав останній вечір старого року. Мене запросило до себе подружжя киян, яке ми з дружиною давно знаємо. Після вечері вирушили на Майдан Незалежности, заповнений людьми так, що близько до сцени вже не можна було підійти. Ми стали віддалік, але усе бачили на екрані. Промовляли Віктор Ющенко, президент Грузії Михайло Саакашвілі, Олександер Мороз, Юлія Тимошенко... Усі були в гарному настрої, озивалися до незнайомих, намагалися частувати нас ласощами, шампанським, вином.

Я не вперше у Києві, але вперше почувався як серед своїх, на рідній Україні. Досі я знав, що Київ - українське місто, але почувався в ньому чужим. Тепер усе змінилося. Співали, розмовляли. Близько другої години ночі пішки я пішов Хрещатиком в бік Бесарабки до бульвару Лесі Українки, де зупинився в готелі. Скрізь були гурти людей, які радо запрошували приєднатися до них, частували, розпитували, наливали, колядували... Панував настрій єдиної української родини, хоча усі розуміли, що це – тільки початок і на всіх чекає безмір праці.

Ця незвичайна подорож в Україну запам'ятається на все життя як участь в доленосній події.

Кіровоград: приїзд спостерігачів на вибори

Київ: Президент НаУКМА В. Брюховецький на зустрічі зі спостерігачами

Київ: С. Качарай (в центрі) серед колядників на Хрещатику

Київ: новорічна ніч на Майдані Незалежнсоти

Вибори: США, Україна, Ірак

Після виборів президентів у США і Україні, які були в полі зацікавлень світу, особливо українські, настає черга виборів парламенту – Національної перехідної асамблеї – в Іраку, призначених на 31 січня. Вибори пройдуть в складній ситуації. Кордони країни буде закрито впродовж трьох днів, аби посилити безпеку на час проведення виборів. Не очікується активної участи населення в голосуванні, але політологи пишуть, що у США на вибори приходить менше половини виборців і це не перешкоджає обранню влади, проте при цьому вони не наголошують, що в Америці ніхто не має сумніву у стабільности влади і економіки, тоді як в Іраку фактично триває війна. Масовий прихід іракців на виборчі дільниці означав би вияв їхього бажання мати демократичне правління і схвалення подій останнього часу. Тепер офіційний Вашінгтон наголошує на тому, що встановлення демократії в цій країні є провідним завданням усієї акції, хоча ще недавно йшла мова про зв'язки режиму С. Гусейна з „Аль-Кайдою" і його запаси зброї масового ураження.

На акивність виборців в Іраку, без сумніву, негативно вплинуть постійні терористичні акції і напади на виборчі дільниці та бюра нової влади. Викликає сумнів участь у виборах сунітів, до яких належав С. Гусейн і його уряд. В грудні в Іраку було проведене опитування щодо участи населення у виборах, яке показало, що тільки 20 відсотків сунітів підуть голосувати.

Отже, якщо вибори відбудуться, то у парляменті більшість здобудуть шиїти, яких утискував повалений режим. Чи зможуть вони досягнути примирення в країні?

Вислід виборів має бути оголошений 15 лютого, а 1 березня має бути створений уряд. Сучасне становище в Іраку викликає тривогу: суніти нарощують опір, після офіційного проголошення закінчення бойових дій у березні 2003 року щодня гинуть люди, серед яких уже є й українці. З'явилася зловісна перспектива виникнення нового В'єтнаму. З цієї нагоди політики пригадують кампанію в Іраку Президента Дж. Буша-старшого, який у 1991 році розпочав бойові дії у Перській затоці з точно визначеною метою – визволити захоплені С. Гусейном нафтові поклади Кувейту. Для цього було створено світову коаліцію, підготовлено півмільйонне військо і проведено блискавичну акцію, після якої військо швидко залишило місце подій.

Заохочений прикладом батька Президент США Дж. Буш молодший вирішив повторити цей вичин, але зробив усе дещо не так, як батько. Йому вже не йшлося про нафту Кувейту, а про надання можливости перевести до Іраку з Савдійської Арабії військові бази США, щоб цим втихомирити роздратування „Аль-Кайди". При цьому президент дещо передовірився своїм радникам, зокрема секретареві Департаменту оборони Доналдові Рамсфелду, не послухав генералів, які радили зосередити в цій акції якнайбільше війська, не прислухався до резолюцій Ради Безпеки ООН. Одне слово, не оцінив як належало серйозність завдання. Розбите військо С. Гусейна було розпущене і більшість його включилася до партизанської війни, не властивої американцям, а решта зайнялася розбоєм на теренах країни. Світ обурили тортури іракських в'язнів, а в Америці несхвально поставилися до листів зі співчуттям сім'ям полеглих, які замість Д. Рамсфелда підписувала машина. У світі зростає невдоволення політикою США в Іраку.

Усі ці обставини не повинні бути таємницею для американських українців – громадян і негромадян США. Вибори в Іраку мають стати поворотним пунктом в політиці на цих теренах, після чого виборці, які пролосували за Дж. Буша 2 листопада 2004 року і вітатимуть його в день інавґурації, повинні чітко заявити, що переобраний президент має вжити усіх заходів до того, щоб Ірак не став другим В'єтнамом для тисяч американських вояків і їхніх родин.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про не таке спокійне святкування

Ось за нами останні Різдвяні святкування – Йордану, за старим стилем, і вже немає нічого, що непокоїло б наш щоденний ритм життя та вимагало хоча б „удавати", що святкуємо. Бо треба нам, здається, усім признати з рукою на серці, що святкування двох найважливіших у нашому церковному та народному календарі свят, Різдва і Великодня, якось з роками та подвійними календарями втратило на значенні та важливості.

Це, розуміється, сильніше дається взнаки тут, на американському континенті, а не в Україні, але саме Різдво Христове у цьому році і в Україні не було таке святкове і величне, як повинно бути, – з уваги на вибори президента та голосування, що стояло у всіх на першому місці та в осередку загальної уваги.

Хто з нас чи тут, чи там, в Україні, думав про Різдво та з ним пов'язані традиційні родинні зустрічі та обряди, як ми усі „жили" політичними подіями та їхніми змінами з дня на день? Скільки молодих і не дуже молодих осіб зрезиґнувало в цьому році з „традиційного" святкування і поїхало в Україну зі Заходу, щоб бути такими доконечними там обсерваторами виборів?

Коли читаємо чи слухаємо тепер раз-у-раз спомини чи просто звітування оцих добровольців, що залишили родини, працю чи інші обов'язки і саме у різдвяно-новорічний час поїхали в Україну, щоб бути спостерігачами виборів у незнаних для себе обставинах – треба таки подивляти відданість, бажання допомогти захистити справедливість на цьому важливому відтинку в історії України.

Але ця „гарячка", що охопила нас усіх у святочний час, була такою сильною, що знищила усі звичайні у цей час почування, усі бажання іти за прийнятим віковічним звичаєм та віддати усі свої почування для Різдва Христового. Для більшости з нас оці груднево-січневі дні були вщерть переповнені думками і вістками про нашу Україну і про події, які там відбувалися. Але як можна дивуватися, коли події в Україні захопили своєю важливістю не тільки нас – українців, а також всю світову пресу, усі засоби інформації, усіх політиків західнього світу?

Коли пишемо ці рядки, свята, яких, до речі, у нас майже не відчулося через важливість політичних подій, вже проминули, але ми ще далі – в гарячці подій, сподівань і надій, що тим разом шлях нашої України піде у правильному напрямі та з чесними провідниками.

Ми все ще чекаємо на рішення Верховного суду, чекаємо на проголошення дня інавгурації, на визначення програми нового президента та його найближчих співробітників. І чекаємо на це, що після оцього неспокійного свята Різдва прийде радісне свято Воскресіння, і зможемо усі повною мірою віддати себе радості, що „Христос Воскрес – Воскресла і Україна"!

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Столітний ювілей Ольги Луцик-Рем

У 2005 році гуцульський Космач готується відзначити столітній ювілей української письменниці Ольги Луцик-Рем. Однак, маємо про неї надзвичайно мало інформації, бо в радянські часи було в Україні заборонено навіть згадувати прізвище цієї жінки.

Тішимося, що свою найважливішу працю – „Князі гуцульських полонин" Ольга Луцик-Рем присвятила Космачеві. Вона любила Космач, жила в Космачі, а Космач пам'ятає про Ольгу Луцик-Рем. Тому готуємось гідно відзначити її ювілей, а саме: провести наукову конференцію та встановити в Космачі меморіяльну Дошку на честь Ольги Луцик-Рем. Сподіваємося на фінансову підтримку влади, але мало в це віримо, бо Косівська влада вже зігнорувала ювілей Михайла Мороза в Космачі. Отож ювілейні урочистості буде готувати космацька громада. Але нам бракує відомостей про Ольгу Луцик-Рем, фотографій, спогадів її друзів і родичів. Тому через часопис „Свобода" просимо відгукнутися усіх, хто знав особисто Ольгу Луцик-Рем, а також членів її родини, надіслати нам матеріяли про неї за адресою: Дмитро Пожоджук, присілок Медвежий, 46, Космач, Косівського району Івано-Франківської області, 78-640, Ukraine.

Будемо вдячні усім за допомогу, сподіваємося, що разом з вами, шановні друзі, зможемо гідно відзначити ювілей Ольги Луцик-Рем.

Дмитро Пожоджук,
с. Космач, Україна

Діяльність КДУ – на користь Україні

У 2004 році Комітет допомоги Україні Північного Ню-Джерзі вислав 1600 долярів і 8 пачок до сиротинця в Яблуневі біля Коломиї, будинкові для безпритульних „Світлий дім" в Одесі, колишньому політв'язневі Ірині Сеник.

І це далеко не єдина допомога Україні. Студентам Києво-Могилянської академії, стипендіятам „Смолоскипа" і безпосередньо студентам передано 6 тисяч долярів, на передплату журналів „Соняшник" і „Малі друзі" для шкіл і дитячих бібліотек пішло 2,550 дол.

Купили для гімназії в Люботині на Харківщині 5 комп'ютерів і копіювальну машину, передали тисячу долярів на відвідання дітьми зі сходу України таборів в її західніх областях, допомагали українській пресі – журналам „Наша віра", „Джерела", виділили 5 тисяч дол. на видання книжок Івана Пасемка, Миколи Козака, Григорія Ведмеденка, Оксани Сліпушко, Олекси Веретенченка, Володимира Свідзинського, дали 2 тис. дол. львівській обласній організації „Знання", а також, як вже повідомляла „Свобода", передали 6 тис. дол. на підтримку молоді, яка протестувала на Майдані незалежности проти фальшування виборів.

Роман Ричок,
Мейплвуд, Н. Дж.

Перші успіхи студії „Заграва"

У вересні минулого року в Клівленді, Огайо, почала працю українська кіностудія „Заграва". За цей час створено два документальні відеофільми.

Перший з них – „Армія без держави", присвячений 100-літтю від дня народження Тараса Бульби-Боровця, створювався на батьківщині отамана.

Другий фільм – двогодинна кіноповість „Помаранчева революція" – про національно-визвольний здвиг 2004 року на Майдані Незалежности в Києві. Головним напрямком студії буде відтворення героїки нашого народу: історії УПА, січового стрілецтва, дивізійників, українського козацтва та лицарства княжої доби. Тема УПА мені особливо близька, тому що я народився на Волині. Моя родина та односельці, від початку і до кінця, розділили як повстанську долю, так і сибірські тортури. Окрім документальних стрічок, будемо створювати і художні фільми.

Наразі триває створення сценарію до фільму „Клим Савур". Фільмування плянуємо проводити на місцях історичних подій. Творча група студії до меценатів, ветеранів сил опору долучитися до створення кінотворів про героїку наших попередників, яка увінчалася перемогою Помаранчевої революції. Тел.: (440) 885-2272. Електронна адреса: kozakpetro@yahoo.com

Петро Ващик,
режисер студії
Клівленд, Огайо

Сироти потребують теплого одягу

В селі Новоселеки біля Києва є дитячий будинок, маленькі вихованці якого від двох з половиною до восьми років потребують теплого верхнього одягу, светрів, штанів, взуття, зокрема і кімнатного, памперсів для хворих малят. Наша адреса: Дитячий будинок, вул. Садова. 12, с. Новоселки, Києво-Святошинський район, Київська обл., Ukraine.

Людмила Погоріла,
виховательκа
с. Новоселки, Україна

Вітання і побажання новообраному президенту України В. Ющенкові

До „Свободи" продовжують надходити вітання В. Ющенкові з обранням його Президентом України. Такий привіт надіслали **Любомира і Орест Бойки** з родиною з Юніону, Н. Дж., які пишуть: „В Україні сповнилась мрія Т. Шевченка – діждались Вашінгтона!".

„Ми, українці Росії, як ніколи раніше та, очевидно, як ніхто в світі, протягом останніх місяців відчули великий біль за Україну, яка, на погляд багатьох з нас, стояла на межі втрати незалежности. Саме на території Російської Федерації відпрацьовувались брудні політичні технології втручання у виборчий процес в Україні. Ми вважаємо, що події виборчої кампанії яскраво свідчать про необхідність активного захисту інформаційного простору України, всебічного розвитку української мови, розбудови дійсно рівноправних взаємин з Росією. Щиро сподіваємось, що майбутні благодатні зміни в Україні торкнуться і зв'язків Української держави з українцями в світі – адже існує велике поле спільної праці на користь і розвиток світового українства", – написали з **Об'єднання українців Росії і Федеральної національно-культурної автономії „Українці Росії"**.

У ряді листів докладно оповідаються події в Україні і, зокрема, на Майдані Незалежности в Києві, про які вже інформувала читачів „Свобода". Такий докладний звіт від рідні з України переслав **Стефан Панків** з Порт-Шарлоту, Фльорида. У листі зокрема говориться: „Ми горді з того, що український народ ніщо не похитнуло, він твердо стояв і стоїть на своїх позиціях, а в часі „помаранчевої революції" не пролито ні краплі крови".

Тетяна Ясінська з Сілвер Спрінґ, Меріленд, переслала репортаж Олександра Вівчарика про події на Майдані Незалежности „У повітрі пахне свободою" з черкаської обласної газети „Нова доба".

Від **Леоніда Царика** з Дункірку, Н. Й., надійшов лист, якого він отримав з України від родини Качанівських – теж про грудневі події в Україні.

Лідія Коваленко впродовж усіх днів „Помаранчевої революції" надсилала до редакції репортажі і фотографії, зокрема „Перемога: нам усміхнулася доля", „Юлія Тимошенко про діяспору „четвертої хвилі" та інші. Деякі її фотографії і уривки репортажів з Києва в грудні були вміщені у „Свободі".

Надійшли також повідомлення про висвітлення виборів в Україні американською пресою. **Стефанія Пришляк**, зокрема, переслала статтю з цієї теми, яка була вміщена з цікавими світлинами в „U.S. News and World Report".

Дякуємо усім, хто не забуває про читачів „Свободи"!

Люба Василечко з Флінту, Мищ., дякуючи за статтю про її поезію „З любов'ю до рідного краю" і вістку про книжку „Розвіяні долі", вміщені у „Свободі", відзначає репортажі Фелікса Хмельковського про „Помаранчеву революцію", в яких, пише авторка, „він зумів зазирнути в кожну душу і показати піднесену атмосферу братерства, взаємодопомоги і взаєморозуміння". Написав про українські події листа „Україна є соборна" **Юрій Кравчук** з Вілмінґтону, Делавер, в якому пише: „Якщо ми не будемо стояти твердо, Україна розпадеться на малі держави і наші сусіди на це лише чекають".

Д-р **Осип Мороз** з Кергонксону, Н.Й., переслав два великих інтерв'ю з ним, вміщені в червні і жовтні минулого року в українській газеті „Трембіта" (Свалява, Закарпаття).

Євген Стахів з Ню-Джерзі нагадав про перепоховання в Києві президента УГВР Кирила Осьмака, що відбулося 11 грудня 2004 року, переслав публікації в українській пресі з цього приводу.

До редакції приїхав **Ед Чекай** з Фландерсу, Н. Дж., який привіз до редакційної бібліотеки книжки, які залишились після смерти його мами. Серед них переклади поезій Т. Шевченка англійською мовою, два томи „Енциклопедії України", інші видання. Щиро дякуємо за цей дарунок!

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Хто повинен бути спадкоємцем

Шановний Осипе!
Я хочу придбати полісу життєвого забезпечення. Хто повинен бути спадкоємцем?

Юрій

Шановний Юрію!

Вітаю вас з важливим рішенням. З неминучими 10-тисячними витратами у зв'язку з похороном (похоронне заведення, винагорода священикові, ділянка землі на цвинтарі, остаточні медичні витрати, адвокатський гонорар і т. п.) я раджу призначити спадкоємцем особу, яка буде виплачувати усі ці рахунки (діти, сестра чи брат, чоловік чи дружина, батьки і т. п.).

Ще один спосіб, який користується популярністю, – це призначити спадкоємцем добродійну установу, яку ви бажаєте підтримувати. На відміну від заповіту, який може бути оскаржений, прибутки не є частиною майна, заповіт на яку підлягає завіренню судом, і його виплачується прямо названому спадкоємцеві. Крім того, якщо ваша поліса буде передана добродійній установі, ви можете ваші вкладки відтягати від податку!

Осип Гаврилюк, професійний продавець забезпечень УНСоюзу, штат Ню-Йорк

Власник підприємства може призначити спадкоємцем своє підприємство (з метою продовження бізнесу). Член може визначити у своїй полісі спадкоємцем спадкову масу, щоб допомогти законним спадкоємцям сплатити позички, податки і т. д. Діти забезпеченого також можуть бути призначені спадкоємцями, але тут доцільно точно визначити дорослу особу опікуном спадкоємця. Ви можете змінювати ваших спадкоємців (якщо немає правонаступника) так багато разів, як це необхідно.

До наступного разу,

Осип

Soyuzivka for all seasons

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

Календар подій

4 – 6 ЛЮТОГО 2005 р.
Church of Annunciation Family Weekend, Flushing, NY.

11 – 13 ЛЮТОГО 2005 р.
Valentine's Day Weekend.

19 – 20 ЛЮТОГО 2005 р.
Family Winter Weekend and Ski Trip.

26 ЛЮТОГО 2005 р.
Napanoch Fire Company Banquet.

5 – 6 БЕРЕЗНЯ 2005 р.
Пласт, Курінь „Хмельниченки", Річні зимові наради.

27 БЕРЕЗНЯ 2005 р.
Великодній „бренч", 11:30 ранку.

1 – 2 КВІТНЯ 2005 р.
УНС – Річні наради Округ, секретарські курси.

8 – 10 КВІТНЯ 2005 р.
Grace Episcopal Church, Madison, NJ – Men's Retreat.

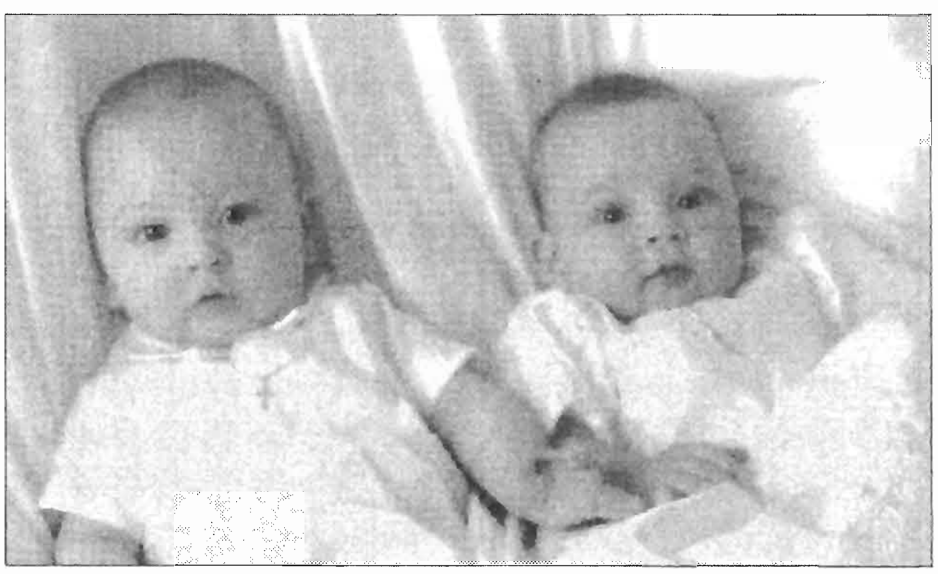
15 – 17 КВІТНЯ 2005 р.
Велика Рада Пластового Куреня „Чортополохи".

16 КВІТНЯ 2005 р.
Rochester Fire Company Banquet.

20 – 22 КВІТНЯ 2005 р.
SUNY at New Paltz, Migrant Education Program & Retreat.

23 КВІТНЯ 2005 р.
TAP New York Beer Festival at Hunter Mountain, round trip bus from Soyuzivka.

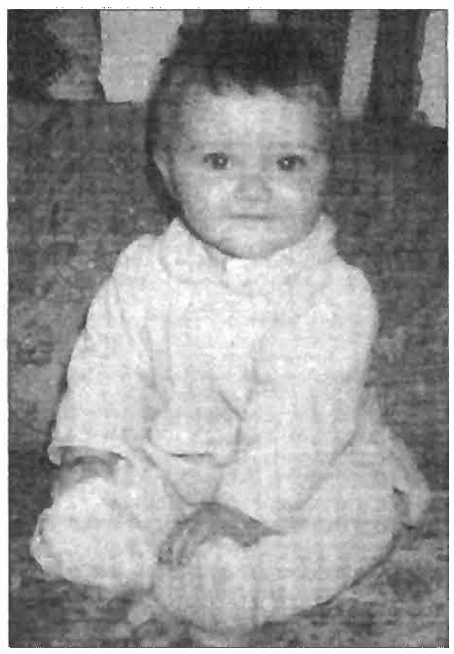
Нові члени УНСоюзу

Микола Ярослав і Наталія Катерина Гуменний, нові члени 277-го Відділу УНСоюзу, син і доня Романа і Анни Гуменних з Юніонвілу, Кон. Своїх внуків записала бабуся Джозефіна Гуменна.

Марко і Марта Касіян, нові члени 360-го Відділу УНСоюзу, діти отця Андрія і Оксани Касіянів, з Лакавана, Н.Й. Своїх дітей забезпечили батьки.

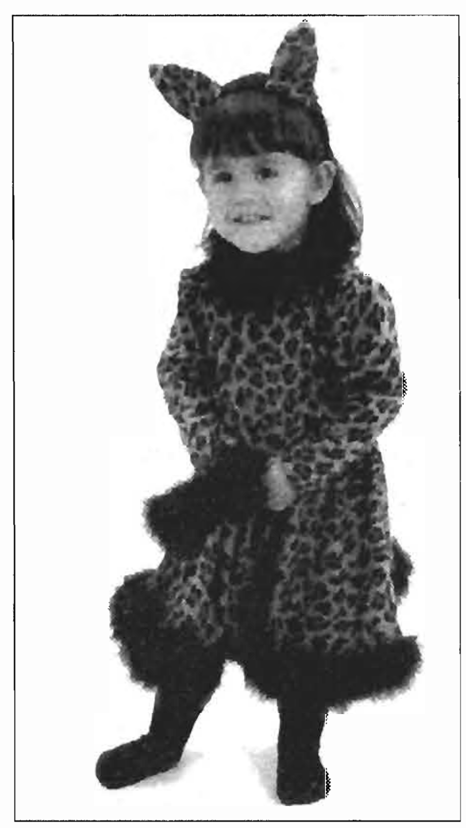
Калина-Ірена-Алекса Юрчук, нова членка 70-го Відділу УНСоюзу, дочка Оксани і Дор'яна Юрчуків з Маунт-Тейбору, Н.Дж. Свою внучку забезпечили бабуся Христина і дідусь Юрій Балинські.

Вікторія Марія Козій, нова членка 94-го Відділу УНСоюзу, доня Володимира і Лесі Козій з Ворен, Миш. Свою доню забезпечили батьки.

Анна-Елізабета Глинська, нова членка 27-го Відділу УНСоюзу, є донею Стефана і Ліси Глинських із Лодай, Н. Дж. Свою внучку забезпечили дідусь Борис і бабуся Уляна Глинські.

Христина Грейс Дзамба, нова членка 88-го Відділу УНСоюзу, дочка Барбари і Дена Дзамби, у Кері, Н.Й. Внучку забепечила бабуся Ірена Біскуп.

„Пурпурове серце" Юрія Олійника

Юрій Олійник – американський військовий, медик третьої класи. Народився в Івано-Франківську. Закінчив економічний факультет Прикарпатського університету. Дружина Тетяна. Двоє дітей. Мешкає у США від 2001 року. Добровільно вступивши до американського війська, брав участь у воєнних діях коаліційних антисадамівських сил в Іраку. В одному з боїв хоч сам був поранений, рятував, як медик, життя своїх бойових товаришів. За геройський вчинок нагороджений медалями „Пурпурове Серце" і „Бронзова Зірка". Нижче вміщуємо відповіді Юрія на запитання Василя Лопуха.

– Скажіть, п. Юрію, чи мали Ви військовий досвід ще з України?

– Ні, в Україні студенти, поки триває навчання, звільнені від військової служби, а відразу після закінчення університету ми з дружиною приїхали до Америки, діти, син і доня, народилися вже тут.

– У вашій родині, мабуть, тільки вони – американські громадяни?

– Я вже також громадянин цієї країни.

– Як у Вас виникло бажання піти до американського війська?

– Приїхавши до Америки, ні я, ні моя дружина майже не розмовляли англійською. Через це виникли проблеми в пошуках праці. Моя перша праця – охоронець, „секюриті". Але там не було ніякої перспективи. Зранку йшов до школи, вивчав англійську мову, а на вечір – до праці. Це не легко. А тут народилася дитина, загострилися фінансові проблеми. Не знав, як далі бути. А серед моїх колег на праці був один росіянин, який постійно казав, що треба йти до війська. Можливо, саме його постійні розмови про військо якимось чином вплинули на мене. І одного дня я пішов до бюра, де записували добровольців до війська.

– Під час служби в Іраку Вас нагородили – медаллю „Пурпурове серце", надана тим, хто був поранений або, іншими словами, пролляв свою кров за Америку. Як це сталося?

– Одного дня ми вийшли на чергове вартування. Разом з нами пішов заступник командира батальйону. Він проводив наші служби і водночас хотів переконатися, наскільки місто є безпечним для американських солдатів, оскільки наш підрозділ мав перебазуватися сюди з військового табору. Ми були покликані виконувати спеціяльну програму – налагоджувати добрі взаємини з місцевим населенням і надавати допомогу місцевим органам правопорядку в організації військової варти. Саме цього дня з нами сталося дещо інше. На підході до міста ми підірвалися на міні. Внаслідок вибуху троє осіб отримали поранення, в тому числі і я. Як тільки я отямився, одразу ж став надавати медичну допомогу своїм пораненим товаришам.

– Але ж Ви й самі були поранені. Чи Ваші товариші були у важчому стані?

– Мене також добряче струснуло, але більшість осколків потрапили в спину. Можливо, тому в перші хвилини я не дуже й зрозумів, що зі мною сталося. Я тільки бачив поранених товаришів, а оскільки моя військова спеціяльність – санітар, то я виконував свій прямий обов'язок – допомагав пораненим. Все це відбувалося на очах заступник командира батальйону. На базі він з захопленням розповідав про те, що з нами трапилося і що я себе дуже достойно повів. Власне, саме він подав рапорт про представлення мене до нагороди.

– Чи ті вояки, яким Ви надали допомогу при пораненні, також імігранти?

– Ні. В нашому підрозділі я був, мабуть, єдиним імігрантом.

– А є американці українського походження?

– У моєму підрозділі українців немає, але, тут на базі, я зустрічав українців з інших підрозділів, а також під час короткого перебування у Японії. Правильніше сказати, це були вихідці з колишнього СРСР: двоє з Росії, один з України і один з Молдови. Ці хлопці вже закінчили свою службу і повернулися до мирної праці. Власне, один з них телефонував моїй дружині і був одним з перших, хто повідомив про те, що зі мною сталося.

– Як довго служили Ви в Іраку? І чи доводилося зустрічатися там з військовими українського контингенту?

– В Іраку я служив понад п'ять місяців. Основне місце перебування – це база поблизу міста Хадіса що на березі річки Евфрат. Спочатку це було доволі спокійне місто, але останнім часом все частіше це воно згадується як гаряча точка. Коли у Фалуджі розгорнулися активні бойові дії, то наш батальйон перекинули туди.

Щодо українських миротворців, то, на жаль, я з ними не зустрічався. Ми перебували в різних частинах Іраку. Але поруч з нами був військовий підрозділ з Азербайджану, вони охороняли електростанцію. З ними я спілкувався. Свого часу мій батько служив у війську саме в Баку, столиці Азербайджану, то ж у нас були якісь теми для розмови. Більшість з них розмовляють російською, яку я знаю, тому проблем у спілкуванні не було.

– Про що ж вони найбільше розпитували Вас – українцем, який є вояком американського війська?

– Були здивовані. Найчастіше запитували, як я потрапив до Америки і як потрапив до війська. Їх цікавило: чи я добровільно пішов до війська, які умови контракту, як проходить служба в американському війську і таке інше.

– Ви пішли до війська на основі контракту. На скільки років чинний цей контракт?

– На 5 років.

– Це доволі довгий термін. На основі такого контракту Ви можете спробувати будувати військову кар'єру?

– Можливо, так і буде.

– Як батьки зареагували на Ваше рішення піти до війська?

– Загалом добре. Мій тато навіть радив йти на службу. Ви ж знаєте, українці завжди були добрими вояками. На селі хлопець, який був у війську, завжди виглядав краще ніж той, кого не взяли. Окрім того, так сталося, що в колі знайомих мого батька і серед моїх були люди, які дуже схвально говорили про американську армію. Дехто з них також служили у війську. Я відверто кажу, що мені подобається служба. Тепер я б сам рекомендував тим, хто тільки приїхав і ще не дуже влаштований, йти до війська.

Юрій Олійник

– Мама так само думала, як і тато?

– Мама є мама. Були сльози, нагадування, що в Іраку точиться війна, але що зробиш, для того й існує армія. Часом доводиться і воювати.

– В колишньому совєтському війську поширеним явищем були позастатутні взаємини, знущання старших вояків над молодшими. Чи є щось подібне в американській армії?

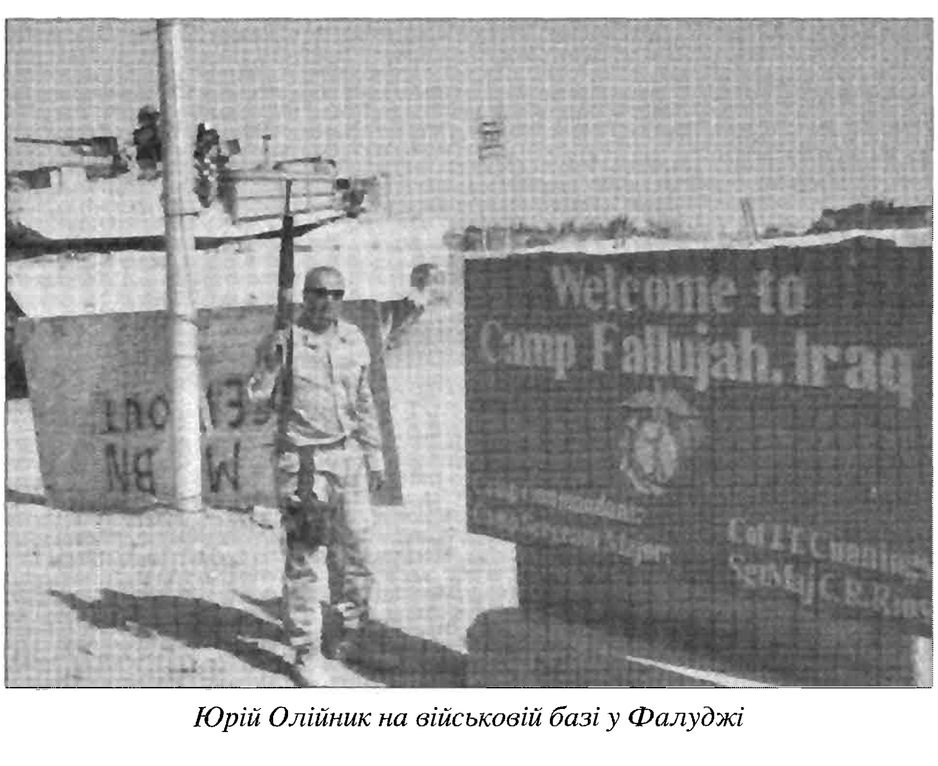
– Нічого подібного я не зустрічав. Тут це жорстко контролюється. Часом доходить аж до смішного. Ми навіть маємо спеціяльні заняття, де нас вчать, як ми повинні щось сказати, чи запитати іншого вояка, щоб, не дай Боже, він не образився.

– Очевидно, Ви знаєте про останні політичні події в Україні. Які емоції викликають вони у Вас?

–Я почуваю себе українцем. Адже кращі роки мого життя минули в Україні, навчання в школі та університеті. Там мої друзі, родина, з якими підтримую зв'язок – телефоную, пишу листи і таке інше.

– А як друзі в Україні реагують на те, що Ви в Іраку? Адже в Україні навіть серед політиків чуємо негативні оцінки щодо дій Америки в цій країні. Особливо в російськомовній пресі зустрічаємо такі слова, як „американські окупанти", „союзники окупантів", „загарбники" і т.д. Тепер все частіше говориться про те, щоб Україна вивела свій батальйон з Іраку.

(Закінчення на стор. 16)

Юрій Олійник на військовій базі у Фалуджі

Юрія Олійника вітають з нагородою

Як українські...

(Продовження зі стор. 1)

стром внутрішніх справ і командуючим військами МВС – вимальовується картина, як саме діяли силовики. Офіцери передавали інформацію суперникам Л. Кучми, запевнювали безпеку керівників опозиції і демонстрантів, посилали сиґнали про своє небажання здійснювати пляни Адміністрації Президента, брали участь у психологічній війні з чиновниками, спрямованій на пом'якшення реакції влади на демонстрації протесту. В цілому спецслужби, іноді таємно, іноді публічно, іноді протизаконно, діяли, щоб перешкодити шахрайському просуванню Януковича, якого ненавидять деякі генерали. Прямо чи опосередковано своєю діяльністю вони підтримували Віктора Ющенка, який тепер став президентом.

Багато чинників, котрі посприяли революції, в центрі якої стояв Ющенко, вже відомі. Вони включають підтримку з боку Заходу, рішучість демонстрантів, гроші багатих українців, допомогу активістів з інших країн, які сприяли поваленню президентів Грузії і Сербії, несподівану незалежність Верховного суду, працю П'ятого каналу, який Л. Кучмі так і не вдалося закрити.

Всі ці чинники в якійсь мірі вплинули на результат. Проте жоден з них не був вирішальним. Роля силовиків до кінця невідома, хоч керівник штабу В. Ющенка Олег Рибачук назвав її „дуже важливим елементом", який допомагав „професійно і системно". „Вони здійснювали це як профілактичну операцію", – заявив він.

Опозиція всередині СБУ

Підтримка почалася не з демонстрацій протесту. Задовго до виборів силовики і опозиція вступили в контакт, а влітку І. Смешко доручив одному з генералів здійснювати зв'язок з О. Рибачуком.

СБУ, спадкоємець совєтського КҐБ, з 38 тисячами працівників, зіпсувала свою репутацію шантажем, торгівлею зброєю, зв'язками з російськими спецслужбами і організованою злочинністю. Вона неоднорідна: в ній є групи, вірні різним політичним таборам, а в деяких залишилися зв'язки з попередніми московськими господарями. Її попереднього голову Леоніда Деркача звільнили під міжнародним тиском після того, як його звинуватили в продажі радіолокаційних систем Іракові, проти якого діяло ембарґо. В 2003 році Л. Кучма призначив головою СБУ генерала І. Смешка, відомого прозахідними поглядами кадрового офіцера військової розвідки. Раніше генерал працював у посольствах у Вашінґтоні і Цюріху, і крок Л. Кучми був сприйнятий як спроба пом'якшити взаємини з Заходом.

Деякі силовики, котрі діяли проти зфальсифікованих виборів і чинили опір розгромові, входять в оточення генерала І. Смешка і протягом своїх кар'єр працювали в країнах Заходу або здійснювали зв'язки з західніми урядами.

За словами О. Рибачука, в нього склалися добрі контакти з декількома працівниками СБУ, й вони зустрічалися реґулярно, іноді – вночі. Офіцери передавали йому інформацію і документи, що стосувалися Л. Кучми, через цих осіб надійшло чимало матеріялів, котрі опозиція використала під час своєї кампанії в засобах масової інформації.

Чи було це співробітництво результатом збігу політичних цілей, чи це наслідок праґматизму силовиків, залишається предметом суперечок. Юлія Тимошенко, союзниця В. Ющенка, заявила, що значна частина працівників СБУ, включаючи І. Смешка, просто зробила свій вибір. „Це була дуже складна гра", – сказала вона.

О. Рибачук розуміє це інакше. „Вони діяли як наші прихильники, – заявив він. – Вони ризикували життям і кар'єрою". Самі офіцери говорять про різні мотиви. Один з них, на думку генерала Ігоря Дріжчаного, який очолює юридичне управління СБУ, був простий. „Ми завжди говорили про своє бажання запобігти кровопролиттю", – заявив він.

Однак, є ознаки, що деякі офіцери мали бажання бльокувати В. Януковича. В. Янукович, котрий два роки був прем'єром, добре всім їм відомий. За словами офіцерів СБУ, прем'єр раніше був суджений за грабіжництво і розбій й тісно пов'язаний з корумпованими підприємцями східних областей, які скупили чимало багатств України, тому вони не хотіли бачити В. Януковича в кріслі президента, особливо в результаті махінацій.

Працівники СБУ і О. Рибачук заявили також, що приблизно за тиждень до виборів, 21 листопада, особиста зустріч з В. Януковичем викликала в І. Смешка таку огиду, що він подав заяву про відставку і дав собі слово ніколи не працювати з цим прем'єром.

Л. Кучма не прийняв відставки, сказавши головному розвідникові, що коли він відійде, на його місце буде призначено генерала, вірного В. Януковичеві, й тоді виникне риск кровопролиття, повідомили І. Смешко і Л. Кучма. Тяжко сказати, чи був президент в цьому впевнений, чи просто маніпулював Смешком, щоб уникнути нестабільности напередодні виборів. Але розвідник залишився працювати.

Сиґнали

Невдоволення силовиків кандидатурою Януковича посилилося 21 листопада, коли попередні результати засвідчили, що прем'єр перемагає, але саме завдяки маштабним махінаціям.

Керівники СБУ зібралися в кабінеті Смешка. Серед присутніх були генерал Романченко, генерал Дріжчаний, генерал-майор Олександер Сарнатський, який очолює адміністрацію СБУ, і полковник Валерій Кондратюк, котрий відповідає за зв'язок з закордонними розвідками. Вони розглянули питання про спільну відставку, проте все ж вирішили спробувати запобігти зіткненню і боротися зсередини. „Сьогодні ми може врятувати лице і погони, а можемо спробувати врятувати країну", – згадують слова головного розвідника Романченко і Сарнатський. Чи знав Кучма в цей момент про позицію і дії керівників СБУ, невідомо. За словами офіцерів СБУ, враховуючи наявність супротивних груп і проникнення в спецслужбу російських аґентів, частково про цю діяльність напевно було відомо.

В Києві панувало напруження. 21 листопада, коли почалися демонстрації протесту, опозиція вже мала гроші і організаційні структури, необхідні для тривалої громадянської непокори. Генерал Попков заявив, що знав про це, і призначив маневри з участю 15 тисяч військовиків у столиці і околицях. Він відіслав декілька тисяч вояків на барикади і пости біля урядових будинків і залишив у резерві понад 10 тисяч вояків. Уряд швидко спробував залучити керівників розвідки в картину державної солідарности. 22 листопада Генеральна прокуратура виступала з заявою, в якій дорікала опозиції за організування масових протестів. Прокуратура заявила, що влада і СБУ готові „рішуче покласти край будь-якому беззаконню".

За словами Смешка, його це розлютило і він негайно зателефонував прокуророві і сказав, що той не має права говорити від імені СБУ. „Це була фальсифікація", – заявив він. СБУ відповіла заявою, в якій говорилося, що вона не згідна з прокурором, що громадяни мають право на політичні свободи, а політичні проблеми повинні вирішуватися виключно в мирний спосіб.

Це був очевидний розкол в правоохоронних структурах і провісник 24 листопада, коли Виборча комісія зібралася на засідання, щоб офіційно заявити про перемогу Януковича, Київ був заблокований, і навіть Кучма не міг працювати у своєму приміщенні. Він скликав нараду за містом, де його уряд відсвяткував свою перемогу, а деякі політики заявили, що коли натовп продовжуватиме бльокувати урядові будинки, війська повинні розігнати його, – про це повідомили троє учасників цієї наради.

Генерал Смешко нічим себе не виявляв, але його служба вдарила з-за рогу. В той час, як Виборча комісія обговорювала перемогу Януковича, сайт новин „Українська правда" оприлюднив записи телефонічних розмов між членами штабу Януковича. Вони обговорювали пляни фальсифікування виборів, включаючи вкидання додаткових бюлетенів. Одна з розмов відбулася вночі після виборів між керівником кампанії Юрієм Левенцем і людиною на ім'я Валерій:

Валерій: *У нас неґативний результат.*

Левенець: *Що ти маєш на увазі?*

Валерій: 48.37 за опозицію, 47.64 за нас.

Відтак Валерій додав: *„Ми домовилися про різницю в 3-3.5 відсотка у нашу користь. Ми готуємо таблицю. Ви дістанете її через факс".*

Перемогу Януковичеві забезпечили 2.9 відсотка голосів. В інтерв'ю Рибачук сказав, що передав записи в „Правду" після того, як дістав їх від СБУ, яка прослуховувала штаб Януковича.

Смешко відмовився обговорювати ці записи. „Офіційно СБУ не мала ніякого відношення до стеження за працівниками штабу Януковича. – заявив він. – Використання подібних записів в нашій країні є законним лише з дозволу суду. Більше я нічого не можу сказати".

Однак один з силовиків на умовах анонімности визнав, що стеження велося, проте для Смешка це – делікатне питання. „Ті, хто це зробив, не мріяли стати героями, – сказав він. – Вони хотіли тільки унеможливити фальсифікацію виборів". Невдовзі після опублікування записів Смешко залишив нараду в Кучми і пішов на явочне місце СБУ, щоб зустрітися з Ющенком. Ця зустріч мала парадоксальний відтінок. Ющенко, який ледве не став інвалідом після літнього отруєння діоксином, публічно говорив про зв'язок між отруєнням і зустріччю зі Смешком і ще з одним генералом СБУ.

Тепер він хотів нової зустрічі. Вони зустрілися в маленькій кімнаті за жовтими фіранками і їли плоди. На зустрічі були присутні генерали Смешко, Сарнатський і Романченко, Ющенко, Рибачук і ще один спільник Ющенка. За словами обох сторін, було досягнуто двох угод. Ющенко попросив посилити безпеку його штабу. Смешко погодився надати йому вісім спеціялістів з антитерористичного підрозділу „Альфа" і організувати охорону штабу колишніми працівниками СБУ.

Вони також домовилися, що СБУ публічно продемонструє, що стоїть на сторожі закону, а не одного з кандидатів, а це означало, що спецслужба не хоче зловживати владою заради прем'єр-міністра.

Після закінчення зустрічі Ющенко, який є самодіяльним малярем, подарував Смешкові свій пейзаж. Головний розвідник і керівник опозиції обнялися.

Повернувшись в будинок СБУ, Смешко і силовики вирішили, що для того, аби надіслати суспільству сиґнал, офіцери прочитають перед демонстрантами заяву. Наступного вечора, 25 листопада. Ющенко з'явився з п'ятьма співробітниками СБУ. Їхня заява не прямо, але виразно підтримувала опозицію. В ній висловлювалося знепокоєння з приводу відповідности результатів виборів законові і містилося звернення до Верховного суду, який щойно оголосив, що розгляне скарги з приводу махінацій. Офіцери закликали суддів до об'єктивности. Відтак вони звернулися до міліції і вояків. „Не забувайте, що ваш обов'язок – служити народові, – говорилося в заяві. – СБУ вважає своїм головним завданням захист людей, поза залежністю від джерел загрози. Будьте з нами!".

Це був рідкісний момент для офіцерів, звиклих до анонімности, він показав, наскільки глибокі опозиційні настрої в українському суспільстві.

Під час інтерв'ю двох офіцерів – генерал-лейтената в резерві Олександра Скибинецького і генерал-лейтенанта у відставці Олександра Скипальського – запитали, чи вплинули на їхнє рішення їхні родини. „Наші дружини були на Майдані", – відповів Скибинецький. Скипальський сказав: „Моя дружина і також дочка".

Подібне до того, що сиґнал мав потрібний ефект. Наступного дня до демонстрантів приєдналися курсанти Академії Міністерства внутрішніх справ, які прийшли колоною на барикади, щоб переконати інших офіцерів приєднатися до них. Деякі прийшли з квітами.

Битва за Кучму

Корабель державної влади поча в протікати. 27 листопада Кучма викликав Смешка на нараду в урядове селище в передмісті Києва. В залі засідань перебував Янукович, політики зі східних областей, які підтримували його, і міністер внутрішніх справ Микола Білоконь, вірний Кучмі і відвертий прихильник Януковича. Янукович накинувся на Кучму, допитуючись, чи той зрадив його, – повідомили четверо учасників наради. Відтак Янукович висунув вимоги: призначити дату інавґурації, оголосити надзвичайний стан, розбльокувати урядові будинки.

Кучма говорив зі своїм „протеже" льодяним тоном: *„Ви занадто осміліли Вікторе Федоровичу, якщо дозволяєте собі говорити подібним чином, – сказав він, за словами Білоконя і Смешка. – Вам варто було б показати свою хоробрість на Майдані Незалежности".*

(Закінчення на стор. 11)

Як українські...

(Закінчення зі стор. 10)

Смешко втрутився, щоб розповісти про те, як оцінює ситуацію СБУ, і остеріг прем'єра, що мало хто з українських військових, якщо буде такий наказ, стане воювати з народом. Він сказав, що навіть коли вояки виконають наказ, розгрому не вийде, бо демонстранти чинитимуть опір. Потім він звернувся до Януковича:

„Вікторе Федоровичу, якщо ви готові на надзвичайний стан, то віддайте такий наказ, – сказав він. – ось Білоконь. Керівник МВС. Ви, як голова уряду, накажете йому розблькувати будинки? Ви це зробите?". Янукович мовчав. Смешко чекав. „Ви відповіли, – сказав він. – Ви цього не зробите. Отож не говорімо безглуздя. У застосуванні сили нема сенсу".

Кучма вийшов подзвонити й вернувся зі знімальною групою державного телебачення. Янукович відкинув від себе авторучку і пішов геть.

Позиція уряду була зформульована: воєнного стану не буде. Про неї офіційно оголосили наступного дня, 28 листопада, коли Рада з національної безпеки і оборони висловилася за врегулювання кризи мирним шляхом.

„Це було ключеве рішення, – заявив згодом Кучма. – Я розумів, що в цих умовах означало розблькування урядових будинків силовими методами. Це неможливо було зробити без кровопролиття".

Проти розгрому

Хоч Рада, здавалося, досягнула консенсусу, залишалася вірогідність розгрому – або у відповідь на провокацію з боку опозиції, або як таємний плян.

Емоції в Києві то посилювалися, то слабшали, й через декілька годин після засідання Ради (27 листопада) вони знову посилилися, коли Тимошенко попередила демонстрантів про можливу спробу розблькування державних будинків. Вона закликала людей захистити їх.

Командуючий внутрішніми військами генерал Попков заявив, що його поінформували про слова Тимошенко і про реакцію маси, й він проголосив тривогу. Що і чому за цим ішло, залишається неясним, як і те, хто віддав наказ і в який спосіб. Попков стверджує, що він один організував точно розрахований „блеф" і був впевнений, що його сигнал негайно помітять. Показавши мобільний телефон, він заявив: „Я навмисне віддав наказ по цьому телефону, знаючи, що його прослуховують". Чи прослуховувався телефон Попкова, невідомо. Але Романченко заявив, що його агенти в структурах МВС спостерігали за приготуваннями. Офіцери СБУ стверджують, що їхні агенти в центрі зв'язку МВС чули обмін радіоповідомленнями з приводу підготування до збройного виступу. Відтак почався хаос або війна нервів.

Повідомлення про тривогу були передані командуванню СБУ, яке поінформувало опозицію, своїх офіцерів на Майдані Незалежности і американське посольство.

Представники опозиції подзвонили американському послові Джонові Гербстові, який зателефонував зятеві Кучми Вікторові Пінчукові, щоб з'ясувати, що відбувається, – повідомив Пінчук. За його словами, він подзвонив голові адміністрації Кучми Медведчукові, котрий зателефонував додому міністрові внутрішніх справ Білоконеві. Білоконь сказав, що не знає, що відбувається. „Я справді був занепокоєний, – заявив в інтерв'ю Білоконь. – Хто віддав наказ без мого відома?".

Невдовзі держсекретар Колін Павел подзвонив Кучмі, але той не взяв трубки. Тим часом в СБУ відбувалася мобілізація. Декілька сотень офіцерів розвідки вже перебували серед демонстрантів. Дехто з них робив вигляд, ніби сам є демонстрантом. Спеціяльні групи фільмували схованою камерою. На дахах засіли снайпери. Антитерористичні групи чекали іззовні в близьких будинках і вантажних автах без номерних плит. Групи у вантажівках їздили Києвом, намагаючись визначити напрям руху військ.

Серед наметів полковник СБУ, який протягом тижня здійснював зв'язок з організаторами демонстрацій, попередив їх про наближення військ. Наступним його завданням було зустріти війська на підході і попередити офіцерів, що розгром без письмового наказу є незаконним. За його словами, він також плянував попередити їх, що підрозділи СБУ ведуть спостереження за Києвом і всі дії будуть фільмуватися, а відтак будуть представлені як докази.

Страх був великий, відзначив він. Деякі офіцери розвідки згадували про розгром демонстрації в Пекіні в 1989 році. Інші думали про румунську революцію 1999 року, під час якої війська відкрили вогонь по демонстрантах, народ вчинив опір, котрий закінчився вбивством президента Чаушеску і його дружини.

„Ми не могли повірити, що комунебудь може прийти в голову думка пролляти першу краплю крови, котра стане детонатором великого вибуху, – заявив полковник, заступник командира антитерористичних сил України, ім'я якого закон забороняє публікувати. – Через це в країні могла початися громадянська війна. Ми з усіх сил готувалися зробити все, щоб її відвернути".

У той час, як усі сторони вимагали інформацій і переваг, силовики і Тимошенко зустрілися в будинку військової розвідки (ГУР). Серед них були Галака, Дріжчаний, Кондратюк і Романченко, який сказав, що зателефонував до головного штабу СБУ за вказівками. „Смешко мені сказав зателефонувати Попкову і вияснити, чому була оголошена тривога". Надзвичайна розмова відбулася. Романченко подзвонив військовому начальникові, котрого знав багато років, і запитав про причини тривоги. „Він відповів, що це його рішення, – сказав Романченко. – Я сказав генералові Попкову, що для мобілізування військ за тривогою потрібен письмовий наказ, оскільки ж він такого наказу не має, війська слід повернути в казарми".

Смешко тим часом подзвонив Білоконеві, котрий вимагав ґарантій, що опозиція не буде захоплювати будинки, – заявили обидва учасники розмови. Смешко передзвонив йому і дав такі ґарантії, взявши відповідальність на себе у випадку, якщо будинки все ж будуть захоплені.

За словами інших офіцерів, приблизно через годину начальник штабу армії гернерал-полковник Олександер Петрюк приїхав в будинок військової розвідки. Офіцер розвідки попросив його допомоги. Він сказав, що армія не буде розгорнута на території України.

За словами Тимошенко, вона з подивом спостерігала за тим, як силовики, а потім Петрюк телефонують і попереджують МВС, „що вони на стороні народу і захистять людей, і МВС, якщо його війська ввійдуть у місто, доведеться мати справу не лише з беззбройними людьми, але й з армією" і спецназом розвідувальних служб. Врешті-решт Попков здався. „Він сказав, що виконує наказ, а не є головною дійовою особою", – повідомила Тимошенко. Спочатку вантажівки зупинилися на шосе. Потім прозвучав сигнал припинення тривоги. Оскільки тієї ночі було зроблено багато дзвінків, тяжко сказати, котрий з них був вирішальним. Швидше за все, мова йде про комулятивний ефект.

Хоч розповіді різних людей про мобілізацію переважно збігаються, все ж без відповіді залишаються важливі запитання. Хто віддав наказ про оголошенння тривоги? Хто відкликав війська? Генерал Попков заявив, що в обох випадках це було його власне рішення, але інший силовик, опозиція і західній дипломат називають це абсурдом. „Те, що він робив, не було маневрами", – заявив Галака. Повноваження дати такий наказ мали три особи: Кучма, Янукович і Медведчук. Кучма заперечує свою ролю. Янукович і Медведчук не відгукнулися на прохання дати інтерв'ю.

За словами Тимошенко, вона стала очевидцем поворотного моменту. Коли силовики домоглися скасування тривоги, адміністрація зрозуміла, що не лише вона має вплив на останнього ґаранта влади – військо.

Після мирного повстання в Грузії в 2003 році, під час якого повалення Едуарда Шеварднадзе здійснювалося не без допомоги влади, вона, за її словами, заздрила країні, де офіцери виявилися готовими протистояти корумпованій владі.

„Я завжди думала, що всі наші генерали вірні Кучмі і праґматичні, – сказала вона. – Але я зробила несподіване відкриття. В нас є генерали, котрі стоять на боці народу".

Верховний суд ...

(Закінчення зі стор. 1)

процесі Анатолія Яреми, який, на думку представників В. Януковича, дозволив собі особисті висловлювання щодо розгляду скарги по суті.

Верховний суд відхилив клопотання швайцарського адвоката В. Януковича Пітера Шарля Шиферлі щодо відводу А. Яреми та призначення замість нього голови ВСУ Василя Маляренка. Відхиляючи клопотання, суд мотивував це тим, що головуючий не висловлював особисті думки, а у своїх словах наводив лише норми закону.

Верховний суд 18 січня частково задовольнив клопотання представника В. Ющенка – Миколи Полудьонного про зняття заборони на оприлюднення результатів виборів Президента України після розгляду скарги В. Януковича. Своє рішення Верховний суд мотивував тим, що скарга на результати виборів повинна бути розглянути в 5-денний термін після її подання до Верховного суду. 10 січня ЦВК оголосила офіційні підсумки голосування 26 грудня, за якими переможцем виборів визнано В. Ющенка. Після цього ЦВК ухвалила оприлюднити у газетах „Голос України" та „Урядовий кур'єр" результати виборів у триденний термін. 11 січня В. Янукович заявив, що не визнає результатів виборів і оскаржить їх у Верховному суді. Ця скарга на рішення ЦВК була передана до ВСУ 14 січня. У результаті Верховний суд скасував дію постанови від 11 січня на заборону офіційно публікувати постанову ЦВК про результати голосування 26 грудня 2004 року. Тобто, оприлюднювати постанову ЦВК можна вже з 20 січня, якщо ВСУ не ухвалить іншого рішення щодо результатів виборів.

Інавґурація нового Президента України Віктора Ющенка у Верховній Раді відбудеться, імовірно, 22 січня, після завершення засідання Верховного суду. Народний депутат України Микола Томенко сказав, що, на його думку, не можна відтягувати з датою інавґурації, тому що Україна у своїх міжнародних взаєминах втрачає авторитет через неможливість протягом довгого часу визначитись з датою інавґурації. Це, за його словами, створює проблеми і для керівників інших держав, які не можуть скласти свій графік. Неможливість прийняття державних рішень новим Президентом посилює безладдя в країні, починаючи з реґіонального рівня, зазначив депутат. Саме 22 січня Україна відзначає День Соборности.

Верховна Рада визначила процедуру інавґурації Президента України під час урочистого засідання, на якому Президент прийматиме присягу. Остаточне рішення буде ухвалено після рішення Верховного суду за скаргою В. Януковича. Передбачається святкове прийняття від імені Президента України; проведення святкових концертів в Національному палаці „Україна" та на Майдані Незалежности у Києві; церемонія у соборі Святої Софії благословення новообраного Президента України представниками Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій та ін.

Міністерство закордонних справ України висловило припущення, що делеґацію Росії на інавґурації В. Ющенка представлятиме не голова Державної Думи Борис Гризлов, а інший високопосадовець. Про це заявив 18 січня керівник прес-служби МЗС України Маркіян Лубківський. Російській Федерації вже передано запрошення на свято.

Один з...

(Закінчення зі стор. 3)

ри з усіх виборчих округів і вирішували скарги й зарваження незадоволених сторін (зокрема зі сторони кандидата Віктора Януковича). Йшлося про те, щоб Верховний Суд знову не уневажнив рішення ЦВК, як це було за керівництва Сергія Ківалова. Адже сторона В. Януковича таки оскаржила діяльність ЦВК у Верховному Суді.

„Пан радца„ Я. Давидович з чистою совістю виконав свої завдання і тепер вже робить пляни для чергових великих виборів – до Верховної Ради 2006 року. Але він, до речі, пізно пішов на юридичні студії: аж коли йому було 24 роки, себто у віці, коли студенти юридичних факультетів в Україні вже мають дипломи під пахвами. До вступу у Львівський університет він служив в армії, працював кіномехаником, працював комсомольським ватажком у тернопільському ПТУ (професійно-технічне училище, або наша „vocational school").

І виріс на державного службовця першої ґільдії, і причинився до визнання України як держави, яка вміє впоратись з демократичним волевиявленням.

Достойному Вікторові Ющенкові
Президентові України

Дорогий Пане Президенте!

Управи і членство Товариства Українських Інженерів Америки у Філядельфії і Українського Лікарського Товариства Північної Америки, Відділ Пенсильванія, зібрані на святкуванні Традиційної Ялинки в Українському Освітньо-Культурному Центрі біля Філядельфії, поздоровляють Вас, Пане Вікторе Ющенко, з обранням на посаду Президента України.

Бажаємо Вам, Вашій Родині, новому Урядові і всьому українському народові, доброго здоров'я, сили до праці і Щасливого Нового Року!

Інж. МЕТОДІЙ БОРЕЦЬКИЙ, голова ТУІА
Д-р ІГОР ФЕДОРІВ, голова УЛТПА

До побажань приєднуються 56 осіб присутніх на згаданій імпрезі

Ольга Багринівська
Olha Bahrynivsky

ГУРТОК ПЛАСТ ПРИЯТУ
І ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ
в НЮАРКУ

запрошують Вас з ріднею
і приятелями на

ПЛАСТОВИЙ БАЛЬ

в суботу, 5 лютого 2005 р.

HANOVER MARRIOTT
1401 Route 10 East, Whippany, NJ 07981

ОРКЕСТРА *„ТЕМПО“*

ВЕЧІРНІЙ ОДЯГ

- *Вступ разом з вечерею: $95.00*
- *Вступ на забаву без вечері – тільки для молоді до 25 року: $30.00*
- *Коктейль з перекускою: год. 6:00 веч.*
- ***Презентація дебютанток: год. 7:30 веч.***
- *Опісля вечеря і забава.*

Please make checks payable to: PLAST Inc.
Irene Turynsky, 15 Conifer Drive, Warren, NJ 07059

(908) 729-4382

Місця мусять бути заплачені до 22 січня 2005 р.

Юля Чорній
Julie Schorniy

Уляна Наїма Бігун
Ulana Naima Bihun

Діяна Андрея Раковська
Deanna Andrea Rakowsky

Марійка Тамара Блаженко
Marijka Tamara Blazhenko

Тирса Оксана Кордуба
Tyrssa Oksana Korduba

Ляриса Ольга Луків
Laryssa Olha Lukiw

Ляриса Анастазія Патті
Laryssa Anastazia Patti

Незабутні січневі роковини

Іван Головінський

На історичному шляху нації є події, котрі на десятиліття, а то й століття, вирішують її долю. До таких подій належать історичні дати січня 1918, 1919 і 2005 років. Є багато подібностей між тими подіями, але є також і суттєві різниці. Усі січневі події багаті на правдивий героїзм і самопосвяту в ім'я високих цілей. Сьогодні, в добу технологічних досягнень і глобальних змін, застановімся на суті та значенні людського героїзму.

Вже навіть у Святому Письмі знаходимо твердження, що не існує любови більшої за ту, котра змушує людину жертвувати життям за друзів своїх. Як бачимо, тут зроблено наголос на безмежній любові до свого, а не на ненависті чи жорстокості до ворогів. Цей найвищий вияв альтруїзму і патріотизму можна було завважити на Майдані Незалежности серед сотень тисяч учасників в грудні 2004 року. Сьогодні українці довели перед цілим світом державницьку зрілість та найвищий вимір національної свідомости. Безмежну любов до України можна відчути, читаючи спомини молодих учасників маніфестації на Майдані Незалежности. На цьому місці звернім увагу на два листи на тему „Помаранчевої революції" друковані в „Свободі" 7 січня 2005 року. В. Соловей з Києва писала: „Про нашу молодь говорили – лінива, п'є, гуляє, а насправді наша молодь золота... Люди раділи, що зібралися разом в одній справі. Майдан співав, танцював, місто ніби огорнула якась тепла хмара. Всі були доброзичливі, один до одного скрізь навіть на базарах". Оксана Бабич у листі „Такого Україна ще не переживала" пише: ...„Ще ніколи люди в Києві не були настільки привітними, вихованими і радісними. Ще ніколи натовп не був настільки миролюбним і абсолютно безпечним. Ще ніколи така кількість людей одразу не перебувала на вулицях... На Майдані було постійно присутнє відчуття свята... В перші дні „помаранчевої революції" весь час розпускали чутки про небезпеку бути на Майдані... Говорили, що бідні голодні шахтарі з Донбасу будуть нападати на мирних демонстрантів, але більшість з них перейшли на бік „помаранчевих", бо ті поставилися до них дуже людяно і дуже привітно". Беручи до уваги чисельні чужинецькі похвальні коментарі по телебаченні і засобах масової інформації, можна з гордістю ствердити, що наша нація успішно здала свій історичний іспит.

Сьогоднішня всенаціональна постава, безсумнівно, мала своє джерело в героїчних подіях 1918 року. Як відомо, після проголошення Незалежности України Четвертим Універсалом Української Центральної Ради, коли на Україну рушили більшовицькі банди Муравйова, на оборону нашої держави без вагання під Крутами стали молоді українські студенти. Це був одчайдушний виступ, мотивацією якого була безмежна вірність Ідеалові Незалежности. Протягом десятиліть, особливо в 1920-их і 1930-их роках, легенду Крут святково відзначала молодь Західньої України. Наш відомий поет Ігор Антонич у вірші про Крути писав:

„Крути, Крути!
Мужність і посвята.
Вірність, що міцніша
понад смерть."

Героїзм Крут і визвольної боротьби 1918–23-их років був тією динамічною силою, котра породила вірність, непохитність, витривалість і самопосвяту, що стали характерними рисами членів ОУН, воїнів УПА, каторжників Сибіру. Своєрідним відгомоном традиції Крут стала студентська революція „на граніті" у жовтні 1990 року й остаточне проголошення незалежности 24 серпня 1991 року. Вияв подібної ідейности ми бачили серед студентів і молоді на Майдані Незалежности в січні 2005 року.

З приємністю усвідомлюємо той факт, що світові засоби масової інформації позитивно інформували про події на Майдані Незалежности, звертаючи окрему увагу на здисципліновану й ідейну поставу нашої молоді. Наприклад, часопис „Нью-Йорк Таймс", котрий в минулому не завжди об'єктивно інтерпретував події, пов'язані з Україною, в числі з п'ятниці, 26 листопада 2004 року, наголосив у підзаголовку на редакційній сторінці: „Українська молодь має відвагу ставити питання відносно виборів". В свою чергу політичний коментар на 37-му каналі телебачення ставив як взірець для американських батьків поведінку української молоді.

Згадуючи про Крути і революцію „на граніті", звернім увагу на символіку назви „Пора", яку для свого руху протесту прийняла молодь. Ця назва віддзеркалює глибинний зміст і стремління нашої нації. Нам слід пригадати слова відомої пісні:

„Не пора, не пора
Москалеві, ляхові служить.
Довершилась Україні
кривда страшна,
Нам пора для України жить."

Події минулих кількох місяців були немовби завершенням довгого процесу осягнення повної незалежности і суверенности. Майбутнє буде ще вимагати багато зусиль, щоб розбудувати і закріпити сильну і квітучу Україну. Настав новий історичний час. Крім героїзму, який проявляється у критичні моменти історії, існує героїзм довготривалий, який вимагає цілеспрямованих зусиль протягом років чи навіть десятиліть.

Наш Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький в одному із своїх писань звернув увагу на те, що у житті може бути два роди героїзму. Крім героїзму самопосвяти свого життя, існує героїзм щоденної праці. Обидва роди героїзму потрібні. Для закріплення повної незалежности потрібно довготривалого щоденного героїзму. До того роду героїзму слід зарахувати тисячі невідомих героїв, котрі, незважаючи на наруги, боронили українську мову, бо розуміли, що, зберігаючи рідну мову, вони зберігають символ нашої національної тотожности.

Досягнувши ідеалу незалежної України, треба ще докласти багато зусиль, жертвенности й сили, щоб не розтратити і не „розбазарити" важко здобутий ідеал, за який заплатили кров'ю і життям сотні тисяч найкращих українців.

Державницька мудрість, яку виявили наша нація в минулих кількох місяцях, є найкращою запорукою нашого квітучого майбутнього.

СУМ розпочала святкування ювілейного року

Адміністратор оселі СУМ Петро Косціолек з дружиною Юлією

ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – 31 грудня 2004 р. на сумівській оселі відбувся бенкет при звуках оркестри „Чорнозем". Музика „Помаранчевої революції" з Майдану Незалежности в Києві доповнила радісну атмосферу вечора. Це не була звичайна зустріч Нового року, бо 2005 рік є дуже важливий для СУМу в Америці – розпочалося святкування 50-ліття заснування Оселі СУМ в Еленвілі. Впродовж півстоліття на оселі відбулися сотні таборів, ряд українських весіль, були організовані юнацькі злети та громадські здвиги, звучали голоси українських дітей, спільно з Організацією Оборони Лемківщини будується нова каплиця. Члени СУМу розбудували на цьому українському клаптику землі таборові будинки, спортові площі, пам'ятник Героям, басейн, бенкетову залю. У великій мірі допомогли в розбудові оселі фінансові установи та жертвенне громадянство – прихильники СУМ.

Ліда Микитин

Україна: школа демократії

Европейський вибір України і російська „рулетка"

Віктор Боженар,
Міжнародний інститут розвитку

КИЇВ. – Слід сприйняти як реальність відпрацьовування державною адміністрацією та службами стратегічного управління Росії варіянтів участи в процесі підготування і проведення виборів президента України 2004 року. Маючи досвід – втрату Україною на користь Росії торгової фльоти, намагання Росії заволодіти нафтогазотранспортною системою, об'єктами енергетики, землями і в цілому півостровом Крим, озівсько-чорноморськими протоками, Росія прямо й опосередковано впливала на усунення В. Ющенка з посади прем'єр-міністра й організувала судове переслідування одного з його найближчих соратників, Юлії Тимошенко. Цілеспрямовано на визначальні посади у виборчій системі, у силових структурах, у Генеральній прокуратурі України, у парляменті призначалися кандидатури, здатні забезпечити потрібний для Росії результат виборів президента України.

В інформаційному й виборчому просторі України з'являються російські журналісти і політехнологи, українському суспільству вкотре нав'язується проблема російської мови, вимога подвійного громадянства.

Росію можна зрозуміти. Вона забезпечує свої національні інтереси. Завжди. Тому й виявляється певна гнучкість у думці економіста, що „пріоритетною метою в інтеграційній політиці Росії має стати не зведення будь-що до мінімуму її донорської функції, а забезпечення ефективної реорганізації механізму торгово-економічного співробітництва та допомоги, у рамках якої слід ув'язати поточні й довготривалі економічні інтереси, господарські та політичні вигоди" (*Рязанов, В. Економіческоє развітіє Россії С-Пб., 1998*).

Щоб доповнити смисл терміну „господарські й політичні вигоди", ми звернемося до монографії радника голови Державної думи з проблем геополітики та національної безпеки Олександра Дугіна „Основи геополітики", яка „є незамінним довідником для всіх, хто приймає рішення в найважливіших сферах російського політичного життя": „Україна як самостійна держава з якимись територіяльними амбіціями – це величезна небезпека для всієї Евразії, і без розв'язання української проблеми взагалі говорити про континентальну геополітику безглуздо. Існування України в нинішніх кордонах і з нинішнім статусом „суверенної держави" тотожне жахливому удару по геополітичній безпеці Росії, рівнозначне вторгненню на її територію. Подальше існування унітарної України неприпустиме".

Воєнний сценарій Максима Калашнікова (*Калашніков М. „Битва за небеса". Москва, 2002*) передбачає „возз'єднатися з Білорусією в одну велику державу, підтримати в Україні тих людей, котрі стоять за возз'єднання з великоросами, забезпечити „фінансування" руху на підтримку Переяславської Ради на східній Україні, постачання її своїми газетами, своїми телерадіоканалами на території Російської Федерації та братнього нам Придністров'я! Адже на президентських виборах у Білорусі 1994 року для цього вистачило допомоги групи офіцерів ГРУ Генерального штабу. Чому б не провести таку саму операцію і в Україні, де маса народу полум'яно ненавидить гнид-самостійників? Де жителі Новоросії зубами скриплять від дубової „українізації", яку чинять виродки-галичани та схиблена на голову „національно стурбована" інтелігенція! Харків і Херсон, Миколаїв і Одеса, Донецьк і Київ – теж наші міста. Все це – наша земля, земля великого Радянського Союзу, облаштована й захищена нами. Так, нині владу в ній захопили вороги. Але ж немає нічого непоправного.

„Аншлюс" з Україною – це порятунок наших народів від вироджен-

(Закінчення на стор. 15)

СБУ служить Україні чи президентові?

Олег Єльців,
Інформаційна аґенція „Оглядач"

КИЇВ. – Наприкінці грудня минулого року Віктор Ющенко як народний депутат України звернувся до Генеральної прокуратури зі запитом щодо зловживання фінансами в уряді Віктора Януковича, і прокуратура розпочала розслідування запиту, внаслідок чого деякі високопосадові особи негайно почали лаштуватися до втечі за кордон разом зі своїми „капіталами". Ці події змушують порушити питання: чому така ініціятива йшла від народного депутата, а не від Служби безпеки України (СБУ), котра покликана оберігати інтереси держави? Наприклад, В. Ющенко уже заявив про намір скасувати продаж найбільшого металюргічного комбінату України „Криворіжсталь" Вікторові Пінчукові, зятеві Леоніда Кучми, і Ринатові Ахметову, найбагатшій особі в Україні, за 800 млн. дол. Інші покупці пропонували за комбінат понад 1 млрд. дол., але вони не були „від Кучми". Чому ж про це зловживання інтересами держави промовчала СБУ?

Внаслідок такого стану в управлінні економікою Україна посіла 88-ме місце в оцінці свободи економіки, яку подав американський фонд „Heritage Fund" разом з газетою „The Wall Street Journal". Україна віднесена до групи „в основному несвобідних економік" і випередила в цій групі Китай, Індію, Росію, Румунію і Білорусь.

Служба безпеки України має в своєму складі департамент захисту національної державности, від якого слід було чекати наприкінці грудня минулого року тривожної інформації про зловживання олігархів, про наміри кількох губернаторів східніх областей оголосити відділення від України. Конституція розглядає це як державну зраду. Але жодного сигналу про такі наміри від департаменту не надійшло. Тим часом одним з провідних обов'язків СБУ є інформування проводу країни про процеси, що відбуваються на її терені і про рівень загрози національній стабільності. Така інформація готується для президента і уряду, але, як правило, вона не відповідає дійсності.

Аналітики применшують число негативних проявів, щоб не засмучувати високих провідників. Іноді це виявляється навіть корисним для опозиційних сил, як це сталося в грудні, коли СБУ заспокоювала провід, що в народі все спокійно і населення прийме вказівки влади щодо кандидата в президенти, як і висліди його виборів. Коли цього не сталося, СБУ тривалий час зберігала мовчазний „невтралітет", який насправді був розгубленістю. Вже в дні „помаранчевої революції" на Майдані Незалежности з'явилися дві постаті від СБУ, щоб продемонструвати „єдність з народом". Один був пенсіонером, другий – генерал Синянський – досі працював в адміністрації президента і щойно був призначений начальником зовнішньої розвідки.

Якими ж досягненнями на користь України може похвалитися СБУ за останні роки? Найбільш пам'ятним „досягненням" було розкриття гуртка старих збирачів грибів, які нібито збиралися в лісі з метою приготування державного перевороту. Де ж наслідки розслідування вибуху на Троєщинському базарі в Києві, отруєння В. Ющенка, розкриття вбивств кількох журналістів? Про це нічого невідомо, хоча СБУ ніби брала участь у слідстві і робила заяви-обіцянки.

Зате СБУ надає великого розголосу сумнівним справам, у реальність яких мало хто вірить. В ході передвиборної кампанії СБУ раптом виявила в активіста „Пори" вибухівку, яка, за його заявою, була йому підкинута при арешті. СБУ вдалося арештувати ...власного генерала Кравченка, якому спершу пообіцяли недоторканість, у що він легковажно повірив. Чи становив генерал небезпеку для української державности? Адже усім видно, що це була примітивна, хоча й болюча для жертви помста... А от проникнення сторонніх в електронну систему Центральної виборчої комісії СБУ не помітила.

Знавці проблеми стверджують, що розклад СБУ почався ще за часів Леоніда Деркача, коли в цій службі поширилися систематичні приписки. Кожний підрозділ ніби

(Закінчення на стор. 15)

КИЇВ. – В. Ющенко бере участь в карнавалі „Маланка-2005" з нагоди зустрічі „старого Нового року" в ніч з 13 на 14 січня, який провело Львівське земляцтво в Києві з участю творчих колективів і виконавців Львова, Києва та Івано-Франківська. Фото УНІАН

ДОНЕЦЬК. – Прихильники В. Януковича беруть участь в вічу на підтримку свого кандидата 15 січня в центрі міста, де на площі Леніна стоїть 38 наметів. Тут збираються підписи про проведення референдуму щодо автономії Донбасу. Фото УНІАН

Европейський...

(Закінчення зі стор. 14)

ня й вимирання. Самостійникам можна залишити якусь Українську народну республіку, що тиснутиметься до Карпат. Зі столицею у Львові. Хай вони там носяться зі своїми тризубцями, гривнями, мазепами та жовто-блакитними прапорами, як дурень з писаною торбою".

І цю антиукраїнську працю пропонують у книгарнях України. Як бачимо, Україна та її незалежність є для Росії лакмусовим папірцем прояву її імперських намірів.

Голова комітету з міжнародних справ Державної думи Дмитро Рогозін у монографії „Россія мєжду міром і войной", відповідаючи на поставлені ним самим запитання – чи заґрожують Росії Сполучені Штати Америки, НАТО й інші країни, – пояснює: „...Спроби західніх партнерів зміцнити свою власну безпеку шляхом розширення НАТО, з одночасним недопущенням Росії до його складу, викликані насамперед страхом перед загальноросійським хаосом і очевидною нездатністю російського керівництва контролювати ситуацію в країні та на її кордонах".

Абсолютно очевидно, що є згубним варіянтом розвитку для української держави об'єднання з російською державою. Остання виявилася нездатною в історичному минулому і в теперішньому реалізувати гідну для свого народу і прийнятну для світової спільноти концепцію демократичного розвитку, забезпечити, спираючись на інтелектуальні й ресурсні можливості народу та держави, добробут і процвітання російського народу.

Процеси вимирання населення Росії – природний результат реалізації концепцій розвитку та управління країною. Голова Держкомстату Росії Володимир Соколін вважає, що Росія стала „країною іміграції", але нових іміграційних потоків там не очікують. Експерт зазначає, що „Росії ніщо не загрожує іззовні, основна загроза йде зсередини – це потяг до горілки. Середня тривалість життя чоловіків – 58 років". Системні проблеми російської армії не дозволяють забезпечити їй не лише мотивацію до обов'язку, авторитет у світі, а й боєздатність.

Росія прийняла (і її дипломатія вже здійснює) варіянт формування азійського континентального середовища розвитку в межах Росії, Казахстану, Китаю, Індії, Сирії, Ірану та інших країн реґіону. Але й у цих умовах Росії гостро необхідна Україна, її територія та населення, що підвищили б потенційні можливості Росії вже в устремліннях в азійському реґіоні.

Звертаємо увагу на впевненість президента Росії В. Путіна, що „...така країна, як Росія, може жити й розвиватися в існуючих кордонах, тільки якщо вона є сильною державою. В усі періоди ослаблення країни – політичного чи економічного – перед Росією завжди й неминуче поставала загроза розпаду". Хронічна й гостра залежність Росії від зміни світових цін на нафту, які передбачити досить складно, може спрямовувати дії російських політиків на дестабілізацію світових цін на нафту й газ.

До науки 2003 року, року Росії в Україні, передусім слід зарахувати науку Тузли, отриману українським суспільством у рік проголошення пострадянською Росією нової військової стратегії, відповідно до якої Росія, на словах нібито прагнучи до демократії, залишила собі право „на превентивний удар, у тому числі ядерний".

Слід зазначити, що відвертими були й солідарні з політиками російські підприємці. У програмі „Свобода слова" НТВ під час обговорення питань Тузли 24 жовтня 2003 року А. Кох заявив, що інтереси Росії не обмежуються островом Коса Тузла, їй також повинні належати Крим, Херсон, Миколаїв та Одеса. „Буде там майоріти український прапор чи російський триколір, мене, відверто кажучи, не дуже цікавить. Важливо, щоб за фактом це були російські землі, які враховували б наші інтереси, і щоб там були присутні російський капітал, російські люди, російські інтереси. Для цього, мені здається, дипломатичні канали вже вичерпано".

Чи не ці російські „концепції розвитку" покладено в основу донецького сепаратизму? Таким чином, плянується й здійснюється побудова нової, вже ліберальної Російської імперії, у складі якої бачиться і зв'язана з Росією Україна. А далі? А далі – протистояння нової Російської імперії Заходові... або Сходові. Можуть бути й варіянти саморуйнування...

Можливо, настане час, коли російськомовне населення інших країн чи будь-яке інше прагнутиме потрапити в Росію, свою батьківщину, на постійне місце проживання, як тепер іміграційні потоки Півдня та Сходу спрямовуються до США, европейських країн. Тоді Росія буде великою... Однак покищо... Російський учений М. Шмельов висловлює думку, що „в цілому XX століття стало для Росії століттям реґресу, а не прогресу".

Прагнення Росії до відтворення імперії та її зони впливу в Европі, на Близькому Сході, в Азії передбачає першочергове повернення України до складу імперії. Звідси – безпрецендентна фальсифікація, сепаратизм та інше. Клясик світової політики часів „холодної війни" та сьогодення Збігнєв Бжезінський, який створив умови для відновлення і розвитку нової Польщі, вважає що „Росія може бути або імперією, або демократією, проте вона не може бути тим і іншим водночас".

Беручи до уваги неприйняття російською владою перемоги української опозиції, що відбулася в умовах небаченого зростання національної самосвідомости українського народу і його відкидання влади, при якій „національна ідея не спрацювала" і „в Европі нас не чекають"; створення нових демократичних засад розвитку в умовах одухотвореного національного єднання нової народної влади і затребуваної „помаранчевою революцією" національної еліти та українського народу, нам слід нагадати про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, підписаного державними лідерами Росії, Великобританії та США 5 грудня 1994 року.

У першому пункті історичного договору – підтвердження Росією, Великобританією, США „своїх обов'язків згідно з принципами Заключного акта НБСЕ поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України". Це пам'ятка для можливих сепаратистів. Неприкрите просування російською владою своїх імперських інтересів в Україні слід порівняти з убивчими для російської демократії (а не виключено, і для Росії) можливостями виживання в російській „рулетці" з повним бойових патронів револьвером.

(**„Дзеркало тижня"**, ч. 51, 18 грудня 2004 р.)

СБУ служить...

(Закінчення зі стор. 14)

змагався за більше число „тривожних сигналів", які підтверджували б необхідність їхньої служби.

Змагання починалося в обласних управліннях і продовжувалося в Києві. Обласні керівники намагалися перевершити колег, щоб дістати підвищення і оселитися в столиці, а столичні службовці вирішували проблеми власного добробуту. До 90 відсотків таких сиґналів „з місць" були безпідставними. В столиці, де зайнята третина усієї служби, кожен намагається продемонструвати керівникам свою активність, але не в тих справах, котрі стосуються махінацій наближених до проводу осіб.

Проблема полягає й в тому, що чисельність СБУ з давніх пір невиправдано велика. Колишній начальник СБУ Володимир Радченко пропонував передати службу, яка зайнята попередженням організованої злочинности, в створюване для цього Національне бюро розслідувань. Справа далі розмов не пішла. Новий начальник Ігор Смешко зайнявся передовсім заміною професійних працівників власноюріднею або приятелями. „Стара гвардія" пішла у відставку, а новачки не знали, як мають діяти. Усвідомлюючи неминучість змін, вони заходилися „приватизувати" нерухомість в Києві і Криму, вишукувати кошти і матеріяли на „евроремонти" своїх помешкань. В складі СБУ є так звані ОДРи – офіцери діючої резерви, які відкрито або приховано працюють в цивільних державних установах і покликані попереджувати розкрадання, незаконні угоди і таке інше. Насправді ж через них апаратники СБУ вирішують безліч особистих питань – добування до санаторіїв, лікування рідні у світил медицини, оформлення різних дозволів – на реєстрацію житла, комерційних об'єктів і т. п. Звичайні громадяни досягають цього ж через хабарі, вичікування в чергах та ін.

Коли б ОДРи займалися тим, що їм доручено, не виникало б таких ситуацій, як з постачанням туркменського газу, коли його перестали давати в останню мить, а відновлення контракту обійшлося Україні у додаткові мільйони долярів.

Після перемоги В. Ющенка на виборах кабінети СБУ спорожніли – генерали вичікують змін, перебуваючи у відпустках або в лікарнях. А громадяни України очікують, що на зміну тим, хто прислужував колишньому проводові, прийдуть професіонали, чесні люди, які рішуче відмовляться від маскування махінацій, окозамилювання, навіть від надмірних платень.

Культурологічні видання Бережан

Уже не вперше надходить до „Свободи” літературно-мистецький, історико-краєзнавчий альманах „Жайвір” з міста Бережан, що видається завдяки праці д-ра Романа Смика, який опікується тим містом та його культурними надбаннями з особливою відданістю, з уваги на свої родинні зв'язки.

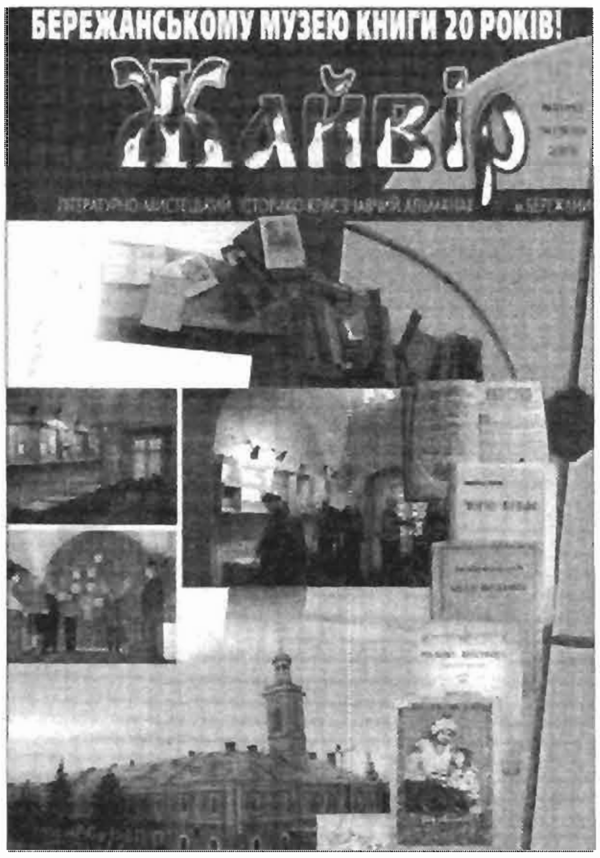
Тим разом із червневим виданням за 2004 рік, що є вже 85-им числом „Жайвора”, надійшов також цікавий додаток „Наша спадщина” – з приводу 50-річчя Бережанського замку, що є включений у список визначних пам'яток історії та культури України, а також окремі книжечки про Бережанський музей книги, що саме святкує 20-річчя і розвивається завдяки постійній фінансовій помочі д-ра Р. Смика.

У журналі „Жайвір” подано літературно-мистецьку карту Бережан з відповідним коментарем Ярослави Мазурак, розповіді про постійне поповнення музею книгами та діяльність музею під проводом Лілі Зінчук і Надії Волинець.

Окремий додаток „Наша спадщина” і проспекти музею книги дають ще більше уявлення про велику культурну працю у Бережанах, з яких могли брати приклад інші міста України, які не поступаються історичною вартістю Бережанам, а однак, сьогодні в цій площині відстають від цього міста.

У матеріялах є зміст культурної програми на відзначення 450-річчя замку, яка вимагає виставки образотворчих робіт, книжковий ярмарок історичних видань і презентація проспекту та художніх листівок часопису „Наша спадщина”.

О. К.

„Пурпурове серце”...

(Закінчення зі стор. 9)

– Моя порада – нехай ті політики поїдуть в Ірак і подивляться на цю країну. Нехай походять і поспілкуються з людьми, як я це робив. Треба, щоб вони самі побачили, як ті люди жили і як сьогодні вони прагнуть змінити своє життя. Я, як американський вояк, гордий, що там відбуваються зміни на краще, й то досить динамічно. Їм потрібна наша допомога.

– А як іракці ставляться до американських вояків?

– Там, де я був, місцеве населення було дуже прихильне до нас. Завжди запрошували в гості. Зверталися до нас за допомогою для вирішення якихось домашніх господарських питань. І ми це залюбки робили.

– А хто ж тоді веде партизанську війну? Хто воює?

– Частково це прихильники старої влади Садама Гусейна, а також є багато найманців. Це дуже специфічна війна. Як вже сказав, наш батальйон виконував спеціяльну програму. Ми жили в місті серед звичайних людей, щоденно з ними спілкувалися, і я знаю, як ці люди до нас ставилися. Ніхто з них не вважав нас окупантами. Навпаки, вони раді, що позбулися влади, яка тероризувала свій власний народ. Місцеві люди не тільки запрошували у гості, але й самі приходили до нас, приносили домашню їжу – між іншим, дуже смачну. Один випадок був кумедний. Прийшов місцевий мешканець і каже: „Знаєте нам дуже прикро, що вчора хтось стріляв по вашому будинку. Але одна з гранат потрапила в мій будинок, то ми просимо відшкодувати нам”. Ми пішли і допомогли йому відремонтувати будинок. Іракці бачать, що американські вояки – це звичайні люди, які прийшли до них, щоб допомогти, а не завойовувати. І як тільки громадянське життя нормалізується, ми підемо звідти.

* * *

Нещодавно Юрій пройшов навчання в Далас, Техас. Окрім того, Юрієві підвищили військовий ранг і сьогодні він переведений на четвертий рівень. Для такої категорії солдат є 9 рівнів. Вітаємо його і бажаємо, щоб він досяг найвищого рангу у своїй службі! І хай Бог охороняє його!

P.S. У 1918 році молодий імігрант з Галичини, Іван Білявський, пішов до американського війська і брав участь у Першій світовій війні. Був поранений і нагороджений медаллю „Пурпурове серце” та іншими військовими нагородами. Тоді йому було 24 роки. Це був мій дідусь... Коли я дізнався, що наш земляк, Юрій Олійник отримав нагороду – медаль „Пурпурове серце” мене це дуже зацікавило і я вирішив познайомитися з ним ближче, розповісти про нього нашій громаді, а через його переживання спробувати відчути те, що міг переживати мій дід – Іван Білявський – **В. Л.**

Хто допомагає людям, у того і свої бажання збуваються

За інформацією Американського забезпеченевого інституту (за станом на 15 грудня) в 2004 році в світі сталося понад 3000 катастроф, у яких загинуло 24 тисячі людей. Загальні економічні збитки склали 105 мільярдів доларів.

А тоді, в кінці минулого року, 26 грудня, сталася одна з найбільших природних катастроф в новітній історії. Величезні океанські хвилі, викликані підводним землетрусом, що досягали десятиметрової висоти, завдали нищівного удару по ряду країн Південно-східньої Азії. Число жертв перевищило 150 тисяч осіб, а тих, які потребують допомоги – 20 мільйонів. Бракує води, їжі, медикаментів, житла, становище, яке виникло, може призвести до епідемії небезпечних інфекційних захворювань.

Серед загиблих – внук короля Таїланду, який був похований з належними йому почестями. Колишній канцлер Німеччини Гельмут Коль відпочивав на курорті у Шрі-Ланці і йому вдалося врятуватись в готелі, що вистояв під ударом цунамі. Відомий голівудський режисер, актор та продюсер Ричард Епенборо відпочивав разом із своєю родиною на одному з островів Індійського океану. Його 14-річна онука загинула, дочка пропала безвісти. Воротар київської команди „Динамо" Олександер Шовковський за кілька годин до стихійного лиха залишив острів в океані, і літаком повернувся на батьківщину.

Силу землетрусу вимірюють за шкалою, яку в 1935 році запропонував американський сейсмолог Чарлз Френсіс Ріхтер. Цей землетрус дорівнював 9 балам. Вчені, які займаються проблемами землетрусів та їх впливу на морські простори, назвали цунамі в Індійському океані першою світовою хвилею.

Останнім часом стало відомо, що тайські метерологи приховали наявну у них інформацію про цунамі, які наближалися до країни. Це зроблено ніби для того, щоб не пошкодити туризмові. Вони вирішили, що в попередженні про можливу загрозу немає гострої необхідности, адже протягом останніх 300 років в Таїланді не зареєстровано жодного випадку загрозливої повені.

Довідавшись про лихо, яке сталося в країнах Південно-східньої Азії, адміністрація Президента США Джорджа Буша однією з перших у світі заявила про те, що виділяє спрешу 35 млн., а пізніше – 350 мільйонів доларів для надання невідкладної допомоги країнам Азії та Африки, які постраждали від цунамі (Росія виділила тільки 2 млн. дол.). Окрім того, Пентагон прийняв рішення про спрямування до цього регіону плаваючого шпиталю на 1000 місць, 12 тисяч американських військовослужбовців, 11–12 кораблів ВМС та корпусу морської піхоти.

Джордж Буш відвідав у Вашінгтоні посольства Індонезії, Шрі-Ланки, Індії і залишив в книгах свої співчуття у зв'язку з трагедією, яка спіткала ці країни. У той же день глава держави оголосив у Білому домі, що колишні президенти Джордж Буш-старший та Бил Клінтон очолять акцію збирання коштів для потерпілих від землетрусу в Індійському океані.

– Я прошу кожного американця внести свій посильний вклад, – звернувся Дж. Буш до нації і відразу виписав свій чек у фонд допомоги. Суму президентського внеску не прийнято називати – така давня традиція в цій країні.

Відразу почали надходити повідомлення про те, що заклик президента був почутий, до банків надійшли перші пожертви. Американська актриса Сандра Булок внесла у Фонд допомоги один мільйон доларів.

– Я буду щаслива, якщо на ці гроші, зароблені мною нелегкою працею, врятують від біди сотні малюків. Я дуже люблю дітей і завжди готова їм допомогти, – заявила актриса.

Варте уваги патріотичне починання учнів однієї із шкіл штату Висконсин, які запропонували підвищити ціну на обід на 50 центів, щоб в кінцевому підсумку зібрати 1,500 доларів для дітей, які постраждали від стихійного лиха. Американські родини заявили, що готові взяти на виховання дітей, які залишилися без батьків. Українці в Америці теж подали допомогу потерпілим. Але для багатьох з них стали предметом турботи події на заокеанській батьківщині, в Україні. І коли почалася „помаранчева революція", то для підтримання прихильників В. Ющенка, які поселилися в наметах, українська діяспора Америки відразу виділила кошти. В Чикаго, в інших містах проживання українців були створені комітети, які стали організаторами збирання долярів для потреб „революції".

Ця акція провадилась в дуже короткі терміни і здійснювалася без тиску на людей. До Українo-американської кооперативної федеральної спілки „Самопоміч", яку очолює Богдан Ватраль, впродовж дня стояли черги людей, які прагнули внести гроші у фонд демократії. За рекордно короткий час було зібрано і відіслано до України біля 500 тисяч долярів.

Численні соціологічні дослідження свідчать про те, що американський спосіб життя ґрунтується на збереженні і примноженні традиційних загальнолюдських моральних цінностей. Серед них важливе місце займає постійна благодійність. За визнанням респондентів, 90 відсотків дорослого населення США бере активну участь у акціях, спрямованих на надання допомоги людям, які її потребують.

За даними організації „Independent Sector", в 2002 році кожна американська родина пожертвувала в середньому 1,620 долярів, або 3.2 відсотка від свого річного прибутку. Загальна сума коштів, які збираються щорічно на благодійні заходи, складають 200 мільярдів доларів. У 2002 році кожний другий американець або 83.9 мільйона осіб взяли участь у русі добровольців, які безкоштовно працювали, навчали, допомагали тим, кому це було потрібно. Така вона, американська нація, яка завжди готова на пожертви в ім'я тих, хто їх потребує.

Анатолій Гороховський,
Чикаго

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Різдвяний концерт учнів школи

ВОРЕН, Миш. – 12 грудня 2004 року в чудово прикрашеній церкві Непорочного Зачаття відбувся різдвяний концерт учнів українських католицьких шкіл парафії Непорочного Зачаття – в подяку громаді за підтримку шкіл. В програмі було 22 колядки та пісні українською та англійською мовами, які виконували солісти в супроводі хору та інструментів.

Вітальне слово виголосив парох церкви о. Даниїл Чайковський. Концерт розпочався колядками „Бог Предвічний" та „На небі зірка". Колядку „Нова радість стала" В. Безкоровайного виконав на скрипці Богдан Куликівський. Диригував хором учитель Володимир Щесюк, акомпаніювала Люба Щесюк.

Виступає об'єднаний хор.

В другій частині концерту виступив об'єднаний хор студентів середньої школи та академії під диригентурою вчительки Христини Липецької та за акомпаніяментом Ольги Дубрівни-Соловій.

Ця частина розпочалася вітанням учня Николи Стюарта. Солісткою була Леся Вальнюк. Ансамбль студентів у складі Єлизавети Галаш, Галини Міщанин, Наталі Лаврин, Еріки Шарон, Кароліни Сьомки, Лесі Вальнюк, Ніколь Бебінґтон, Марійки Брездень, Христини Іґнасів, Стефанії Стебенз, Андрія Каде та Николи Стюарта драматично виконав англійську арію XVII століття „What Child Is This?".

Гарним виконанням відзначились співи в аранжуванні Х. Липецької та у виконанні соліста Мартіна Побутського. Оплесками сприйняли слухачі нову пісню „Маріє, чи ти знаєш?" у виконанні солісток К. Сьомки і Н. Лаврин. На закінчення концерту хор обдарував присутніх колядкою „Свята ніч" (солісти А. Каде і Н. Стюарт).

Христина Г. Юзич

ДЛЯ ВШАНУВАННЯ СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ МОГО БАТЬКА

Фотографія арештованого

Д-р АНТІН КУЗЬМИЧ, адвокат у Коломиї, старшина Українських Січових Стрільців і Української Галицької Армії, голова філії Просвіти на Коломийщину, визначний суспільно-громадський діяч. Був заарештований совєтською окупаційною владою 24 вересня 1939 року в Коломиї і засуджений на 8 років заслання, звідки вже і не повернувся.

Відзначуючи Його пам'ять, складаю до Ukrainian National Foundation 2,000 дол.

(Aid for Ukraine) на піддержку „Помаранчевої революції" в Києві та на закріплення демократичного ладу в Україні.

РОСТИСЛАВ КУЗЬМИЧ, Денвер, Кол.

21 грудня 2004 р.

Поетичний сплеск „помаранчевої революції"

Поети – професійні і самодіяльні – особливо вразливі на доленосні події в житті свого народу і відгукуються на них численними віршами. Потік нових поетичних творів принесла пошта і до „Свободи". Серед авторів є такі відомі, професійні, як **Ганна Черінь** з Фльориди, від якої надійшов вірш „Вибори". Він починається з промовистих рядків:

Встала за правду
молодь нарешті
Лавою необмежною
Проти загат, заборон і арештів,
Щоб Україна була незалежною!

Ганна Черінь переслала вірш львів'янки **Розалії Тарнавської** „Майдан незалежности", в якому говориться:

Майдан у Києві хвилюється,
шумить,
Цвітуть в снігу оранжеві кольори.
Народ повстав,
щоб гідність захистить,
Неправда привела до непокори.

Мирослава Терещук з Гамілтону, Н. Дж., пише: „Я не поетеса, але пишу про те, що підказує серце". На порозі нового року серце підказало Мирославі вірш „За волю! За свободу", в якому вона закликає:

Встань, народе український,
За волю й свободу!
Заступися, Мати Божа,
За долю народу!

Галина Жук з Вестфілду, Ма., пам'ятає страждання батька і брата у більшовицькій тюрмі. Вона написала два вірші – „В Україні на Майдані" і „Ненька Україна". Галина Жук пише:

В Україні, на Майдані,
Революція гуде:
Прокидайтесь, сини й дочки,
Бо вже воля до вас йде!

Ірина Чайківська–Павлів, яка живе у Монреалі, Канада, пише у вірші „Дар свободи":

Свободи дух не гине у неволі,
Він будить порив
і стремління до висот.
Свобода –
нескорена посвята й жертва,
Звитяжна боротьба за волю,
за народ!

Леонід Коровник з Едмонтону показав свої вірші проф. Ярові Славутичеві і за його порадою вислав їх до „Свободи". Щодо російської ідеї всеслов'янської єдности він пише:

До нас ідуть місіонери,
Русифікують наш народ,
а лідери старої ери
Повчають не без нагород:
„Ви знаєте російську мову!
Ну то навіщо вам своя?
Несімо вістку всім Христову!"
І скрізь „слов'янщина" буя...

З села Світлогірського на Полтавщині прислала два вірші – „Не плачте, люди, не журіться" і „За соборну Україну" – вчителька **Наталія Кушнір**. Вона пише:

Не плач ти, мамо, не журись,
Поглянь навколо, подивись,
Яка багата Україна,
Вона залічить всі руїни.
І твої діти доживуть,
Благослови їх, не забудь,
На долю кращу, на життя,
На України майбуття,
На ті роки, де зацвіте
Де все добротне проросте,
Усе прекрасне для людини
На нашій милій Україні.
На рідній батьківській землі,
На свіжозоряній ріллі.

Помаранчеві коломийки

Не пора нам, любі браття,
В злиднях дальше жити
Пора нашим вороженькам
Кінець положити.

Ой гуляли пінчуки,
Кучмики гуляли,
Нашу неньку Україну
Крали, окрадали.

Те, що Путін не наш друг,
Ми всі добре знали,
А те, що зрадить син Тарас,
Це ми не чекали.

Ой гуляли вражі сини,
Крали, окрадали,
І собі на товсті шиї
Петлі закладали.

Обізвався дух Трясила
Та Ющенківська сила –
Януковичів і „батька" Льоню
Врешті повалила.

Президентові України В. Ющенкові, студентам і всім учасникам „помаранчевої революції" присвячую –

Едвард Кухар,
Ню-Джерзі

3-7 липня: фестиваль у Ржищеві

3-7 липня в околицях Ржищева, на Київщині, відбудеться II фольклорно-етнографічний й археологічний фестиваль „Ржищівський вінок", присвячений 112-ій річниці відкриття Трипільської культури.

В програмі – святкова парада учасників, виставка-ярмарок народних майстрів, історичні майданчики (Трипільський, епоха бронзи, скити, слов'янські племена, черняхівська культура, Київська Русь, Гетьманщина, Україна XIX ст.), знайомство з культурно-просвітницьким центром „Мальовнича Україна", конкурс етнографічних страв, обід з використанням трипільського посуду, змагання яхт, зустріч фльотилії науково-експериментальних суден в складі лодії „Княгиня Ольга" і дракара „Сварог", виступи кращих гуртів Київщини, купальські багаття, конференція за „круглим столом", збирання лікарських трав з супроводом місцевої цілительки з купальськими піснями та ін.

Довідки телефонами (380-4473) 215-81, (380-44) 257-0147, 572-1113.

Електронна пошта: kolo-ra@trypillya.kiev.ua. В Інтернеті: www.trypillya.kiev.ua

Микола Третяк,
режисер фестивалю

Помер мистець Роман Коваль

30 грудня 2004 року, на 82-му році життя, у Вініпезі помер відомий український мистець Роман-Іван Коваль. У панахидних відправах, які відбулися в церкві свв. Володимира і Ольги, взяли участь глава УКЦ в Канаді Митрополит Михаїл, о. мітрат М. Буячок, о. М. Куць, парох катедри та о. архидиякон М. Воробій. На Панахиді співав хор Канадського інституту „Просвіта". Роман Коваль похований на цвинтарі Всіх Святих.

Покійний народився в Україні, в селі Башня Любачівського повіту, в родині Івана Коваля й Марії (з дому Чіх), 12 жовтня 1922 р. Батьків Роман утратив у ранньому дитинстві. Студії мистецтва почав у Львові (1942-1943 р.), в Інституті мистецтв, продовжував після війни в Мюнхені (від 1945 року), спеціялізуючись у живописі і скульптурі. Закінчив навчання у 1948 році і виїхав до Канади, де працював оформлювачем вітрин у компанії „Hudson's Bay" у Вініпезі. Згодом перейшов на самостійну мистецьку творчість, працюючи в жанрі малярства, скульптури й кераміки, особливо в оздобленні церков. В 1954 р. одружився з Галиною Полікша. В родині є син Богдан – архітект. Найважливіші його праці – митрополича катедра свв. Володимира й Ольги, де він допомагав нюйоркському мистцеві Святославові Гординському, повне оформлення, включно з мозаїками та вітражем над входом до церкви Св. Покрови у Вініпезі, мозаїки та іконостас у церкві св. Михаїла в цьому ж місті, мозаїки у церкві Пресвятої Родини та в римо-католицькій церкві. Поза Вініпеґом він створив в інших містах близько 70 вітражів для церкви Воскресіння і мозаїки в каплиці Сестер Служебниць, вітражі і мозаїки в церквах Успення, св. Духу. Варто назвати його скульптуру з життя перших поселенців Канади – вола запряженого до воза, що при вході до міського парку. Його виконанню належить герб на головному поштовому будинку в Вініпезі та великі бронзові вхідні двері до Вілкокс-коледжу в Саскачевані. Багато з названих і храмів зведено за проєктами архітекта Віктора Денеки, з яким Роман Коваль дружив і професійно співпрацював.

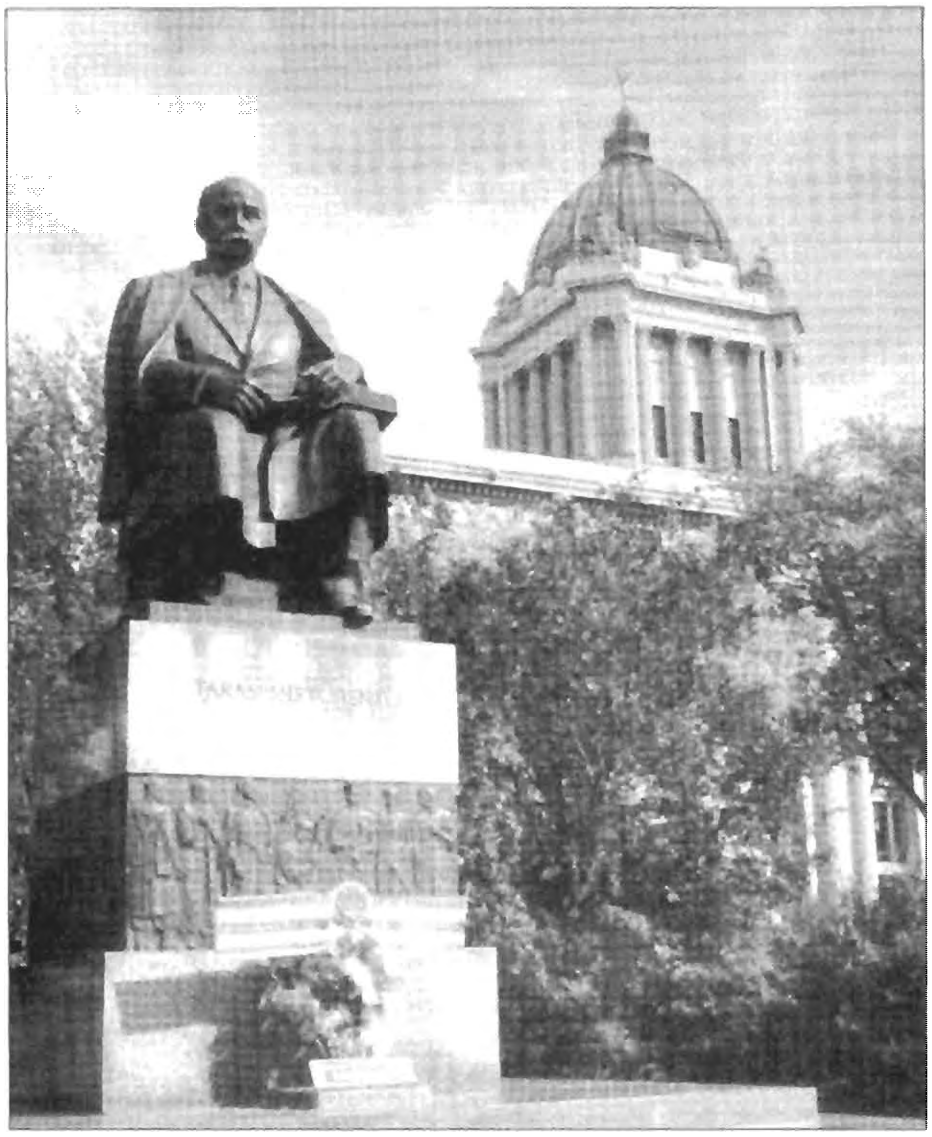
Найбільшим мистецьким та історичним вкладом Романа Коваля є пам'ятник-скульптура матері й дитини, які благають хліба, біля ратуші в Вініпезі, що був споруджений у 50-ліття Голодомору-геноциду в Україні в 1932-33 рр. Значний вклад Р. Коваля у спорудження пам'ятника Тарасові Шевченкові. До цієї праці його запросив скульптор Андрій Дараган. Покійний допомагав у проєктуванні й виконанні пам'ятника та виконав барельєфи на його п'єдесталі.

Роман Коваль мав ряд виставок своїх творів і брав участь у міжнародній виставці керамічних виробів у Франції, влаштовував у робітні приватні покази своїх найновіших праць.

Роман Коваль був людиною шляхетної вдачі, знавцем природи й особливостей українського мистецтва від клясичного до народного. Мистецтво Романа Коваля належить українській духовності й українському творчому талантові та канадській землі, на якій він творив і яку своїм талантом збагатив.

Хай пам'ять про нього буде завжди між нами!

Ярослав Розумний

Пам'ятник Т. Шевченкові у Вініпеґу, споруджений за участи св. п. Романа Коваля

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", грудень 2004 р.

150 дол.	125-ий Відділ УНС	Чикаго, Іл.
100	Муляк А.	Лос-Анджелес, Каліф.
	Українсько-Американський Клюб Сеньйорів	Маямі, Фла.
60	Корецька Анастазія	Фестус, Мд.
55	Макар Євген	Мавнтенсайд, Н.Дж.
	Пелешук Степан	Стемфорд, Кт.
	Рак Володимир	Ню-Йорк, Н.Й.
	Зінкевич Осип	Еліот Сіти, Мд.
50	Біскуп Ірина, в пам'ять Володимира Жили	Вілмінгтон, Дел.
	Гальчук Ярослав, в пам'ять Володимира Гальчука	Ст. Кетеринс, Онт. Канада
	Роспутько В'ячеслав в пам'ять Андрія Роспутька	Філядельфія, Па.
47.80	Цап Орест	Вініпег, Ман. Канада
45	Берегулько Павло	Колумбія, С. Кар.
	Гуран Богдан	Венес, Фла.
	Гарасимяк Андрей	Ню-Йорк, Н.Й.
	Шевчук Наталія	Вашінгтон Тавншіп, Н.Дж.
	Торищак О.	Садбурі, Онт. Канада
35	Небеш Євген	Парма, Огайо
30	Храплива, Христина	Матаван, Н.Дж.
	Росола Катерина	Фінікс, Аріз.
25	Бук Юрій	Лас-Вегас, Нев.
	Хомяк Лев	Філядельфія, Па.
	Хомик Антін	Порт Шарлот, Фла.
	Якубовичі Дарія і Олександер	Бреквсіл, Огайо
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Криса Юлія	Бронкс, Н.Й.
	Лебеводич Міляс	Савана, Джа.
	Легкий Ярослав	Амгерстбург, Онт. Канада
	Супчак Леся	Кентон, Огайо
	Вітковицький Ігор	Силвер Спрінг, Мд.
20	Хухра Ірина	Шорт Гілс, Н.Дж.
	Ємець Ірина	Ворнерс, Н.Й.
	Кіцак Володимир	Парсипані, Н.Дж.
	Крушельницька Ірма	Юніон, Н.Дж.
	Крижанівська Марія, (коляда)	Рочестер, Н.Й.
	Оришкевич Йосиф	Прінстон, Н. Дж.
	Пундій Павло	Чикаго, Іл.
15	Олександер Б.	Монтерей, Каліф.
15 дол.	Бейгер Богдан	Бафало, Н.Й.
	Благий Мирон	Спрінг Валей, Н.Й.
	Черко Лаврин	Омага, Небраска
	о. Демчук Богдан, (коляд)	Саскатун, Саскачеван, Канада
	Драбик Василь, (коляда)	Ізлінгтон, Онт. Канада
	Голуб В.	Стюарт, Фла.
	Івасечко Василь	Ендовер, Н. Дж.
	Карпенко Андрій	Дес Плейнс, Іл.
	Кифор Карпо	Ню-Йорк, Н.Й.
	Марущак Ілько	Дірборн Гайтс, Миш.
	Мірчук Микола	Лівінгстон, Н. Дж.
	Мірчук Ігор	Вілов Ґров, Па.
	Очеретко Аркадій	Сан Сіті Вест, Аріз.
	Скоп Софія	Ля Меса, Каліф.
	Школяр Анна	Манагавкін, Н.Дж.
14	Мелех Володимир	Торонто, Онт., Канада
10	Сабат Йосиф	Твін Лейкс, Віск.
	Барон Дарія	Кергонксон, Н.Й.
	Гуглевич-Ворох Хризанна	Ню-Йорк, Н.Й.
	Данчук Павліна	Джерзі Сіти, Н.Дж.
	Дем'янчук Богдан	Парма, Огайо
	Горчинська Іванна	Чикаго, Іл.
	Ґордон Валентина	Порт Шарлот, Фла.
	Гаркуша Віктор	Кентон, Миш.
	Гавришків Григорій	Обурн, Н.Й.
	Коропей Ніна	Джонстон, Р. Айленд
	Ковач Василь	Стретфорд, Кон.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н.Й.
	Куропась Богдан	Гікорі, Н. Кар.
	Китастий Петро	Лівонія, Миш.
	о. Малаховський Юрій	Флашінг, Н.Й.
	Неілко Марія	Еленвіл, Н. Й.
	Романів Звена	Філядельфія, Па.
	Сиротинський Роман	Денбурі, Кон.
	Сохан Ігор	Вудкліф Лейк, Н. Дж.
	Солук Джоана	Лос Анджелес, Каліф.
	Сорощак Володимир	Чикаго, Іл.
	Стасишин Оленка	Елкрідж, Мд.
	Щупак Анна	Олд Філд, Н. Й.
	Ясінська Тетяна	Силвер Спрінг, Мд.
	Бартошик Зиновій	Львівська обл., Україна
9	Кузик Володимир	Філядельфія, Па.
5	Балтарович Оксана	Гантінгдон Велей, Па.
5 дол.	Беднарська Марта	Кергонксон, Н. Й.
	Бекерський Іван	Ютика, Н. Й.
	Биковський Микола	Гілтон, Н. Й.
	Бистрицька Олександра	Самерсет, Н. Дж.
	Чех Василь	Томс Рівер, Н. Дж.
	Хомяк Богдан	Рочестер, Н. Й.
	Ціко Микола	Порт Шарлот, Фла.
	Дубінін Світлана	Гескел, Н. Дж.
	Феденишин Стефанія	Спрінгфілд, Н. Дж.
	Федор Михайло	Флемінґтон, Н. Дж.
	Феркуняк Марія	Лігайтон, Па.
	Гуменюк Стефан	Балтимор, Мд.
	Яримович Юрій	Чикаго, Іл.
	Кобзан М.	Ст. Кетеринс, Онт. Канада
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н. Й.
	Кушнір Ольга	Коламбія Гайтс, Мін.
	Квасовська Ірина	Таберг, Н. Й.
	Літепло Сем	Бруклин, Н. Й.
	Лишик Микола	Перт Амбой, Н. Дж.
	Марко Методій	Чикаго, Іл.
	Мороз Текля	Ляшін, Квеб. Канада
	Никорчук Степан	Пітсфілд, Мас.
	Патко Михайло	Кліфтон, Н. Дж.
	Поритко Дам'ян	Гантер, Н. Й.
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Рибак Роман	Ст. Пол, Мін.
	Смеречинський Йосиф	Іст Кейвин, Кон.
	Старух Теофіль	Александрія, Ва.
	Стецюк Юрій	Конвент Стн. Н. Дж.
	Томащук Данило	Кензас Сіти, Міз.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н. Й.
	Василенко Ія	Юніон, Н. Дж.
	Василишин Михайло	Бронкс, Н. Й.
	Захарків Тамара	Потомак, Мд.
4	Смак Трофим	Мендмоні Фолс, Віск.
1	Майсуза Петро	Трой, Миш.
	Разом	**2,230.80 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ

від 1 серпня 2002 р. до 31 грудня 2003 р.

	114,000.89 дол.	з продажі площі, яку подарував д-р Петро Пшик для Товариства Свята Софія (100,000.00 дол. на потреби Блаженішого Кардинала Любомира Гузара);
	10,042.89	зі спадку бл. п. Димитрія Бобеляка, Нюарк, Н. Дж.;
	5,000	прихід з дому в Ню-Йорку, зі спадку бл. п. Михайла Пирського;
	2,000	д-р Петро Пшик;
	1,000	Фундація „Спадщина" при Укр. Фед. Щадничому Банку „Певність";
	644.32	Український Культурний Центр, Гамілтон, Онтаріо, Канада (дохід з імпрези 110-их роковин народження Патріярха Йосифа);
по	250	Допомогова акція в Баффало, Н. Й. для отців Сализіян при церкві св. Покрови у Львові. На безкоштовну опіку дитячого садочка та школення молоді у ремесничій школі. Школа є легалізована і видає дипломи, Українське Патріярхальне Товариство, Відділ Баффало, Н. Й. для монастиря на Ясній Горі у Гошові;
	150	Олена Головчак, в пам'ять бл. п. Софії і Івана Дзидзюрів;
по	100	Адріян Долінски, Марія Іськів;
	50	Анна Макух.

Збірка у пам'ять бл. п. Юліяна Головчака у Філядельфії.

Листа ч. 526
зложили:

	200 дол.	Софія Головка;
по	100	Юрій Флюнт, Юліян Куляс;
по	50	Дарія Кузик, Зірка Мисько, А. М. Шиприкевич, А. Гаврилів, Лев і Ірена Кушніри, Леонід та Ірена Рудницькі, Андреа Ковар, Ігор і Люба Пак, Александра Яськів , Евген і Стефанія Зibликевичі;
по	30	Христина і Роксоляна Чорпіти, п-во Кірзецькі, Стефан і Слава Балюхи;
по	25	Микола і Розалія Пришляки, Люба і Маркіян Онуферки, п-во Шуляки, Леся і Роман Городиські, Татяна і Надійка Данилів, родина Стутс, Оксана Бережницька;
по	20	Оксана Колінко, Марія і Микола Касіяни, Іван і Марія Німчуки, Ігор і Марія Чижовичі, родина Пуцило, Катруся і Влодко Колодії, Даким і Наталія Байковські;
по	10	Надія Лоцумяк, Богдан і Стефанія Макухи, Адріян Макух, Ігор і Соня Конради, Ярослав Добровольський.

Листа 578
зложили:

	250 дол.	Олена Головчак з родиною;
	200	Віра Пак;
по	100	Романа Яхтарович, Наталія Леочко, Ярослав і Калина Козаки, родина Фисяк;
по	50	Осип і Маргот Яцишини, родина Лазо;
	40	Антон і Ліна Пелуссо;;
по	25	Галина Утриско, Іван і Марія Сліпці, Іван і Наталка Головінські, Александра Фльорчук, Алексанра Івасиків, Ірена Ільницька;
по	20	Люредан Лесьо, Анна Борис, Деніс Гейнс;
	5	Верна Гайленд.

Українське Патріярхальне Товариство – Відділ Баффало, Н.Й.
Оксана Бережницька, голова. Збірка за 2002 р.

	500 дол.	Українське Патріярхальне Товариство в Баффало.
	100	Бережницька Оксана.
	95	Гіль д-р Зиновій і Володимира.
	70	Дякун д-р Андрій.
по	50	Марк Василь і Надя, Якубовська Ольга.
	45	Паращій Антоніна.
по	40	Борачок Ярослава, Ганицькі Володимир і Анна.
по	30	Бараницький Дмитро і Долорис, Бейгер Богдан і Христина, Боднарська Марія, Вішка Антін і Анастазія, Война Роман і Ірена, Дроздовська Анна, Мохнач Михайло, Осадца Стефанія, Федик Роман, Хомин Олена, Яремко Дмитро і Елсі.
по	25	Білоголовський Онуфрій і Галина, Блендоногий Михайло і Надя, Гаврилюк Осип, Ганущак Богдан, Дзюба Малина, Коссовський Юліян, Левчик Микола і Дарія, Мандзій Текля, Мацьків Дмитро, Мороз Ігор і Христина, Музичка Володимир, Пославські Микола і Тетяна, Пелех Михайло і Віра, Перейма Ореста, Петрович Катерина, Скибик Анна, Слободинська Ангелина, Цьолко Люба.
по	20	Бравн-Дзюба Христина, Гайдук Іван і Катерина, Головатий Любомир і Соня, Ґерега Марія, Дармограй Юрій і Леся, Дергак Зенон і Ярослава, Дранка Дмитро і Марія, Ковалик Пелагія, Конотопський Роман і Магдалина, Коцай Михайло і Катерина, Крупницька Анна, Кулик Рут, Левицький Василь, Лащик Василь, Марчиха Олекса, Нижник Іван і Катерина, Ортинський Михайло і Аліція, Осташук Василина, Пастух Йосиф і Геня, Пашковський інж. Богдан, Печончик Гнат і Софія, Пітолай Дмитро і Софія, Плотиця Пилип і Марія, Погаратна Богданна, Поліщук Петро і Анна, Романишин Евген, Салдит інж. Михайло і Оксана, Седлярчук Анна, Сивенький Василь і Марія, Сташків Михайло і Катерина, Телюк Анна, Уляк Тереса, Шевчук Іван, Ширий Іван і Анна.
по	15	Варицький інж. Микола, Пришляк Теодозій і Галина.
по	10	Бурда Анна, Васильківська Катерина, Ващак Софія, Вітрик Антоніна, Воробель Григорій, Вороняк Іван і Марія, Заньків Анна, Заньків Мирослав, Івахів Михайло і Марія, Іскало Федір, Каца Денис і Маріянна, Коцай Богдан, Кордупель Іван і Анна, Кудеравець Надія, Луковська Евгенія, Матвішин Іван, Мочерняк Михайло і Текля, Папіж Федір і Галина, Петришин Андрій і Марія, Регула Павлина, Савуляк Михайло, Триняк Василь, Троян Марія, Щербак Юрій.
	5	Курляк Олекса і Анна.

Просимо ВП жертводавців і збірщиків прийняти щиру подяку, а ними були: Оксана Бережницька, Онуфрій Білоголовський, Михайло Мохнач, Микола Паславський, Дмитро Пітолай і Євген Романишин.

ДАТКИ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНИХ

В пам'ять бл. п. Микити Остащука	
Дроздовська Анна	20.00
В пам'ять бл. п. Марії Горбачук	
Дранки Дмитро і Марія	20.00
Дроздовська Анна	20.00
Ковтало Ева	10.00
В пам'ять бл. п. Ірини Лаврівської	
Лоза д-р Уляна	20.00
В пам'ять мужа бл. п. Івана Дроздовського	
Дроздовська Анна	20.00
В пам'ять бл. п. Дмитра Білоголовського	
Паславський Микола і Тетяна	25.00
	135.00

ЗІСТАВЛЕННЯ

Датки на Патріярший Фонд (В пам'ять Покійних 135.00)	2,820.00
Датки на будову Собору УГКЦ в Києві	1,545.00
Даток на Український Католицький Університет у Львові	1,000.00

Українське Патріярхальне Товариство – Відділ Баффало, Н.Й.
Оксана Бережницька, голова. Збірка за 2003 р.

	500 дол.	Українське Патріярхальне Товариство, Відділ Баффало.
по	100	Бережницька Оксана, Гіль д-р Зиновій і Володимира.
	80	Дусанівський Богдан і Софія.
	70	д-р Дякун Андрій.
	60	Вішка Антін і Анастазія.
по	50	Боднарська Марія, Городецький Андрій і Дарія, Осадца Стефанія, Слободинська Ангелина, Якубовська Ольга.
	40	Ганицький Володимир і Анна.
	35	Мохнач Михайло.
по	30	Войчак Роман і Ірена, Паращій Антоніна, Петрович Катерина, Яремко Дмитро і Елсі.
по	25	Бараницький Дмитро і Долорес, Білоголовський Онуфрій і Галина, Вашкурак Михайло, Гаврилюк Осип і Джуді, Ганущак Богдан і Марія, Грищишин Лідія, Дергак Зенон і Ярослава, Дзюба Малина, Качмарик Іван і Оксана, Левчик Микола і Дарія, Марк Василь і Надя, Мороз Ігор і Христина, Музичка Володимир, Ортинський Михайло і Аліція, Паславський Микола і Тетяна, Пастух Йосиф і Геня, Пітолай Дмитро і Софія, Седлярчук Анна, Федик Роман, Цьолко Люба.
по	20	Борачок Ярослава, Бурда Анна, Гайдук Іван і Катерина, Головатий Любомир і Софія, Дармограй Юрій і Леся, Дроздовська Анна, Ковалик Розалія, Коцай Михайло і Катерина, Крупницька Анна, Кулик Рут, Лащик Василь, Левицький Василь, д-р Лоза Уляна, Марчиха Олекса, Мацьків Дмитро, Осташук Василина, інж. Пашковський Богдан, Пелех Михайло, Погаратна Богдана, Поліщук Петро і Анна, Романишин Евген, Салдит Михайло і Оксана, Сивенький Василь і Марія, Телюк Анна, Уляк Тереса.
	15	Папіш Федір і Галина.
по	10	Ващак Зиновія, Вітрик Антоніна, Воробель Григорій, Заньків Анна, Заньків Мирослав, Коцай Богдан, Кордупель Іван і Анна, Курляк Олекса і Анна, Мельник Анна, Мочерняк Михайло і Текля, Пришляк Теодозій і Галина, Регула Павлина, Савуляк Михайло, Сташків Михайло і Катерина, Троян Марія, Триняк Василь, Шевчук Іван, Ширий Іван і Анна, Щербак Юрій.
по	5	Мальчевський Микола і Віра, Смолінський Василь, Сукмановський Григорій.

ДАТКИ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНИХ

В пам'ять бл. п. Романа Конотопського	
родина Покійного	150.00
В пам'ять бл. п. Теклі Мандзій	
Блендоногий Михайло і Надя	50.00
Головатий Любомир і Соня	25.00
Кордупель Іван і Анн	10.00
В пам'ять бл. п. Ярослава Литвина	
Борачок Ярослава	20.00
Дранка Дмитро і Марія	20.00
	275.00

ДАТКИ НА БУДОВУ СОБОРУ УГКЦ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ В КИЄВІ

Смолінський Василь	1,000.00
Борачок Ярослава	500.00
Заньків Анна	50.00
Поліщук Петро і Анна	50.00
Гіль д-р Зиновій і Володимира	40.00
В пам'ять бл. п. Богдана Поважука	
Роман і Марієн Федик	50.00
В пам'ять б. п. Марії Ґереґи	
Блендоногий Михайло і Надя	25.00
Бережницька Оксана	20.00
Цьолко Люба	20.00
Чмола Оля	20.00
В пам'ять бл. п. Віри Пелих	
Пелих Михайло	50.00
Бережницька Оксана	20.00
Робель Данило	20.00

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНД

В пам'ять бл. п. д-ра Михайла Лози

Плотиця Пилип і Марія	20.00

В пам'ять бл. п. Теклі Мандзій

Українське Патріярхальне Товариство Відділ Баффало	25.00
Бережницька Оксана	20.00
Урбан Герієт	10.00
	1,940.00

ДАТОК НА СОБОР МАТЕРИ БОЖОЇ В ЗАРВАНИЦІ

В пам'ять бл. п. о. митр. Романа Ганкевича,
пароха церкви св. Духа в Гамілтоні

Салдит інж. Михайло і Оксана	50.00

ДАТКИ НА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У ЛЬВОВІ

В пам'ять бл. п. Юліяна Коссовського

Дзюба Малина	50.00
Криницька Тетяна	50.00
	100.00

ДАТКИ НА ДОПОМОГУ НЕПОВНОСПРАВНИМ ДІТЯМ АКЦІЯ „ДЖЕРЕЛО" У ЛЬВОВІ

Заньків Анна	50.00
Коцай Михайло і Катерина	50.00
Пристайкио Василь і Катерина	50.00
Вішка Антін і Анастазія	25.00
Паславський Микола і Тетяна	25.00
Бережницька Оксана	20.00
Петрівська Ярослава	20.00
Попадин Ольга	10.00
	250.00

ЗІСТАВЛЕННЯ

Датки на Патріярший Фонд	2,575.00
Датки на Патріярший Фонд в пам'ять Покійних	275.00
Разом	2,850.00
Датки на будову Собору УГКЦ Христового Воскресіння в Києві	1,940.00
Даток на Собор Матері Божої в Зарваниці	50.00
Датки на Український Католицький Університет у Львові	100.00
Датки на допомогу Неповносправним Дітям – акція „Джерело" у Львові	250.00

Просимо ВП. Жертводавців і Збірщиків прийняти щиру подяку, а ними були: Оксана Бережницька, Онуфрій Білоголовський, Михайло Мохнач, Микола Паславський, Дмитро Пітолай і Евген Романишин.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам. Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку:

IRS №. 23-7380645

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd.
Elkins Park, PA 19027.

Двотомник творів видатного вченого

Григор Лужницький, „Український театр", наукові праці, статті, рецензії, т. І і 2, Львівський Національний університет імені І. Франка, Катедра театрознавства та акторської майстерности, Український Вільний Університет, Львів, 2004 рік.

П'ятиліття існування катедри театрознавства та акторської майстерности у Львівському університеті збагатилося появою видання двотомника творів видатного українського вченого, драматурга, театрального критика та історика театру Григора Лужницького (1903–1990). До першого тому увійшли наукові праці з театрознавства та історії театру. Другий том головним чином містить статті з діяльности театру в Галичині і поза нею в різних періодах, рецензії на українські та польські вистави, а також статті про закордонну драматургію.

Упорядником двотомника був професор Богдан Козак, про життя і творчість Гр. Лужницького написав статтю д-р Леонід Рудницький. В пошуках матеріялів до двотомника брали участь працівники наукової бібліотеки Львівського університету, працівники бібліотеки ім. Стефаника та члени родини Лужницького (син Олександер і донька Юлія Кульчицька).

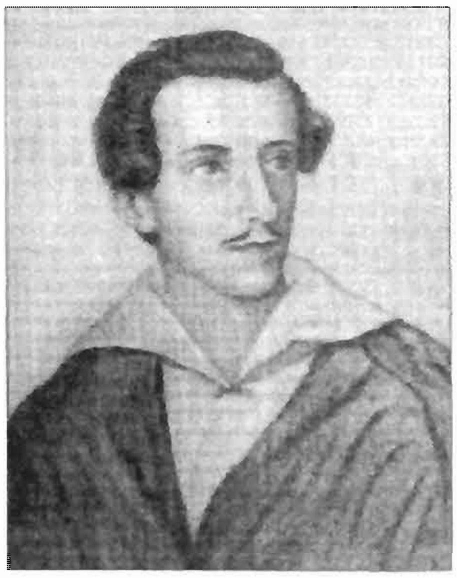
Широкому українському глядачеві відомі багато драм Лужницького на релігійні, історико-релігійні, історичні і побутові теми. Багато з них виставлялося (зокрема найбільше в театрі „Заграва"), але далеко не всі вийшли друком.

Тепер з'явився двохтомник його наукових праць, статтей і рецензій. Перші дають величезну кількість фактів до історії українського театру від початків у XI столітті до 1619 р., дослівно заповнюють її в цьому періоді. Його статті (помимо театру в Галичині в період між двома Світовими війнами) висвітлюють і театральні явища XIX та XX століть в Україні, але й торкаються українського театру в еміґрації. Як справедливо зазначив д-р Л. Рудницький, ... „драма і театр залишилися його великою любов'ю на все життя". Він писав статті і про драми світові і українські, і про режисерів, як Йосип Стадник, Володимир Блавацький, Микола Бенцаль, Олександер Загаров, Микола Садовський... Його рецензії розголосювалися не тільки на вистави українського театру, але аналізують і вистави польського Театру Ріжнородностей...

Видання двотомника праць Гр. Лужницького стане дуже вагомим джерелом у поглибленні знань українського сценічного мистецтва для майбутніх дослідників...

Валеріян Ревуцький

Юліюш Словацький і Україна

Юліуш Словацький

Творчість нашого земляка, молодшого сучасника Адама Міцкевича, великого польського поета-романтика Юліюуша Словацького є видатним явищем у розвитку польської національної культури першої половини XIX ст. Поет, який змалку мріяв про поетичну славу, був недооцінений своїми сучасниками, які не орієнтувалися в тих широких горизонтах, що їх собі накреслив „геній польської літератури", „один з великих національних віщунів" (як визначив поета І. Франко). Він виростав понад свій час, свідомо адресуючи свої вірші майбутньому, прагнучи вийти з естетичної ущелини тодішньої літератури. Мистець володів якоюсь прометеївською поетичною силою. Його поезія була „вогнем в одежі слова". Пронизану волелюбством поезію Ю. Словацький призначав служити народові, позбавленому національної незалежности. Поет високо ставив це покликання поета-співця свободи. „Сьогодні поети є менестрелями народів", – стверджував Ю. Словацький. То чи не подібне його розуміння ролі поета в житті народу до того, як її розумів наш Кобзар?

Ставлення Ю. Словацького до України було досить складним, і це питання неможливо всебічно висвітлити у цих коротких нотатках. Вкажемо лише на неоднаковість історичних позицій Ю. Словацького і Т. Шевченка, на неоднакову інтерпретацію ситуацій в їхніх творах. Помічаємо це насамперед тоді, коли польський поет звертався до тем історичного минулого України. Нетотожні також їхні поетичні візії. І все ж незаперечним фактом є те, що поет любив Україну, оспівав її у своїх поезіях, безмежно тужив за нею, живучи на чужині.

Поет славив непохитне прагнення українського народу до свободи, нескореність і мужність у боротьбі за волю. У поемі „Змій", що відкривала виданий 1832 року у Парижі перший том творів, він писав:

Острови знесе водою,
А козак не зігне спини...
Запорожець споконвіку
Не продасться до неволі.

(Пер. **В. Струтинського**)

У трагедії „Мазепа" (1840), дія якої відбувається в замку воєводи на Україні, десь біля Глухова, і фабула якої побудована на вигаданому епізоді з життя майбутнього гетьмана, поет вкладає в уста молодого королівського пажа слова гордости за своє козацьке походження:

Я, пане ротмістре, козацький син,
І битися мені невдивовижу.

(Пер. **Б. Тена**)

Юліюш Словацький народився у Кременці, 4 вересня 1809 року, в родині професора Кременецького ліцею, відомого літератора Евзебія Словацького. Залишивши Варшаву, де поет працював по закінченні Віленського університету, в буремні дні повстання 1830–1831 р. він виїхав з країни, отримавши дипломатичну місію від уряду польських повстанців. Після поразки волелюбного зриву поляків він вже не міг повернутися на батьківщину, хоча й плекав мрії знову жити там, де він прийшов на світ, де над його колискою няньки наспівували і польські, і українські народні мелодії. Туга за Україною пронизливою нотою бринить в його листах до матері Саломеї, листування з якою він не переривав до самої смерти.

З подорожі по Швайцарії він писав матері: „По дорозі я побачив женців, які збирали хліб, і це так нагадало мені мій край, що й сльози навернулися на очі" (Женева, липень 1834 р.). В іншому листі писав, що побачив уві сні українських хлопців, котрі співали „щось подібне до української думи". В години смутних роздумів емігранта в Парижі, у подорожуванні Італією, Грецією, Єгиптом, Сирією – усюди обсідали його спогади про поля, гаї, неозорі степи, вимальовувалися мимохіть картини волинської та подільської природи. Чепурні білі хатки у вузькій долині між горами, зелені садки, шум тополь при дорозі, глибокі яри і стрімкі схили пінястої швидкої Ікви, залиті місячним сяйвом кременецькі околиці...

Дія його трагедії „Балладина" (1834) розгортається на тлі пейзажів, що так нагадують пейзажі Волині. Виблискують веселкові барви рідних йому лісів, прозорі струмки річок, дзеркала озер:

Полечу по оболоні –
Розбуджу заснулі квіти,
На ліси полину сонні,
Звію з озера тумани.

(Пер. **Б. Тена**)

„Блакитні зірки" українського неба (вірш „У щоденнику Софії Бобрової"), „блакитні поля України" (поема „Беньовський")...

Високоосвічена людина, Словацький мав широке коло інтелектуальних інтересів. Він тяжів, між іншим, до історичних тем в своїй блискучій драматургії, де в кожній драмі бувало кілька вміло пов'язаних між собою сюжетних ліній, в тому числі й історичних.

Історія України „дивує кожного своїми подіями і напівлеґендарними героями", – писав Тарас Шевченко в одному з листів. Історичне минуле України, яке привертало увагу Словацького, посіло значне місце у висвітленні історичних тем у творчості польського поета. У досить складній для інтерпретації драмі (поет назвав її „драматичною повістю") „Срібний сон Саломеї" (1844), романтична доля закоханих, як одна з фабульних ліній твору, подається на тлі трагічних подій Коліївщини. Головну ролю тут відведено українському лірникові Вернигорі та його вихованцеві Саві.

(Закінчення на стор. 25)

Юліюш Словацький...

(Закінчення зі стор. 24)

Український кольорит драми підсилюють поетичні описи України, а також мова персонажів, насичена україїнізмами, іноді навіть цілими реченнями українською мовою, якою, як писав польський дослідник Фердинанд Гесик, Словацький добре володів.

В оцінці знаного польського літературознавця Юліуша Кляйна у „Срібному сні Самомеї" „зачаровує краса музичности, якою наповнений цей твір, і краса України, ніде, мабуть, в літературі не схоплена так поетично і разом з такою трагічністю" *(Zarys dziejów literatury polskiej, wyd. 2, Ossolineum, 1974).*

Торкаючись теми польсько-українських стосунків в історичному минулому, Словацький писав про Коліївщину, майже без перебільшення можна сказати, з української точки зору, хоча і не виходив за межі власної романтичної історіософії та польської національної ідеї. Сучасний польський дослідник Станіслав Маковський влучно зформував ставлення поета до уманської трагедії. Аналізуючи подібності і відмінності трактування подій 1768 р. в драмі Ю. Словацького „Срібний сон Саломеї" і „Гайдамаках" Т. Шевченка, він пише, що це було „своєрідне двоголосся про спільну польсько-українську історичну долю" *(Stanislaw Makowski, „Hajdamaki" Tarasa Szewchenki i „Srebrny sen Salomei" Juliusza Slowackiego, Warsawa, 1998).*

У незакінченій епічній поемі „Беньовський" (перші п'ять пісень опубліковано у 1841 р.в Парижі) Словацький у звучних октавах змалював широку оригінальну картину побуту та соціяльно-політичного життя Польщі і Західньої України другої половини XVIII ст. Поет не приховує, що польська шляхта чинила жорстокі насильства над селянами і грабувала українське населення, намагалась знищити українську культуру. З симпатією змальовано образ хороброго ватажка повсталого люду, козацького отамана Сави, леґендарного лірника-віщуна Вернигори, „співучої чарівної степової ґарівни" української дівчини Свентини.

„Можна сказати, що Словацький одночасно із Тарасомм Шевченком став творцем, який порушив головні українські питання, а також був виразником мрій і стану свідомости українців" *(Стефан Козак, „Юліюш Словацький в українському контексті", Київські полоністичні студії, т. 2, Юліюш Словацький і Україна. Збірник наукових праць, Київ, 2000).*

Народно-поетичним духом віє від пейзажів України, роздумів про її історію на початку п'ятої пісні „Беньовського":

Повз давні темні степові кургани
Він мчить і мчить на чорному коні;
В землі подзвонюють
зариті дзбани
Із прахом рицарів, а в вишині
Кружляють гайворони, як шайтани;
Списи в кущах палають, мов огні,
І войовницькі одяги мелькають.
Там на курганах лірники співають
Журливі думи предківських часів.
В полях лунають думи довкола,
Дубових досягаючи лісів...
(Пер. **М. Рильського**)

Успіх „Беньовського" у читацької авдиторії мусив визнати навіть Адам Міцкевич, котрий обминав мовчанням творчість свого молодшого суперника. Словацький блискуче використав не лише словникове багатство, але й мелодійність та версифікаційні можливості польської мови. „Ніхто так струнко, гнучко, фантастично не писав польською мовою, – підкреслював третій великий польський романтик Зигмунт Красінський. – Як Ліст грає, так він вірші пише, біжать до нього юрбою розміри, рими, картини, а він їх задля своїх деспотичних примх посилає, куди хоче".

Поему „Беньовський", її яскраве зоріння як справжньої енциклопедії польської літератури і культури епохи романтизму цінує український читач. Він має змогу читати поему, як і чимало інших творів Юліюша Словацького, рідною мовою.

Цінуємо Словацького за синівський зв'язок з Україною, за те, що до останніх днів короткого життя він не випускав свого пера зі слабнучих рук (тяжко хворий на сухоти, поет помер 3 квітня 1849 р.), не переставав згадувати українську землю, залишив багату творчу спадщину.

Не перераховуючи тут усіх українських видань творів Словацького, назвемо лише двотомник його вибраних творів, який було видано у Києві в 1959 р. за редакцією Максима Рильського, а також нові переклади, надруковані видавництвом Київського національного університету ім. Т. Шевченка у збірці „Поезії". Останні присвячені поетові наукові дослідження увійшли до збірника „Київські полоністичні студії", т. 2, „Юліюш Словацький і Україна", виданому КНУ ім. Т. Шевченка, Інститутом літератури ім. Т. Шевченка НАН України, Міжнародною школою україністики НАН України у 2000 році.

Станіслава Левінська,
Київ

Юліюш Словацький

Українська дума
(уривки)

...Мчить орда татар кривава
З криком та іржанням коней.
В їхніх душах дика втіха,
Ось і брами вже немає,
Від огненних стріл палає
Хатки Ганчиної стріха.

* * *

Ледве світ зайнявся в небі,
Як по ширу степовому
Мчить Рунько на вороному,
Ганко! Ганко! Це до тебе!
Від дніпрових вод прудкіший
Біг веселий вороного;
Та козак ще веселіший,
І ясне обличчя в нього.
Ти чому, чому, козаче,
Швидко так ярами скачеш?
Скоро гірко ти заплачеш,
За тобою Ганка плаче.
Мчить козак, а степ навколо
Гострим сумом серце коле,
Скрізь спустошено і голо,
Бур'янами вкрите поле.
Вихор в буйні трави вдарить,
І хмурна шумить округа,
І в душі козацькій тьмарить
Світлу радість чорна туга...
Вже проміння сонця в небі
Золотить порожні ниви.
Може, Ганка жде на тебе,
Що такий нетерпеливий?
Серед шляху степового
Вітер чорним чубом грає,
Рівний тупіт вороного
Із луною геть зникає!
Глянь, могила й камінь наче,
На могилі хрест високо,
І Рунько зітхнув глибоко –
Чи зітхання це, юначе,
У могилі цій зомліло,
Чи вслід Ганці полетіло?
Битий шлях козак покинув
Та й подався манівцями
Між ярами, чагарями,
Де Дніпро в тіснині плинув.
Кінь у чвалі вихровому
Мчить по березі стрімкому,
То майне, то зникне знову
В глушину понаддніпрову,
Блисне, як з багаття промінь,
Шапка миготить, як промінь.

* * *

Що це? Зойк розлігся лунко!
Тоне у Дніпрі бандура
І, торкнувшися каміння,
Смертне подає бриніння.

* * *

Хатки вже не бачить око,
Лиш могила є в долині,
Там Дніпро в бурхливім плині
Та берізонька висока.
Голос милий серцю Ганки,
Не почути вже у тиші,
Лиш березу ту колише
Вітер з плачем в хмурі ранки,
Ні сльозинки, ні зітхання,
Ні жалів, ні спогадання;
Тихо – як вночі, безлюдно.
Небеса лише імлисті
Ллють роси краплини чисті
На могильний дерен смутно.

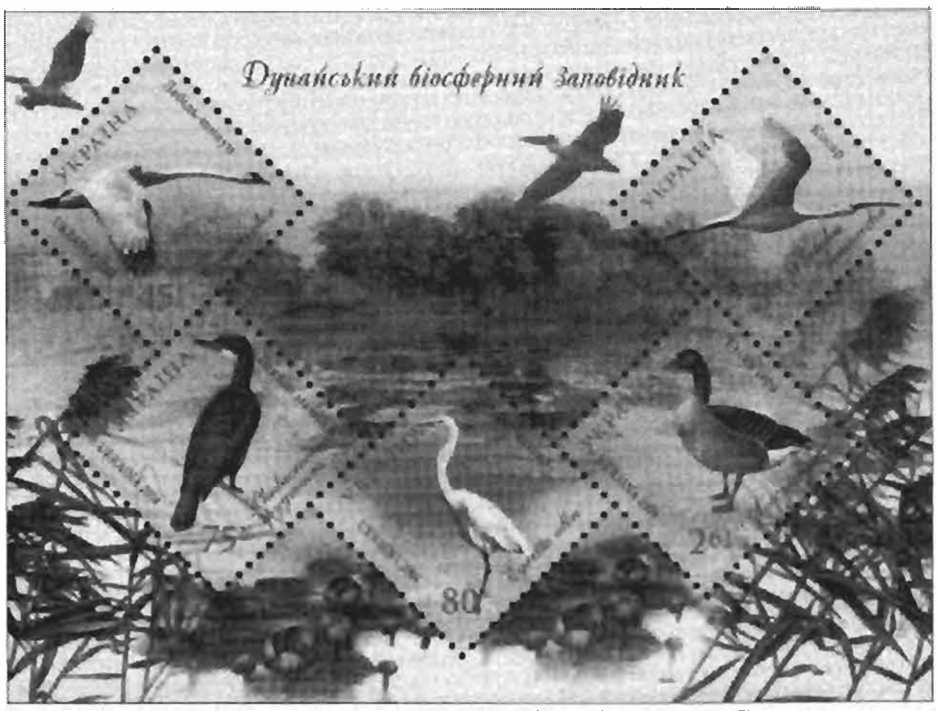
Вільно, 26 серпня 1826 р.
Переклад з польської
за ред. **Максима Рильського**

НА ДОЗВІЛЛІ

ФІЛАТЕЛІЯ

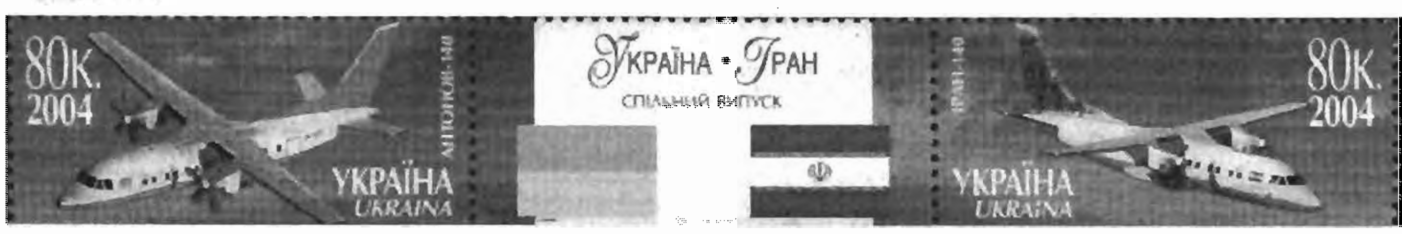
Лебеді з берегів Дунаю

В жовтні 2004 року пошта України ввела в обіг бльок з п'яти поштових марок „Дунайський біосферний заповідник", на яких художники Сергій Мозговий і Олександра Легкобита вмістили зображення лебедя-шипуна, баклана малого, чепури великої, гуски сірої і косаря. Номінали марок різні – від 45 копійок до 3.52 гривні. П'ять лебедів є на світі, три з них є в Україні – клекотуни, шипуни, малі, а от гусей значно більше – сіра, білолоба, пискулька, гуменник. Від зображеної на марці сірої гуски пішли свійські гуси. Баклани водяться по всій землі – від Арктики до Антарктиди.

Увагу колекціонарів привабить ще один цікавий випуск – поштовий бльок „Український народний одяг" і зчіпки цих мініятюр по дві марки в кожній. Художник Микола Кочубей подав на марках одяг з Львівщини, Івано-Фраківщини, Гуцульщини, причому марки показують свята – Стрітення, Свят-вечір, Воздвиження, Різдво, весілля, а також відтворюють обов'язкових на святах троїстих музик. Цей випуск здійснено 19 грудня 2004 року. А 30 листопада випущено ще один сувенір – спільний з Іраном випуск поштових марок „Україна – Іран", на яких зображено літак „Ан-140" і його іранський відповідник „Іран-140". Художник Олександер Калмиков. До цього випуску виготовлені також повністю. Ще дві марки доповнили серію „Україна – космічна держава" (художники Василь Василенко і Юрій Логвин). Одна з мініятюр показує систему керування „Хартрон", друга – зразки ракетної техніки минулих століть.

У 2005 році в Україні будуть випущені марки до 150-річчя з дня народження Дмитра Яворницького, видатного українського вченого, історика, археолога, етнографа, 100-річчя з дня народження Павла Вірського, відомого хореографа, в серії „Регіони та адміністративні центри України" вийдуть марки, присвячені Вінницькій, Житомирській та Івано-Франківській областям, Севастополю, 350-річчю міста Суми.

Буде продовжена серія „Історія війська в Україні": вийдуть марки Велике князівство Литовсько-Руське (XIII, XIV, XV ст.). До 60-річчя закінчення Другої світової війни плянується випустити бльок марок.

Чотири марки продовжать серію „Київ очима художників" і 2 марки з купонами – „Скарби музеїв України" (Феодосійська картинна ґалерія ім. І. Айвазовського –125 років з часу відкриття), В серії „Український народний одяг" по 2 марки представляють Львівщину, Івано-Франківщину і Буковину (Чернівецьку область). Українські храми за кордоном покажуть 2 марки. Випуск за програмою „Европа": кулінарія – 4 марки. Плянуються спільні випуски – „Україна-Австрія"(2 марки). В серії „Заповідники та природні парки України" готується до випуску бльок „Карадазький природний заповідник" , а в серії „Червона книга України" – бльок „Нічні метелики".

Фавну представлятиме бльок – „Коні". Буде продовжена серія „Україна – космічна держава": супутник Землі „Космос-1", ракетиносії „Циклон", „Зеніт" і „Дніпро".Будуть випущені марки за програмою Міністерства внутрішніх справ України, до Всесвітньої зустрічі на вищому рівні з питань інформаційної співдружности, серія „Світ очима дітей", до Нового року і Різдва, Дня слов'янської писемності і культури, бльок „Евробачення - 2005" в Україні", серія „Локомотивобудування в Україні".

Вийшла книжка Зенона Когута „Коріння ідентичности“

Питання українського націєтворення та ідентичности залишаються одними з найактуальніших тем української історії, спроби концептуалізації яких неминуче викликають пристрасні дискусії в академічному середовищі. З цього приводу книга д-ра Зенона Е. Когута „Коріння ідентичности: студії з ранньомодерної та модерної історії України“, без сумніву, приверне увагу всіх зацікавлених проблематикою ідентичности як у минулому, так і в сучасній Україні. Ця книга – збірка 15 статтей, написаних англійською мовою між 1977 та 2002 роками і є четвертою книгою зі серії історичних монографій Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика при Канадському інституті українських студій. Книгу видало у Києві видавництво „Критика“.

Хоча есеї не були написані з думкою про їхнє видання окремою книжкою, їх усіх об'єднує одна спільна риса. Незалежно від того, чи вони розглядають концепції політичної історії, історіографії чи питання історичної пам'яті, вони висвітлюють проблеми формування ранньомодерної і модерної української ідентичности та її подальших перетворень. Саме звідси походить назва збірки „Коріння ідентичности“.

На відміну від непримиренних модерністів, які вважають українську націю „винаходом“ кінця XIX та XX ст., д-р З. Когут уважає у концептуалізації „малоросійського українського козацького народу“ в козацьких літописах попередника модерної української національної свідомости. В той же час, малоросійський компонент цієї ідентичности мав неоднозначні наслідки для модерної української ідеї, часами підсилюючи, а часами підриваючи її розвиток.

Есеї аналізують появу та розвиток української національної історіографії у XIX та XX ст. Її розвиток означав заперечення „великоросійського“ імперського та польського наративів, які не визнавали українську окремішність. Серед інших тем є роздуми про український історичний дискурс у контексті формування ідентичности в сучасній Україні та про взаємини України з Росією.

Книжка „Коріння ідентичности“ була представлена читачам в Україні на кількох презентаціях, які відбулися у вересні у Львові, Острозі та Києві. Вона була схвально сприйнята представниками української академічної спільноти, які належать до різних наукових шкіл і напрямів. З одного боку, поважний львівський історик Ярослав Дашкевич, який представляє традиційний напрям української історіографії, а з другого боку – незаперечний експерт з ранньо-модерної доби України Наталія Яковенко, високо оцінили книжку д-ра З. Когута, наголошуючи на тому, що вона становить значний внесок у студії націєтворення та формування ідентичности.

Презентації відбулись на львівському Книжковому форумі, на окремій сесії під головуванням редактора видавництва „Критика“ Андрія Мокроусова, з участю відомих істориків Наталії Яковенко, Володимира Кравченка та Ярослава Дашкевича.

Друга презентація відбулася в Національному університеті „Острозька академія“, де в обговоренні книги взяли участь Алла Атаманенко, директор Інституту вивчення діяспори, та Любомир Винар, президент Українськогоісторичного товариства. На завершальній презентації у Києві серед промовців були відомі спеціялісти Наталія Яковенко, Володимир Кравченко, Володимир Ричка, Віктор Горобець, Марта Богачевська-Хомяк, Григорій Грабович та Софія Грачова, перекладач цієї праці.

Ця подія була записана на плівку телевізійним каналом СТБ та викликала відгуки в місцевій пресі.

„Коріння ідентичности“ д-ра З. Когута можна придбати у видавництві КІУСу за 39.95 дол. (тверда палітурка) та 29.95 дол. (м'яка обкладинка). Поза межами Канади ціни є в доларах США.

Книгу можна замовити, вживаючи кредитну картку через захищену лінію Інтернету за адресою: www.utoronto.ca/cius, електронною поштою: cius@ualberta.ca, по телефоном (780) 492-2973, факсом (780) 492-4967, або поштою: CIUS Press, 450 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2E8.

Богдан Клід

Д-р Зенон Когут і проф. Алла Атаманенко на презентації книжки в Острозькій академії

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими,
що 17 січня 2005 р. відійшла у Божу вічність
на 88-му році життя наша дорога
МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

ОЛЬГА (НЮНА) МИХАЛЮК

з дому ЧИЖОВИЧ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 січня 2005 р. в українській католицькій церкві св. Анни у Warrington, PA., а відтак на цвинтар св. Володимира у Scranton, PA.

У глибокому жалю:

діти – ПАВЛО з дружиною CHERYL
– АРЕТА ВОВК
– ПЕТРО
зять – ЛЮБОМИР ВОВК
внуки – АННА МАРІЯ ВОВК
з нареченим SHAUN FLANNERY
– DAVID CHRISTOPHER MYCHALUK
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Просимо о молитви за спокій Її душі.
Бажаючі можуть скласти пожертви у пам'ять Покійної
до Союзу Українок Америки на допомогу немічним сиротам
в Україні на Sisters Bernarda's Fund:

UNWLA Inc., 203 2nd Ave., New York, NY 10003

УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ АМЕРИКИ І КАНАДИ (УСЦАК)
у глибокому смутку повідомляє, що 11 грудня 2004 р. відійшов у вічність
на 79-му році життя

сл. п.

РОМАН ПЕТРО ГЛУШКО

Вояк-Упівець, громадський діяч у Йонкерсі, Н. Й., голова СТ „СУМА Крилаті",
член Управи Делегатури-Схід, член Управи УСЦАК.

Дружині МАРІЇ, синам МИХАЙЛОВІ і ПЕТРОВІ та доньці ХРИСТІ з родинами висловлюємо наші найглибші співчуття.

Вічна пам'ять вірному синові України!

УПРАВА УСЦАК

СЕРЕДОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ І
ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз
діляться сумною вісткою з членами і українським громадянством,
що 6 січня 2005 р., у Мюнхені, Німеччина, на 81-му році
багатотрудивого життя, перенісся у Божу вічність

бл. п.

ГРИГОРІЙ НАНЯК

нар. 17 жовтня 1924 р., у селі Слобідка Горішня, Тернопільської обл. Довголітній, провідний і відомий член ОУН, організатор Юнацтва ОУН в Україні, а згодом, під кінець сорокових років організатор і тереновий провідник Юнацтва ОУН у Західній Німеччині. За активну діяльність був арештований Ґестапом і був ув'язнений у концентраційних таборах Авшвіцу й Ебензее, член і довголітній секретар централі політичних в'язнів. Провідний член ОУНз і член Середовища УГВР.

Похорон відбувся 18 січня 2005 р. на цвинтарі Вальд Фрідгоф, у Мюнхені.

Дружині Покійного пані Тетяні складаємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 17 грудня 2004 р. відійшла у вічність
наша найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

бл. п.

ЛІДІЯ СЛАВОМИРА АРТИМІВ

з дому РОЇК

нар. 6 січня 1918 р. у Перемишлі, Польща.

Покійна була довгі роки головним бухгальтером в Союзі Українських Кооператив у місті Сколе, Львівської обл., Галичина, Україна.
В Америці працювала в Союзі Українок у Філядельфії, Па., та довгі роки в забезпеченевій компанії СІГНА (Cigna Insurance Company) при комп'ютерній системі.

Покійна була мамою Ліди Артимів Грейсон, нашої інтернаціонально знаної концертової піяністки, тепер визначного професора фортепіянового факультету Міннесотського університету в столичному місті Міннеаполіс, Мін.

ПАНАХИДА була відправлена в понеділок, 20 грудня 2004 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні David G. Richardson Funeral Home, Oxford Ave., and Verree Road, Philadelphia.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 21 грудня 2004 р. в українській греко-католицькій церкві Благовіщення Пресвятої Діви Марії, Мелровз Парк, Па., а відтак на цвинтарі Пресвятої Діви Марії на Факсчейсі, Ебінгтон, Па.

Жалібні відправи проводив отець-парох МЕЛЬНИК.

Залишились у глибокому жалю і смутку:
муж – мгр. МОДЕСТ АРТИМІВ, фармацевт-аптекар
дочка – ЛІДІЯ-ТАМАРА АРТИМІВ ГРЕЙСОН
син – ОРЕСТ-МАРКІЯН АРТИМІВ, абсольвент Музичного коледжу, скрипаль
зять – ДЕВІД ГРЕЙСОН, д-р музиколог, абсольвент Гарвардського університету
як рівнож дальша родина в Україні.

Пам'ять про нашу дорогеньку СЛАВЦЮ залишиться в наших серцях навіки.

Вічна Їй пам'ять!

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

МИХАЙЛА САВИЦЬКОГО

були відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

- в церкві св. Йосафата, в Трентоні, Н. Дж.,
- в Соборі св. Юра у Львові, Україна.

Просимо пом'янути Покійного у Ваших молитвах.

Рівночасно складаємо найщирішу подяку всій родині, приятелям та учасникам за вияви співчуття, квіти і замовлені Святі Літургії.

Дякуємо отцям: Романові Пітулі і Ярославові Костикові за Панахиди і Похоронні Відправи.

Особлива подяка Богданові Михайліву, Володимирові Корназі та Олі Стасюк за їхні теплі слова і спогади про Покійного на Парастасі.

Щира подяка Пластовій Станиці та ланці батьків Ню-Йорку, Управі Об'єднання Українців в Америці, Дирекції Пластової Фундації Ню-Йорку, усім співпрацівникам та управі Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" Ню-Йорк.

Сердечна подяка всім жертводавцям на Будівельний Фонд Собору у Києві за пожертву у сумі 3,430 дол.

З глибокою вдячністю

дружина МАРІЯ з родиною.

Ділимося сумною вісткою, що 10 січня 2005 р. відійшла у вічність на 64-му році життя улюблена і незабутня
ДОНЯ, МАМА, СЕСТРА, БАБЦЯ і ТЕТА

бл. п.

СВЯТОСЛАВА МИКЕТЕЙ БЕЙЛІ

нар. 13 листопада 1941 р. у Львові, Україна.

Залишені у глибокому смутку:

мама – НАДІЯ ВІТОВСЬКА МИКЕТЕЙ
дочка – АНН-МАРІ МУКАРЗЕЛ
сестра – АНЯ М. ГЕНСОН з родиною
брат – АНДРІЙ МИКЕТЕЙ з родиною
внуки – КРІСТОФЕР і ВІЛЬЯМ-АРТУР

Вічна Їй пам'ять!

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА КІКТИ

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в суботу, 5 лютого 2005 р.

в церкві св. Івана Хрестителя, в Нюарку, Н.Дж., з Панахидою;
в церкві Преображення Г.Н.І.Х., в Денвері, Кол.;
в соборі св. Юра, у Львові;
в церкві св. Покрови, в Чертежі, в рідному селі, Польща.

Про молитви за душу Покійного просять
дружина ВОЛОДИМИРА, діти і внуки.

Вічна Йому пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо, що 12 січня 2005 р. упокоївся в Бозі

бл. п.

ОЛЕКСАНДР ЛЕВИЦЬКИЙ

доктор ветеринарних наук, нар. 28 лютого 1917 р.

Похоронений 17 січня 2005 р. з церкви св. о. Миколая у Філядельфії на цвинтарі св. Марії у Fox Chase.

Горем прибиті:

син – ЮЛІЯН-ЗЕНОН ЛЕВИЦЬКИЙ
онуки – ПЕТРО-ЄВГЕН ЛЕВИЦЬКИЙ
– ОЛЕКСАНДРА-ЗЕНЯ ЛЕВИЦЬКА
сестрінок – ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬКЕВИЧ з родиною
кузинки – ОЛЬҐА АНДРУШКІВ з чоловіком
– РОСТИСЛАВА-МАРІЯ ДЕРЖКО з родиною
– МАРІЯ-СВЯТОСЛАВА ДАЖНЕ з родиною
кузени – ІГОР ЛЕВИЦЬКИЙ з родиною
– ЮРІЙ-МИРОСЛАВ ЛЕВИЦЬКИЙ з родиною
– НЕСТОР-ОЛЕКСАНДР-СЕВЕРИН ЛЕВИЦЬКИЙ з родиною
– ЗЕНОН-ОЛЕКСАНДР ПІГУТ з родиною
– СЛАВОМИР-МАРІЯН ПІГУТ з родиною
і вся дальша родина в Україні, США і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що в неділю, 9 січня 2005 р. несподівано відійшла у Божу вічність наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ І СЕСТРА

бл. п.

ОЛЬГА МАҐОЦЬКА
з дому ЮРЧИК

нар. 25 лютого 1917 р. в Ґмінді, Австрія.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 11 січня 2005 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 12 січня 2005 р. в українській католицькій церкві св. Юра, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Ню-Йорк.

У глибокому смутку залишились:

донька – ОКСАНА СКУЛЬСЬКА з чоловіком АНДРОНІКОМ
син – БОГДАН МАҐОЦЬКИЙ
внуки – МИРОН СКУЛЬСЬКИЙ
– ЮРІЙ СКУЛЬСЬКИЙ з дружиною ГАЛЕЮ і синами ОЛЕСЕМ і ТАРАСИКОМ
– МАРКО СКУЛЬСЬКИЙ
сестра – ІРЕНА ЮРЧИК
дальша родина в Америці і Україні.

Вічна їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що 15 грудня 2004 р., по довгій недузі, відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

св. п.

РОЗАЛІЯ КОЗАК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 грудня 2004 р. у церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У смутку залишилися:

доньки – ІРЕНА КОЗАК
– ДАРІЯ з мужем TOM SAPIENZA
внучка – ХРИСТЯ з мужем ТЕОДОРОМ КОВАЛИКОМ
правнучок – ДАРІЯН КОВАЛИК
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Повідомляємо приятелів у США і Канаді, що несподівано відійшла у вічність

бл. п.

мгр. МАРТА ГОЛІЯН ПФЛЯНЧЕР

нар. 12 листопада 1929 р., у Львові.
Вчилася у Львові, Криниці, Інсбруку, Штрасбургу та Парижі.

Залишила мужа проф. СТЕФАНА ПФЛЯЧЕРА з Олбані, Н.Й., з яким прожила понад 50 років
та
кузина МАРКА ГОЛІЯНА, який живе в Ню-Орлінс, Ла.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ОСИП ГАВРИЛЮК
Професійний продавець забезпечення УНС
JOSEPH HAWRYLUK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
79 Southridge Drive
West Seneca, NY 14224-4442
Tel.: 716 674-5185 • Fax: 716 675-2238

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

L. Kulynych Cinematic Experience Specializing in Filming
Ukrainian Weddings and Special Events
Web.:www.UkrainianWeddings.com
Tel.: 1 (917) 848-8437

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК
КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
✔ на роботі
✔ автомобільних
✔ в публічних місцях
✔ лікарських помилок
Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування
А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

KOZAK CONSTRUCTION, Co.
Ремонтуємо і перебробляємо хати, помешкання, пивниці, паркети, кафлі, шідрак, шпахлювання, малювання.
Тел.: (201) 437-3227 • (646) 279-1910

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983
- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів/Одеса
450 дол.+tax (round trip)
320 дол.+tax (one way)
Київ
549 дол.+tax (round trip)
375 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

16.9¢/min
CALL УКРАЇНА
Great domestic rates.
Great rates to the rest of the world - any day, any time, direct dial.
We also offer prepaid Phone Cards: calls to Ukraine from 7.6 c/min.
1-800-449-0445
LDPOST
WWW.LDPOST.COM

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY
Export • Import Ltd.

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!